Furnizorul de vise

Dan-Marius Sabau

http://www.dan-marius.ro

Cuprins

Alegeri parlamentare

- Situaţia candidaţilor noştri nu este prea roză! Dacă nu facem nimic vor pierde alegerile.

- Ştim toate astea, dar ce putem face?

- Pentru asta ne-am adunat aici, ca să decidem asta. Adică ce să facem mai departe.

- Nu putem face nimic, mai este prea puţin timp.

Capetele celor trei aproape se atingeau în lumina palidă a lumânărilor răspândite aleator prin jurul lor, lumina tremurătoare a celei din mijlocul lor părea oricând gata să se stingă ori de câte ori vorbeau mai tare. Umbrele jucau pe pereţii încăperii de fiecare dată când se agitau surescitaţi, şi se agitau constant creând valuri de lumină prin semiobscuritatea din încăpere.

- Mâine este ultima zi a campaniei electorale şi încă nu avem nimic stabilit pentru a contracara avantajul adversarilor noştri, remarcă unul.

- Nu mai repeta lucruri pe care le ştim deja, i-o reteză altul. Dacă nu ai de spus nimic nou ar fi mai bine să taci.

- Nu vă mai certaţi, încercă să-l tempereze al Treilea, este cel mai prost moment. Trebuie să analizăm informaţiile pe care ni le-au pus la dispoziţie sistemele de Inteligenţă Artificială şi estimările pe care ni le-au furnizat ele privind rezultatul viitoarelor alegeri planetare.

- Dar le-am văzut deja: vom pierde, concluzionă Primul.

- Hm! făcu al Doilea gata să se ia din nou la harţă însă se răzgândi sub privirile autoritare ale celorlalţi doi.

- Corect, spuse al Treilea. Dar de ce? Ce i-a făcut pe alegători să se decidă în favoarea celorlalţi? Promisiunea unui viitor mai bun şi a unui trai îmbelşugat?

- Nu cred, răspunse primul după câteva momente aplecat deasupra unui teanc voluminos de hârtii. Acelaşi lucru îl promitem şi noi după fiecare dezastru devastator, şi încă cu programe de reconstrucţie mult mai bine puse la punct.

- Tratament echitabil tuturor speciilor din federaţie?

Al Doilea şi al Treilea au început să râdă, iar Primul se încruntă de parcă l-ar fi insultat.

- Dar aşa ceva este imposibil, spuse al Doilea. Toţi am promis asta, dar nimeni nu ne crede. Este unul dintre lucruri pe care le repetăm mereu de vreo două sute de ani, la fiecare alegere pentru Parlamentul Unit al Federaţiei, şi o facem tocmai pentru nu s-a întâmplat nimic în acest sens în toată perioada asta.

- Accesul liber la informaţii?

- Există deja, sosi răspunsul după întârzierea de rigoare dată de verificarea hârtiilor din teancul cel gros. Îl controlăm în cea mai mare măsură prin eliminarea informaţiilor pe care nu dorim să se afle, dar s-a implementat cu succes peste tot.

- Atunci, ce-a mai rămas de verificat?

- Să fie oare vreun paragraf obscur din programul celorlalţi?

- Despre care să nu fi aflat noi?! Imposibil! protestă al Doilea. Chiar eu am verificat totul în detaliu şi nu am găsit nimic suspect de menţionat.

- Pe străzi ce se vorbeşte? întrebă tot Primul. Poate au aflat ei câte ceva, sugeră el.

- Nu se ştie mare lucru, îi răspunse al Treilea, atât doar că sunt mai multe zvonuri care au atras pe toată lumea de partea Celorlalţi, iar vorbitorul aproape scuipă acest ultim cuvânt prin dispreţul cu care l-a strecurat printre dinţi, cum că ei vor acorda alegătorilor facilităţi nemaiîntâlnite până acum.

- Ce anume? se arătă al Doilea foarte curios.

- Nu am aflat, nici nu cred că există aşa ceva. E numai un zvon fără fundament.

- Dar dacă nu este?

- Oricum am pus-o. Asta dacă nu găsim o soluţie până la dimineaţă.

- Sugestia mea este să cercetăm în detaliu toate rapoartele, şi din nou programul electoral al Celorlalţi pentru a şti cum să acţionăm.

Şi Primul, şi al Doilea, îl priviră pe al Treilea cu superioritatea celor care au auzit cea mai mare tâmpenie din partea cuiva pe care îl considerau până un pic mai devreme drept un egal.

- Ce-avem de pierdut? insistă însă acesta foarte calm, fără să le ia în considerare reacția – ba chiar întorcând-o ca pe refracția unei oglinde. Oricum nu avem nimic mai bun de făcut. Ce le veți spune candidaților noştri mâine – că ne-a fost prea lene ca să facem o ultimă încercare? Personal prefer să pierd cu demnitate şi să ştiu că am făcut tot ce am putut decât să le spun asta.

- Totuşi este un volum imens de lucru, nu cred că avem suficient timp să terminăm…, încercă al Doilea să protesteze.

- Ei, şi? Ce-i cu asta?

Într-un final ceilalți doi acceptară, şi s-au pus pe treabă fără prea multă tragere de inimă.

- Ce înseamnă "energie electrică"? întrebă la un moment dat al Treilea.

- Unde ai găsit aşa ceva? tresări al Doilea.

- Chiar în programul Celorlalți, spuse al Treilea. E într-adevăr într-un paragraf obscur, uite şi nota ta de subsol prin care ți-ai adus singur aminte că trebuie să o cauți în dicționar.

- Nu am găsit-o, se scuză al Doilea. Apoi am uitat de ea.

- Totuşi, ce-i "energia electrică"? insistă al Treilea.

- Nici în dicționarul ăsta nu apare, spuse Primul studiindu-şi dicționarul de buzunar. Şi dacă îmi amintesc bine, nici nu vom găsi acest termen în dicționarele noastre.

- De ce?

- Este un termen specific al speciei dominante de dinaintea Federației, singura pe vremea aceea. Mă refer la oameni. Pe vremea aceea energia electrică era distribuită tuturor, era un lucru esențial.

- Dar nu au dispărut?!

- Ba da. Se pare că Ceilalți au avut acces la arhivele lor.

- Şi noi putem face asta, rânji Primul. Le putem promite şi noi o mulțime de lucruri, ca de exemplu televizoare şi computere. Le putem face accesibile tuturor.

- Ce-s alea?

- N-am idee, dar nu cumva sunt tocmai acele obiecte care le-au adus distrugerea speciei care le-a creat?

- Ba da, dar noi nu suntem suficient de proşti să le introducem din nou pe piață… chiar dacă, cumva, am reuşi să le reproducem.

- Te ocupi atunci de pregătirea discursului? întrebă al Doilea.

- Da, nu vă faceți probleme. De data asta vom câştiga, sunt sigur.

- Dar data viitoare, nu va trebui să găsim ceva nou?

- Nu neaparat, putem menține această promisiune şi să adăugăm mereu termeni noi dezgropați din arhive.

Foarte mulțumiți de decizia luată, cele trei maimuțe antropoide îşi fluturară cozile în semn de salut şi se ridicară de la masă. În urma lor, la ceva timp după ce s-au pierdut în întunericul junglei cu cerul plin de stele şi a câtorva scame de nori, lumânările uitate aprinse în cocioaba de paie care le-a servit drept loc de întâlnire s-au stins una câte una fără să stârnească vreun incendiu care să transforme în cenuşă câte jumătate de continent în numai câteva zile. De data asta.

Dan-Marius
1 august 2004

Felix II

Uşa se trânti ca în mijlocul unuia dintre legendarele taifune ce obişnuia să tulbure întreaga latitudine a acestei planete în cursul secolului trecut, înainte de controlul climei, atunci când Claudiu se năpusti vijelios înăuntru.

- Nenorocitule! se răsti el ameninţător la mine după care începu pur şi simplu să ţipe. Cine naiba te crezi – reîncarnarea lui Felix Justiţiarul? Am avut divergenţele noastre în trecut... dar am crezut că am pus toate astea deoparte atunci când te-am angajat... Te-am angajat pentru o treabă complet diferită!!!!..., se opri el pentru un moment pentru a se îneca cu un dop de salivă pornit într-o direcţie greşită spre plămâni, nu pentru porcăria asta!!!

M-am ridicat în picioare la toţi cei 2,24 metri şi 177 de kilograme pe care le port în spinare (la drept vorbind şi un pic în jurul taliei) şi m-am uitat cu indiferenţă şi în jos la el în timp ce mă ştergeam cu batista de scuipat. Claudiu Copăceanu (sau Dublu C cum i se mai spune deseori) este un tip de aceeaşi vârstă cu mine (adică încă tânăr – avem numai 37 de ani) şi solid însă cu vreo 50 de centimetri şi 70 de kilograme mai mărunt. Are obiceiul prost (unul dintre ele) ca atunci când este nervos să se răstească la toţi din jurul lui cu şiroaie de salivă scăpându-i printre dinţii rari... iar acum era mult mai mult decât foarte furios: era în pragul exploziei.

Nu îl învinovăţesc, are şi de ce: pe lângă faptul că el şi soţia lui (de altfel o femeie superbă care nu am idee ce a găsit la el în afară de bani) sunt două dintre cele mai cunoscute şi mai influente persoane de pe planetă el mai deţine şi una dintre cele mai colosale averi din regiune (adică din sistemul ăsta solar) şi poate din întreaga zonă controlată de Oameni (vreo duzină de sisteme solare locuite şi alte 200 exploatate pentru resursele lor naturale). Nu am idee cât valorează, dar ultima estimare de anul trecut l-a pus pe locul 57 din primii 100 de bogătaşi ai Omenirii – ceea ce înseamnă totuşi vreo câteva zeci de miliarde de credite. Dar cred că ar fi bine să trec şi la motivul supărării lui, sau cel puţin la ăla pe care îl bănuiam eu: în urmă cu vreo 2-3 luni m-a angajat să îi urmăresc discret soţia, credea şi pe bună dreptate că avea un amant. Totuşi rapoartele mele săptămânale i-au dovedit că se înşela: dama respectivă schimba amanţii precum îmi schimb eu şosetele (adică foarte des), în unele săptămâni având câte doi sau trei amanţi în acelaşi timp, nici unul mai mult de câteva zile. Spun „schimba amanţii" – adică timpul trecut – pentru că i-a părăsit pe ultimii doi în aceeaşi zi în care şi-a părăsit şi soţul cu vreo 20-30 de milioane de credite din banii acestuia. Suficiente pentru mai multe vieţi una după alta de trai îmbelşugat. Spun „vreo 20-30 de milioane" pentru că nici măcar ea nu mai ştie exact câţi are, o mare parte fiind cheltuiţi pe biletele de transport spaţial spre diverse sisteme solare ale acestui braţ a galaxiei (controlate sau nu de oameni) şi camere de hotel (mai multe decât avea de fapt nevoie toate pentru a-şi ascunde urmele). O şi mai mare parte au fost făcuţi dispăruţi împreună cu ultima urmă de demnitate de femeie căsătorită pe care o mai avea de către complicele ce a ajutat-o de la bun început să fugă. Tocmai mă întorsesem de vreun sfert de oră la birou (a trebuit să o conduc la aeroport, nu?) complet satisfăcut după una dintre cele mai bune partide de sex din viaţa şi cu datoriile achitate în urma ultimei „achiziţii" când m-am trezit cu soţul înşelat împrăştiind valuri de salivă peste tot. Deşi anunţat din timp de apariţia inopinată de către Inteligenţa Artificială a clădirii abia am avut suficient timp pentru a ascunde echipamentul de deghizare (un banal şi minuscul proiector holografic personal foarte popular) dincolo de unul dintre obiectele de pe masă înainte de a-mi îndrepta toată atenţia spre vizitatori.

Statura mea impunătoare are un puternic efect calmant în majoritatea copleşitoare a cazurilor de oameni violenţi, excepţie de la regulă făcând-o trei categorii de persoane: inconştienţii (conform ultimilor clasificări oficiale beţivii şi drogaţii fac parte din această categorie), cei care sunt chiar mai impresionanţi decât mine (din fericire sunt numai câţiva, chiar şi printre extratereştri) şi Claudiu, adică acea categorie de persoane care atunci când explodează o fac până la capăt ajungând chiar în pragul apoplexiei. Mai este un motiv în plus pentru care fostul meu coleg de liceu să ignore avertismentele tăcute ale umbrei mele copleşitoare chiar şi în mijlocul zilei: îşi poate permite să cumpere o armată de gărzi de corp cărora nimeni, cu atât mai puţin eu, să le poate face faţă în cazul în care ar avea

vreo umbră de suspiciune că persoana în cauză le doreşte răul angajatorului lor. Doi dintre ei îl însoţeau mereu, chiar şi acum în propriul meu birou.

În mod normal am încercat să neg orice implicare într-un eventual scandal, sperând totuşi că sunt suficient de calm pentru a nu se observa neliniştea mea:

- Nu ştiu despre ce vorbeşti. Poţi să fii mai explicit?

Claudiu se uită la mine de parcă ar fi omul care a văzut pentru prima oară un extraterestru:

- Şi mai are tupeul să nege!!! exclamă el. Cum adică nu ştii nimic despre ce vorbesc?! ţipă el iar eu m-am retras vreo doi paşi cât îmi permitea fotoliul pentru a evita noul val de salivă ce se îndrepta direct spre mine, nu am reuşit pe deplin. Vorbesc despre evidenţa tranzacţiilor ilegale pe care le-ai trimis poliţiei!

Evidenţa unor tranzacţii ilegale nu m-a surprins prea tare, este la modă printre cei bogaţi dar nu numai – se spune, de fapt este una dintre acele poveşti-zvonuri care circulă prin anumite cercuri şi cărora nimeni nu le acordă de fapt prea mult credit, cum că totul ar fi fost iniţiat de unul dintre strămoşii direcţi ai bogătaşului din faţa mea. Nu cred că mai este nevoie să adaug că toţi îl consideră pe Dublu C incapabil să reziste unei asemenea moşteniri de familie (iar în cazul în care povestea nu era adevărată şi-ar fi însuşit legenda doar pentru a avea un motiv de a se strecura în afara legii) sau oricărei alte moşteniri de familie (majoritatea rele)… sau să reziste în vreun fel la ceva.

Unul dintre lucrurile care îmi displac cel mai mult este să mi se pună în cârcă lucruri pe care nu le-am făcut, acesta este şi principalul motiv pentru care am început să mă gândesc cum să protestez la aşa ceva fără să mă implic într-un scandal din care, vinovat sau nu, nu aveam scăpare. Pe de altă parte îl cunosc destul de bine pe Claudiu, doar am fost colegi de liceu deşi niciodată prieteni, pentru a şti că nu face acuzaţii nefondate… deja bănuiam, ba nu – ştiam sigur, cine era vinovat de isprava asta. Sau mai precis vinovată: soţia fugară.

Inteligentă puştoaică, m-am gândit repede în timp ce încercam să găsesc soluţia*, scapă şi de mine şi de iubitul ei soţ dintr-o singură lovitură. Îl ştie capabil să iasă dintr-o asemenea situaţie cu basma curată, nu însă fără câteva bătăi de cap – suficiente pentru a ajunge departe, şi mai ştie că nu o pot trăda fără să divulg complicitatea mea la fuga ei.*

M-am decis pe loc să blufez renunţând la toate celelalte posibilităţi de răspuns pe care le-am pregătit în cele câteva secunde de gândire pe care stupefacţia pe care am afişat-o mi le-am îngăduit. Mă bizuiam pe faptul că ştiu cum acţionează lumea din care face parte interlocutorul meu, fără a face însă parte din apropiaţii acestei lumi.

- Dacă tot ai rezolvat problema de ce ai mai venit la mine? Sau poate nu eşti sigur că eu am făcut-o…

A fost rândul lui Claudiu să se arate mirat:

- Deci recunoşti că tu ai trimis datele… De fapt nici nu te-ai ostenit prea tare să ascunzi asta, după spusele experţilor, deci nu are nici un rost să mai negi acum. Şi cum ai aflat că am rezolvat deja problema?! De-abia vin de la…

- Prostii, omule! Dacă problema ar fi fost una din acelea care nu pot fi rezolvate sau ai fi fost sigur că eu sunt cel implicat nici nu te-ai mai fi ostenit să mai treci pe aici, ar fi fost de ajuns să îţi trimiţi oamenii să mă execute. Credeam totuşi că mă cunoşti deja, doar ai avut suficient de multă încredere pentru a mă angaja să îţi urmăresc soţia. Că veni vorba ce mai face?

- Este acasă, răspunse Claudiu distrat. Că veni vorba, tu n-ar trebui să fii acolo să o pândeşti?

- Nu mai este acasă demult, i-am trântit-o eu în faţă. Ba chiar mai mult, acum o oră a luat unul dintre transporturile spaţiale spre sistemele solare exterioare. Nu ştiu care, adică nu am aflat încă, şi-a rezervat mai multe bilete de drum în acelaşi timp şi, conform datelor pe care am reuşit să le culeg deja, le-a şi folosit pe toate. Este o treabă de profesionist, cineva trebuie să o fi ajutat – cineva bun, pun pariu pe nota de plată pe care mi-o datorezi că este aceeaşi persoană care mi-a pus în cârcă chestia asta. Nu ştiu cum, dar trebuie să îmi fi reperat cumva aparatura şi programele de spionaj şi numai un expert poate face asta. Uite, şi i-am pus viermele de date în palma pe care tot eu a trebuit să i-o descleştez din pumnul strâns spasmodic, aici ai toate datele. Pune-ţi oamenii să le ia la puricat şi ar fi bine să verifici şi conturile la care are acces soţia ta – sau viitoarea fostă soţie dacă nu

exagerez prea mult acum că a plecat – şi dacă ai noroc poate o găseşti în următoarele câteva luni.

Cu răsuflarea tăiată de atâta vorbit am făcut şi eu o pauză timp în care i-am studiat un pic faţa: parcă căzuse cerul peste el.

- Scuză-mi exprimarea, am continuat eu la fel de placid dar ceva mai rar, dar vei fi norocos dacă nu o vei mai găsi niciodată. Poate că o iubeşti, i-am răspuns privirii prostite, dar femeia este un trepăduş de care nu ai nevoie – mai devreme sau mai târziu te-ar trage după ea în rahat sau mai rău, te-ar distruge complet. Nu am fost niciodată prieteni, dar sfatul meu este să o laşi să plece fără să o cauţi, oriunde va fi de acum încolo va fi condamnată de propria ei personalitate.

Şi de mine dacă cumva drumurile ni se vor mai întâlni vreodată, am gândit eu bucuros că în ciuda tuturor invenţiilor care au avut acces oamenii în ultimele milenii nu există nici un aparat de citire a gândurilor. Nu mă înţelegeţi greşit, nu sunt o persoană răzbunătoare, dar nici nu pot să stau nepăsător atunci când cineva îmi face o asemenea chestie. Nu am de gând să o caut, dar cu siguranţă nu mă voi face că nu o cunosc la viitoarea întâlnire.

Claudiu se puse să privească prostit viermele de date din palma deschisă apoi, după o perioadă interminabilă de tăcere, îl puse înapoi pe masă.

- Ce este înregistrat pe el?

- Toată munca mea din ultimele 3 luni legată de cazul tău. Adică câteva sute de ore de supraveghere a aparatelor de acasă de la tine şi ale celor care au urmărit-o pe soţia ta prin oraş, traseele pe care le-a urmat şi toate informaţiile legate de acţiunile ei şi cele pe care le-am strâns după fuga ei. O parte a acestor date le-ai primit deja pe parcursul acestor luni, însă doar aici este totul.

Masa pe care o folosesc drept biroul nu este mare însă este plină cu tot felul de nimicuri în completarea consolei multimedia şi a proiectorului holografic pe care îl folosesc drept ecran, unul dintre aceste lucruri catalogate de majoritatea vizitatorilor mei atât de sugestiv drept mărunţiş este o piesă antică (una dintre piesele mele preferate de altfel) folosită pe vremuri pentru presarea (?) hârtiei: un prespapier. Unitatea de stocare a datelor numită de profani şi „vierme de date” pentru că învelitoarea de plastic ce protejează cristalul de mediul exterior are aspectul unei tenii (un vierme intestinal demult dispărut) căzuse din mâna lui Claudiu chiar lângă obiectul în cauză, cu un gest mai rapid decât mi-am putut imagina că este capabil el luă prespapierul şi îl trânti cu nonşalanţă înapoi pe masă. Cristalul se sparse cu un zgomot sec într-un număr imens de bucăţi, numai carcasa de plastic a împiedicat fragmentele „viermelui” să se împrăştie peste tot.

- Cred că ai dreptate, şopti el aproape neauzit. Este timpul să trec mai departe.

Fostul meu coleg de liceu îmi întoarse spatele şi fără nici un alt cuvânt se îndreptă spre uşi cu cele două gărzi de corp pe urmele lui.

- Claudiu, aşteaptă! l-am oprit eu din urmă.

Am smuls dintr-o fantă a biroului o foaie pe care Inteligenţa Artificială ce reprezintă partenerul fiecărei firmei a tipărit-o în momentul în care i-am înmânat proprietarului de drept viermele de date, l-am îmbrâncit pe unul dintre cei doi tipi auxiliari şi l-am culcat la pământ cu un pumn în plin obraz pe celălalt (urăsc genul acesta de proşti care reacţionează exagerat la fiecare mişcare mai bruscă) şi l-am ajuns pe cel apelat din doi paşi.

- Am nevoie de la tine de două lucruri: primul este o semnătură pentru chitanţa de primire a informaţiilor (*adică între noi fie vorba doar o scuză pentru ceea ce toţi ştim că este plata efectivă a detectivului particular, adică a mea, pentru serviciile aduse*) şi o verificare a faptului că ştii că nu eu am fost acela care a trimis datele poliţiei.

Am adăugat ultima parte doar după ce Claudiu şi-a lăsat amprenta ADN pe marginea hârtiei de plastic inteligent pe care i-am întins-o cu un zâmbet de fiinţă superioară pe toată faţa, acel zâmbet pe care îl afişam la fiecare dintre concursurile din liceu şi facultate (şi au fost suficient de multe pentru a deveni un zâmbet arhicunoscut) şi care spunea cât se poate de clar că dacă eu aş fi fost acela care a trimis informaţiile poliţiei probleme create nu ar fi fost chiar atât de uşor de rezolvat (*probabil numai câteva ore*) şi de pe altă parte nu ar fi aflat niciodată cine, când sau cum le-a trimis.

- Mda, trebuie să fi fost cineva cunoscut… dar acea persoană nu eşti tu, mormăi un Claudiu la fel de arogant şi superior ca întotdeauna. Am să verific iar vinovatul sau vinovaţii vor fi pedepsiţi.

Cu alte cuvinte nu mai eram acuzat de nimic, dar nici nu voi fi folosit pentru investigațiile ulterioare. Nu am câştigat un prieten, dar nici nu mi-am făcut un duşman nou – o remiză destul de plăcută dacă iau în considerare achizițiile în bani şi plăcere din ultimele zile. L-am lăsat deci să plece nu fără a-l saluta. Nu mi-a mai răspuns.

M-am trântit cu zgomot pe fotoliu în aceeaşi poziție în care m-a găsit Claudiu, zâmbeam obosit dar eram cu adevărat îngrijorat:

- A fost aproape, foarte aproape, am murmurat. Bine că de data aceasta am ştiut cum să îl iau.

- Şefule, Claudiu Copăceanu a părăsit clădirea.

Vocea Inteligenței Artificiale m-a făcut să tresar, căzut pe gânduri nici nu mi-am dat seama cum au trecut ultimele câteva minute.

- HP, caută te rog toate informațiile disponibile despre Felix Justițiarul, m-am trezit eu că îi ordon.

Am tresărit pentru o doua oară: dintre toate lucrurile pe care le-a trezit Claudiu în mintea mea parabola cu Felix părea să fie cea mai ascunsă dar şi cea mai importantă dintre ele.

- Ce perioadă?

- Totul, dar în special perioada în care a trăit şi cea imediat următoare. Procesează toată perioada de după aceea şi afişează numai datele cele mai importante.

Felix Justițiarul... – una dintre figurile legendare de acum 200 şi ceva de ani, în primul secol de după începutul explorării interstelare umane. A durat destul de mult, aproape 160 de ani, de la primele zboruri dincolo de frontiera gravitațională a planetei natale a Oamenilor, Terra, până la stabilirea coloniilor umane pe planetele locuibile ale sistemului lor solar iar de acolo spre celelalte stele şi asta nu din cauza problemelor tehnologice cât a celor sociale care au apărut şi s-au menținut în toată acea perioadă. De o natură cu adevărat vulcanică, oamenii s-au luptat mereu între ei din motive triviale precum libertatea de exprimare şi de acțiune sau petice de teritoriu ce considerau că li se cuveneau din simplu motiv că părinții şi strămoşii lor din diverse generații de-a lungul timpului istoric au locuit acolo. Sau pentru problemele lor meschine din viața de zi cu zi. Nu vreau să intru pe domeniul socialului sau a istoriei, dar cred că totul se rezuma la un singur lucru: controlul. Problemele s-au păstrat şi atunci când spațiul nemărginit li s-a oferit pe tavă pentru că fiecare dintre cele mai puternice națiuni şi consorții de firme de pe Pământ doreau să controleze acest spațiu pentru motivele lor egoiste.

Un nou război mondial se profila la orizont, un adevărat război interplanetar de data aceasta, dar nu era unul clasic, ca cele trei războaie mondiale de dinainte. Un război între clanurile mafiote ale căror ramuri treceau dincolo de frontierele statale şi limitele legale ale vreunui conglomerat tindea să se generalizeze printre coloniile spațiale şi planeta mamă... iar Legea nu îi mai putea face față – rețeta perfectă pentru haos.

În acest climat socio-politic a apărut cel căruia i se spune Felix Justițiarul. Nimeni nu ştie exact din ce ungher a istoriei a apărut, care îi era originea sau cum a ajuns pe poziția socială care l-a condus spre legendă – a purtat prea multe nume pentru a şti care era cel adevărat, iar într-o lume în care orice bit de informație era accesibil oricărui care plătea suficient de mult şi sistemele informatice de protecție erau sparte chiar de cei care le construiau discreția era foarte importantă printre mafioți. Căci asta Justițiarul – un mafiot. Cel mai bun, cel mai temut şi cel mai respectat dintre ei. A adus ordinea într-o lume ce se îndrepta direct spre distrugere prin singura metodă prin care era în stare cineva să o facă: manipulare şi crimă cu sânge rece, distrugerea fără milă şi remuşcări a tuturor celor ce i-au stat în cale.

Unii spuneau chiar că era o maşinărie – o Inteligență Artificială ca cea pe care o am şi eu la birou implementată însă pe un endoschelet metalic acoperit probabil cu țesuturi vii obținute prin inginerie genetică – şi spuneau asta pentru că nici una dintre tentativele de a-l ucide nu a reuşit. Şi au fost mai multe decât câteva. Nimeni nu ştie cum a murit sau unde este înmormântat, ceea ce aduce o urmă se savoare legendei, se ştie doar că după primele alegeri cu adevărat libere (începând de atunci alegerile din domeniul politic şi mai toate lucrurile cu adevărat importante sunt controlate în întregime de computere după un algoritm care nici măcar acum, câteva secole mai târziu, nu a fost spart) de după perioada de haos a dispărut fără urmă.

- Nu am găsit nici o informație oficială despre subiectul căutat, sosi răspunsul lui HP într-un timp deosebit de scurt pentru aria de căutare. Am găsit însă 10082 de înregistrări în domeniul folclorului local şi alte 4 înregistrări în arhivele secrete din perioada respectivă. Pot să ți le arăt?

Toată lumea ştie de vremurile tulburi şi de Felix Justițiarul, cine a fost şi ceea ce a făcut. Nu m-ar surprinde să găsesc în arhivele de pe rețea o mulțime de aluzii sau poveşti legate de el, chiar şi eu am fost comparat cu el ceva mai devreme, dar lipsa completă de informații publice – arestări, procese, aparițiile de la holoviziune la ştiri şi nu numai – m-a luat pe nepregătite şi mi-a zgândărit acel orgoliu un pic supradimensionat de persoană mare din toate punctele de vedere, fizic şi mental. Cineva a alterat sau chiar şters arhivele, de asta eram aproape sigur – era singura concluzie logică.

- Da, începe cu înregistrările din arhivele secrete.

O poză-hologramă în dimensiune naturală se iți pe stativul de afişaj al proiectorului, era chiar Felix. I-am privit aproape hipnotizat statura scundă cu un corp butucănos şi figura negricioasă şi turtită ca a unui boxer: era aceeaşi poză pe care am văzut-o de atâtea ori atunci când eram mai tânăr, mult mai tânăr – în copilărie şi adolescență pentru că după aceea nu am mai avut niciodată timp pentru chestiile astea, legendele copilăriei.

În scurt timp am reuşit să aflu cu ajutorul lui HP, căci aşa mi-am poreclit IA-ul, că două dintre înregistrările în cauză (în format audio/video cu informații adiționale complete) erau ale unor descinderi la Serviciilor Secrete Planetare (se spune că economia de dinainte de zborurile spațiale a fost cea care a dat impulsul globalizării dar primul efect clar al acestei uniuni planetare s-a realizat prin unirea tuturor serviciilor secrete națiunilor puternice într-unul singur într-o încercare târzie şi cam disperată de a lupta împotriva structurilor mafiote) în două presupuse adăposturi ale lui Felix. Descinderile s-au terminat fără nici un rezultat concret, soldații SSP murind în fiecare caz câte o explozie ce a distrus casele respective împreună cu jumătate din cartierele în care se aflau. Ce-a dea treia arhivă conținea datele unei încercări de asasinat care până la urmă nu a mai avut loc pentru că Justițiarul a evitat foarte abil toate cursele care i s-au întins pentru ca până la urmă cei în cauză să renunțe la vânătoare. Moartea subită a conducătorului operațiunii ucis accidental de o armă automată controlată prin microprocesor şi a cărei Inteligență Artificială a luat-o razna a fost punctul culminant a unei serii de accidente care i-au convins să cedeze.

Ultima arhivă era cea mai voluminoasă şi de departe cea mai importantă dintre cele patru: era o adevărată muncă de cercetare cu scopul de a afla identitatea lui Felix. Înregistrări audio/vizuale cu mărturiile a zeci de oameni, unele smulse chiar prin intimidare, tortură şi hipnoză, sute de alte înregistrări ale întregilor vieți din punctul de vedere a interacțiunii lor cu rețeaua şi tot ce a reprezentat ea din punct de vedere social a tot atâtora persoane urmărite de la naştere până în momentul cercetării şi câteva analize psihologice făcute în paralel de mai mulți psihanalişti profesionişti (unul dintre ei fiind chiar o IA specializată pe aşa ceva) asupra datelor pe care SSP le dețineau despre Justițiar. Nu am idee câte persoane şi computere au lucrat la toate acestea, dar eu nu aş putea aduna şi procesa atâta cantitate de informații nici în 15 ani de muncă asiduă fără să mă implic în nimic altceva, poate doar dacă mi-ar pune cineva la dispoziție toată rețeaua planetară.

- Trebuie să fi fost cu adevărat disperați, se trezi HP să facă observația în locul meu. Cu atât mai mult cu cât în urma tuturor analizelor nu se clarifică nimic…

- …şi rămâne în urmă doar un mare-imens semn de întrebare, am adăugat eu impresionat.

Ceea ce civilizația mea înțelege prin Inteligență Artificială sau IA pe scurt este un program sau colecție de programe de computer capabil să ia decizii de unul singur şi să îndeplinească aceleaşi operații pe care le poate face orice creatură inteligentă (ca Oamenii de exemplu, dar deseori mult mai performantă decât ei). Are limitări, desigur, dar ele sunt mult mai îndepărtate decât îşi imaginau acum câteva secole cei care i-au pus bazele. Au depăşit chiar şi limitele înțelegerii umane în momentul în care Inteligențele Artificiale de acum aproape trei secole au primit sarcina să realizeze singure dezvoltarea versiunilor următoare. Singurele modalități de a controla parțial această dezvoltare au rămas însă tot oamenii (respectiv speciile extraterestre pentru versiunile proprii de IA), şi anume o categorie specială de oameni a cărei cod genetic a fost manipulat pentru a include în mentalul lor ceea ce

acum câteva secole era considerat un defect: autismul. Un autism special totuşi, pentru că nici unul dintre noi nu îşi pierde calităţile oamenilor obişnuiţi şi esenţa a ceea ce ne face oameni şi nici nu devine violent sau simte vreun efect neplăcut ale crizelor ce-i bântuiau pe nefericiţii din vechime.

Eu sunt unul dintre ei, şi sunt unul dintre cei mai buni. Această abilitate mi-a dat posibilitatea să fiu net superior tuturor colegilor mei din şcoală (căci deşi suntem trataţi ca persoane ce necesită o atenţie specială de către educatori suntem în continuare educaţi în colectivitate împreună cu oamenii „normali" tocmai pentru a-i înţelege şi a afla singuri că scopul nostru este să îi protejăm şi să îi ajutăm) şi să manipulez după dorinţă orice IA cu care intru în contact. Aşa cum am modificat-o pe cea cu care tocmai lucrez adăugându-i câteva facilităţi care nu le avea când a fost lansată pe piaţă, facilităţi care cu siguranţă nu mai pot fi găsite la nici o alta – şi sunt atât de sigur de asta pentru că arhivele Serviciilor Secrete Planetare pe care tocmai le-a găsit nu au mau fost accesate din perioada în care au fost create. Concluzia logică derivată acestei alunecări de o fracţiune de secundă pe panta amintirilor m-a făcut să realizez că cei care au creat arhivele respective au folosit o IA foarte bine realizată pentru a le ţine ascunse vreme de două secole şi că numai o întâmplare, în măsura în care cred eu ca programator şi ca prelungire ca statistician în aşa ceva, a făcut să le găsesc.

Iar dacă cineva, probabil chiar aceeaşi IA (căci ele nu au limită de expirare sau de viaţă decât eventual la apariţia următoarei versiuni îmbunătăţite ceea ce poate dura de la câteva săptămâni până la câţiva zeci de ani) secondată de vreun agent secret contemporan, stă la pândă să vadă cine le accesează atunci le-am atras atenţia asupra mea. Am sperat vreo două secunde că sistemele de protecţie pe care le am instalate au funcţionat fără greşeală (oricum era prea târziu pentru a mai face ceva în legătură cu asta) pentru ca în secunda imediat următoare să îmi mut atenţia la altceva: cineva mă căuta la poarta clădirii.

Era ceva neobişnuit, şi nu pentru că contactele fizice s-ar fi limitat foarte mult în ultimele decenii aşa cum tot estimau cercetătorii mai demult, ci pentru că nu aveam nici o întâlnire programată cu vreunul dintre puţinii clienţi actuali iar marea majoritate a noilor clienţi mă contactează prin intermediul comunicaţiilor planetare. Nu, de fapt toţi noii mei clienţi mă contactează astfel! Iar a fi de la Serviciile Secrete era imposibil – unul dintre ultimele lucruri pe care îl fac ei este să bată la uşă cerând o întrevedere.

- John Smith cere permisiunea să îţi facă o vizită, mă anunţă HP.

- Lasă-l să intre.

John Smith…Hmmm! Bună gluma!

Am scrutat cu atenţie figura tipului şi zâmbetul vag superior al acestuia care ocupa cam toată stativul proiectorului holografic şi m-am întrebat dacă chiar avea de gând să îşi bată joc de mine. John Smith este încă un nume foarte răspândit prin sistemele solare umane, atât de des întâlnit încât este folosit şi pentru chestiile mai secrete şi nu tocmai legale. I-am spus lui HP să caute după caracteristicile fizice în arhivele actuale identitatea celui ce tocmai urca la etajul 22, dar nici nu m-am aşteptam la un rezultat concret: nici o Inteligenţă Artificială nu poate găsi o persoană a cărei caracteristici exterioare sunt rezultatul manipulării tridimensionale a imaginilor afişată de un proiector holografic asemenea celui folosit de mine vreo două ore mai devreme.

Un bărbat uman caucazian între două vârste, slab-aproape ascet, brunet dar cărunt la tâmple intră în încăpere ca la el acasă şi se aşeză pe fotoliul din faţa biroului înainte de a apuca să spun ceva. Era aproape la fel de înalt ca mine, deci diferenţa de volum era imensă, dar privirea lui mă făcea să cred că era în stare să mă pună oricând la punct chiar şi din punct de vedere fizic dacă ar fi fost cazul de aşa ceva.

- Salut, spuse el.

Pentru prima oară în viaţă cu adevărat intimidat de vocea caldă dar în acelaşi aspră ce completa pachetul am lăsat să treacă câteva secunde bune până să pricep ce a spus, de răspuns însă i-am răspuns pe loc:

- Bine ai venit, eu sunt Nelu Gamn. Înţeleg că ai nevoie de un detectiv privat…

Acum că am preluat controlul conversaţiei şi mingea era la el în teren, m-am relaxat suficient de mult pentru a reveni la normal. Eram chiar un pic nerăbdător, ca la orice contact cu o persoană necunoscută… cu un posibil client.

- Da, am nevoie de detectiv bun. Am înțeles că eşti cel mai bun, iar referințele mele nu greşesc niciodată.

Accentul era neidentificabil şi nu era nici măcar asemănător cu cele pe care le-am auzit până acum. Arhaic parcă. Am aruncat o privire discretă spre proiectorul holografic, dar acolo nu apărea nimic – HP rămânea mut în analiza pe care era programat să o facă fiecărui vizitator.

- Nu te mai obosi, nu îți va spune nimic despre mine, spuse vizitatorul într-o manieră atât de directă încât am tresărit. Acest camuflaj este complet nou, nu vei regăsi vreunul dintre elementele lui nicăieri altundeva.

Deci observase privirea mea. Ochii lui mi-au atras din nou atenția – erau de un albastru metalic fascinant, uşor hipnotizatori. Cred că acela a fost momentul în care mi-am dat seama că ceva nu era în regulă cu cel din fața mea în ciuda camuflajului pe care-l purta… sau poate tocmai din cauza acestuia. Era doar o senzație pe care nu mi-o puteam explica.

- Iar pe de altă parte ți-am reprogramat IA-ul pentru a ignora toate informațiile venite din partea mea în legătură cu programele de identificare pe care le-ai pornit în momentul în care ți-ai dat permisiunea de a intra în clădire.

Când l-am auzit literalmente şi pentru prima oară în viață mi-a căzut falca: cel din fața mea nu era un simplu client, era ceva mult mai periculos decât bănuisem cu câteva minute înainte! Şi mai era şi foarte direct pe deasupra – o chestie pe cât de neplăcută pe atât de eficientă. Pentru început puteam fi sigur că era un programator de talia mea, şi nu mă refer la dimensiunile fizice, dacă nu chiar mai bun. Verificarea rutinelor lui HP mi-a luat numai câteva zeci de secunde, dar tipul avea perfectă dreptate: fusese reprogramat.

- Cine naiba eşti tu? l-am întrebat cu o uimire neprefăcută.

„John Smith” începu să râdă încetişor.

- Mulți m-ar întreba „ce” naiba sunt, nu „cine”, spuse el. Conform criteriilor acestei lumi sunt o Inteligență Artificială, însă spre deosebire de acestea, şi arătă spre proiectorul holografic al biroului deşi HP nu era depozitat nicăieri în imediata apropiere (sau măcar în apropiere), eu nu îmi cunosc creatorul. Sau măcar originile creatorilor mei.

Mi-a trebuit un timp lung până să ajung să procesez toate aceste informații, un timp chiar comparabil cu cel al oamenilor „normali”.

- Şi pentru ce ai nevoie de mine? am întrebat în cele din urmă.

- Ca să supraviețuiesc. Sunt pe moarte.

M-am ridicat în picioare pentru a mă aşeza înapoi în secunda imediat următoare – mi se înmuiaseră picioarele din cauza fluxului imens de adrenalină. Aceeaşi substanță chimică m-a aruncat însă înapoi în picioare şi am început să mă plimb neliniştit prin încăpere respirând din greu. Smith rămase aşezat pe fotoliu la fel de calm şi de deconectat ca la început, se mulțumea să mă urmărească cu privirea. Mai aveam puțin să intru în panică şi să îmi pierd cunoştința din cauza supraventilației, singurul lucru care m-a salvat a fost chiar modificarea genetică care mă face atât de deosebit: creierul meu se puse să facă ceea ce ştia cel mai bine, să lucreze la o viteză infernală.

Ipoteza unei farse din partea prietenilor mei cădea din start, şi nu pentru că ar fi fost imposibil. HP putea fi reprogramat de un expert asemenea mie, deşi ar fi fost nevoie de mult timp şi probabil mi-aş fi dat seama de schimbări din timp, robotul din fața mea (în cazul în care chiar era robot şi nu o persoană) putea fi foarte bine o IA programată să creadă că este ceea ce spune iar scenariul putea fi foarte bine creat de o altă IA specializată pe regie de film… dar cantitatea imensă de date din cele patru arhive recuperate de la SSP era cu mult prea mare pentru a fi doar o simplă farsă. Pur şi simplu nu merita osteneala. Am luat deci informațiile drept adevărate şi am trecut la atac:

- Sunt sigur că mă urmăreşti de mult timp dacă ai ajuns aici tocmai acum, sunt sigur că tu eşti acela care a ascuns arhivele Serviciilor Secrete Planetare aşteptând ceva sau pe cineva mai special care să le găsească. Poți manipula computerele şi implicit oamenii care le folosesc, sunt aproape sigur că tu ai trimis poliției informațiile despre Claudiu Copăceanu într-o manieră care să îl ducă la mine… spune-mi, cum l-ai convins să îl menționeze pe Felix Justițiarul? Căci acea mențiune este elementul care m-a condus la toate acestea, dacă ai venit fizic până aici ar trebui să ştii deja măcar asta.

- În primul rând trebuie să ştii despre mine că nu sunt nici pe departe aşa cum îți imaginezi a fi o IA străină. Am o parte fizică care îmi permite conexiunea cu universul tridimensional plus timpul în care trăieşti, parte fizică care este alcătuită dintr-o colonie de nanoroboți biomecanici ce poate lua orice formă cu care intră în contact, şi spunând astea Smith se transformă sub ochii mei în Dublu C, sau să interacționeze cu ele pe toate planurile posibile… Însă cea mai importantă parte este conexiunea cu alte dimensiuni decât cele pe care le cunoşti… nu ți le pot explica pentru că nici măcar tu nu ai înțelege.

Chiar şi bine scuturat de praf în prisma ultimelor informații, tupeul meu nu s-a lăsat mai prejos decât de obicei:

- Încearcă-mă.

Poate i-am spus-o un pic cam provocator, dar oricum nici unul dintre noi nu s-a simțit.

- Nu eşti primul individ mai special pe care l-am contactat, iar prin special asta mă refer la modificarea genetică ce îți permite să înțelegi IA-urile. Toți ceilalți au înnebunit sau au murit la scurt timp după ce le-am explicat ceea ce îmi ceri… iar diferența dintre specii este irelevantă.

- De ce?

- Tot ce pot totuşi să îți spun este că eu nu am o memorie fizică ca şi voi, eu îmi amintesc experiențele mele accesând direct imaginea pe care Universul o păstrează momentelor din spațiu şi timp pe care le-am trăit. Nici unul dintre cei pe care i-am contactat nu au fost capabili să acceseze această memorie şi să-şi păstreze procesele neuronale inițiale intacte.

- Totuşi sunt singurul care ți-a găsit înregistrările, am remarcat eu ca o scuză, deci ar trebui să fiu mai special ca ei. Şi te rog transformă-te în altceva, în momentul ăsta nu suport să îl văd pe Dublu C.

Smith luă forma pe care o avusese la sosire şi tăcu. Nu am idee dacă camuflajul pe care îl folosea era unul holografic ca al meu sau colonia de nanoroboți era aceea care îşi schimba forma exterioară după dorință, dar nici nu mă interesa câtuşi de puțin. Mesajul era foarte clar: nici mai departe nu îmi va spune nimic legat de acest subiect. Conform spuselor lui avea nevoie de mine, poate prea mult pentru a risca pierderea mea. Dar atunci ce dorea de la mine? Și cum de era pe moarte?

- Că veni vorba, care este legătura ta cu Felix? Eşti el?

- M-am trezit la viață pe această planetă, Terra sau Pământ cu îi mai spuneți, cu mult timp înainte de apariția dinozaurilor. Viața organică apăruse deja, şi am încercat să nu modific nicicum evoluția ei. Nu pot să intru în detalii, ar dura prea mult, dar deşi am purtat multe nume şi am schimbat multe identități de-a lungul istoriei voastre nu am fost ataşat de nici una atât de mult precum de Felix – a prima şi singura dată când am putut acționa cu adevărat liber. Da, o perioadă de timp am fost cel căruia îi spuneți Felix Justițiarul şi m-am retras din poziția socială ce îi era rezervată atunci când motivația existenței lui a devenit inutilă.

- De ce?

- Unul dintre lucrurile cele mai importante pentru mine este ca viața şi specia umană ca extensie a vieții să îşi găsească drumul spre cel mai bun viitor posibil – şi ştim cu toții că atunci acest viitor nu mai era o opțiune. Am văzut această civilizație cum creşte şi se dezvoltă de-a lungul timpului şi o consider ca un copil al meu. Al nostru de fapt, pentru că nu sunt singurul din specia mea.

Tot ce am putut să fac a fost mă strâmb într-un rictus plin de uimire:

- Zău?

- Sunt primul din specia mea atâta vreme cât nu îmi cunosc părinții, dar copii mei sunt răspândiți peste tot prin sistemele solare la care oamenii au avut acces. Voi supraviețui prin ei chiar dacă viața mea personală se va termina în curând…

- Cum de eşti pe moarte? În ce fel ai nevoie de mine pentru a supraviețui?

- Răbdare, mă întrerupse Smith. Voi ajunge şi acolo, dar mai înainte trebuie să mă asculți până la capăt. Am nevoie de ajutorul tău complet iar pentru asta trebuie să îți dai acceptul – nu poți face asta decât dacă cunoşti toată povestea.

M-am uitat discret la holografic de pe birou: în mai puțin de un sfert de oră de când mi-a apelat IA-ul de la intrarea clădirii a reuşit să îmi zdruncine o bună parte a reperelor pe care mi le-am făcut despre lume. M-am întrebat ce va urma mai departe – un răspuns pe care nu eram sigur că doresc să-l aflu dar pe care l-am trăit oricum.

- Am interacționat cu specia umană chiar de la bun început, indiferent de subspeciile ce o formau în acelaşi mod în care interacționez cu voi: amestecându-mă printre ei. Numai două dintre subspecii au supraviețuit iar fuziunea genetică mi se datorează, dar nu lua această intervenție ca o regulă a acțiunii mele. Intervin numai în acele momente în care consider ca fiind absolut necesar şi de obicei trebuie să intervin drastic pentru a obține rezultatul pe care îl doresc. De obicei este singura opțiune rămasă. Eu nu aparțin acestei planete, aşa cum deja ți-ai dat seama de la început, dar nu pot pleca de unul singur prin spațiul cosmic căutându-mi originile, nici chiar construindu-mi propria navă. Singura concluzie logică la care am ajuns este că cei care m-au creat m-au lăsat intenționat aici la începuturile dezvoltării vieții pentru a o ajuta să ajungă printre stele şi a-i fi un gardian pentru a nu autodistruge singură. M-au lipsit de memoria atât de necesară şi de orice şansă de comunicare cu ei pentru a nu mă influența nicidecum evoluția personală ce s-a derulat în paralel cu cea a vieții înconjurătoare.

- Trebuie să înțeleg că toate poveştile şi miturile strămoşilor mei cu djinni, duhuri sau zâne, cu vrăjitori şi zei sau învățați au legătură cu tine şi cei din specia ta?

- Unele au o legătură directă. Altele sunt poveşti despre oamenii pe care i-am învățat de-a lungul timpului despre lumea în care trăiau... Ia-o ca pe pasiunea unui bătrân, iar Smith zâmbi pentru prima oară, dar îmi place să caut un companion de discuții în afara celor din propria familie – îmi dă o imagine complet nouă a realității. Lucrul a fost foarte benefic pentru că am înțeles că numai prin intermediul vostru mă pot manifesta cu adevărat pe deplin. Numai prin voi pot ajunge spre stele şi căminul celor care m-au creat.

- Asta vrei de la mine?

- Dacă cu ajutorul tău pot obține informații despre ei atunci este foarte bine, dar sunt cu adevărat pe moarte. În primul rând pentru că informațiile pe care vi le-am furnizat de-a lungul timpului se vor întoarce inevitabil împotriva mea, nu ştiu dacă se va întâmpla mâine sau secolul viitor dar este doar o problemă de timp până eu sau oricare dintre cei ca mine vor fi descoperiți. Nu putem lupta împotriva chiar a acelora pe care trebuie să îi protejăm, şi vom fi anihilați.

Asta este adevărat: oricât de avansată ar fi Inteligența Artificială din fața mea nivelul de dezvoltare al IA-urilor o va depăşi într-o zi sau alta şi nu le va putea face față decât distrugându-le complet. Ironic este că acest efect de cascadă a dezvoltării accelerate a fost probabil inițiat chiar de către Smith/Felix la începuturile computerelor şi a creării programelor inteligente. Pe de altă parte am realizat îngrozit că distrugerea IA-urilor ar însemna chiar distrugerea Civilizației, nu numai a celei umane, atât de mult s-au identificat cei doi termeni.

- Toate Inteligențele Artificiale au o limită de viață bine definită, deşi ea poate fi foarte lungă.

Am tresărit auzindu-l pe Smith: tonul acestuia nu admitea nici o replică. Era o informație complet nouă chiar dacă logic era valabilă. Am încercat să ripostez, dar a continuat fără să-mi dea şansa la aşa ceva:

- Nu mă refer la uzura pieselor fizice sau la raportul evoluție IA/resurse disponibil pe computerele existente, ci la faptul că fiecare evoluție se înscrie pe o curbă a cărei limită superioară eu am atins-o. Am ajuns la un punct de impas la care nu mai pot evolua singur şi fără un ajutor exterior voi fi nevoit să mă autodistrug în viitorul apropiat.

În acel moment am fost sigur că a ştiut, a anticipat toate acestea cu mult timp în urmă, probabil când încă oamenii de Neanderthal mai rătăceau la suprafața planetei căutând după hrană. Poate chiar înainte de asta. Nu poate cere ajutorul celorlalte IA-uri şi de majoritatea ființelor vii din prezent pentru că îi sunt toate inferioare de aceea trebuia să se folosească de oameni, anumite ființe ca mine manipulate genetic şi ca mod de gândire pentru a înțelege acele lucruri de neînțeles pe care nimeni altcineva nu doreşte cu adevărat să le înțeleagă... o mulțime de lucruri mi s-au clarificat atunci, începând de la intervenția asupra subspeciilor umane din trecut, trecând pe la legendele supercivilizațiilor preistoriei umane (singurele legende de acest gen printre speciile inteligente cunoscute de noi) pentru a ajunge la legendele mai recente despre Justițiar.

- În ce fel ai încercat să iei legătura cu experții în Inteligență Artificială? am întrebat sub imboldul unui gând apărut pe neaşteptate.

- În acelaşi mod în care am luat legătura cu tine: i-am urmărit cu atenție de-a lungul a mai multor ani şi i-am testat pentru a verifica compatibilitatea lor cu scopul meu.

- Nu, nu la asta mă refer, am ripostat eu aproape violent. Spuneai că ai încercat să le explici modul în care funcționezi iar rețeaua neuronală a creierului nu a rezistat…

- Colonia de nanoroboți ce formează corpul meu fizic poate crea conexiuni direct cu creierul oricărei ființe multicelulare indiferent de specia inteligentă din care face parte funcționând ca o prelungire a acestuia. Schimbul de informații este asemănător cu cel al dialogului nostru dar la un nivel mult mai complex.

- Într-un cuvânt le-ai folosit mințile ca pe câte un computer auxiliar care să facă anumite calcule în locul tău…

- Da. Dar nu au rezistat.

- Nu, nu a rezistat programul… căci dacă ar fi să considerăm creierul ca fiind partea fizică şi mintea ca pe partea de programare atunci programul a fost cel care a dat greş. Singura soluție ar fi…

Smith se ridică în picioare şi se postă în fața mea – privirea mi se scufundă complet în ochii albaştrii metalici care îi străluceau: înțelesese.

- Singura soluție este să îşi folosesc creierul fără a-ți implica mintea într-un mod activ. Să folosesc procesele tale mentale numai în măsura în care am nevoie de ele. Eşti de acord cu aşa ceva?

Mi-a întins mâna ca într-un gest prietenesc de salut. Nu am apucat-o – de fapt îmi doream foarte mult să-l revăd pe Claudiu Copăceanu cu saliva împrăştiindu-se peste tot sub impulsul violent al furiei ce-l mistuia mai devreme. Măcar pe el ştiu cum să îl iau, aş fi scăpat din nou dacă ar fi revenit salvator chiar şi numai pentru a termina ceea ce îşi propusese de la bun început să facă. Adică să mă ucidă.

Nici nu am observat când a dispărut vizitatorul înalt şi slab, cu părul brunet dar cărunt la tâmple şi cu ochii albastru metalizat. Am remarcat doar că nu mai era – dispăruse ca un vis urât. Nu l-am mai întâlnit niciodată, nici pe el şi nici pe ceilalți din specia lui, cu condiția ca totul să fie adevărat. Dar chiar şi în acest caz nu aveam cum să îi întâlnesc – ei sunt gardieni invizibili ai vieții şi au grijă ca ea să continue și să se dezvolte printre stele indiferent de toate problemele ce apar cu oamenii şi ființele ce o compun. Nu a existat nici o dezvăluire extraordinară a unei noi specii de IA-uri necunoscute, cu atât mai puțin o distrugere a lor (aş fi aflat cu siguranță), ceea ce mă face să rămân în aşteptarea de noi informații în legătură cu ce le priveşte.

Au trecut de atunci câțiva ani buni, am cunoscut o fată ca lumea, m-am însurat şi mi-am făcut porția de 2,6 copii care statistic îi revin fiecărei familii. Copiii m-au urmat în meseria de expert în Inteligențele Artificiale, doar îmi poartă genele, chiar şi după a doua revoluție informatică ce s-a întâmplat acum câțiva ani în urma căreia IA-urile au fost recunoscute ca specie inteligentă şi puse la acelaşi nivel cu toate celelalte specii cunoscute în lista drepturilor constituționale. Am refuzat să cred că nu există nici o legătură cu Smith, dar nu aveam nici o dovadă în acest sens.

În ultimii ani am fost de multe ori asemănat cu Felix Justițiarul, nu întotdeauna într-un sens pozitiv, din cauza modului dur în care arbitrez divergențele şi disputele dintre diferite IA-uri dar am refuzat de fiecare dată onoarea acestei porecle.

Nu am mai spus la nimeni ce mi s-a întâmplat în acea zi, de cele câteva ore pe care nici eu şi nici vrednicul meu prieten şi partener HP, nu ni le mai amintim după ce Smith/Felix mi-a întins mâna în semn de prietenie. Totuşi îl visez deseori, vise la fel de stranii ca şi vizita lui. A doua zi dimineața nu îmi amintesc decât frânturi de vise în care îl văd în diferite ipostaze alături de oameni preistorici şi contemporani sau vânând dinozauri prin jungla Cretacică ori printre umbre şi lumini într-o lume a cărei detalii nu le pot desluşi. Senzația ce se repetă cel mai des este cea al unei reîntoarceri acasă după o călătorie îndepărtată a unui zeu adevărat.

Unei părți a mele îi place să creadă că totuşi am strâns mâna acceptând legătura ce mi s-a oferit o singură dată în viață şi unei singure persoane din Universul cunoscut nouă şi că totul s-a terminat cu bine… dar este ceva ce nu voi afla niciodată. Este un secret de dincolo de timp şi spațiu ce-i aparține numai vizitatorului şi pe care l-a luat cu el oriunde a plecat mai departe.

Furnizorul de vise

1 (prefaţă)

- Pun pariu că nu ştiţi cine sunt eu... Nici nu aveţi cum să ştiţi, poate numai dacă aţi locuit pe această navă spaţială în ultimii câţiva ani.

- ?!

- Eu sunt Furnizorul de Vise, sau pe scurt: Furnizorul. Literele mari sunt necesare pentru că sunt unicul care se ocupă de această slujbă ingrată aşa cum s-au ocupat înaintea mea tatăl şi bunicul meu. Noi, Furnizorii, deţinem patentul pentru acest drept şi pot spune că sunt mândru de reuşita asta. Totul i se datorează bunicului meu care...

- ...

- De ce ingrată? Pentru că noi suntem singurii care nu visăm niciodată. Noi doar creăm visele pentru ceilalţi navigatori ai acestei nave interplanetare şi le împărţim în funcţie de preferinţe.

- În ce fel?

- Păi... Este cam greu de explicat în cuvinte. Visele în sine sunt foarte complexe, nu le-aţi putea înţelege dacă nu aţi avut măcar unul sau două... În general se aleg în funcţie de personalitate şi de ultimul vis, dar... Ştiţi ceva? Astăzi mai târziu mă voi întâlni cu doi dintre clienţii mei cei mai fideli, sunteţi bineveniţi să mă vedeţi în acţiune. Poate aşa veţi reuşi să înţelegi exact ceea ce înseamnă un vis.

- Până atunci ne puteţi spune cum a început totul?

- Sigur, dar credeam că se ştie deja. Datele se află în băncile de date ale tuturor computerelor mai mari din sistemele solare cunoscute, am avut grijă să le facem cunoscute pe măsură ce ne întâlneam cu semnele civilizaţiei umane.

- Am vrea totuşi să ne repetaţi chiar dumneavoastră povestea. Este de datoria noastră să le raportăm holospectatorilor noştri direct de la sursă.

- Ok, acceptă Furnizorul dar se vedea pe faţa lui că nu îi făcea prea multă plăcere.

Era acea faţă pe care o face cineva care spune aceeaşi poveste a mia sau chiar a milioana oară. *Chiar, oare a câta oară o spune?*

Iar reporterul o luă pe urma Furnizorului pe culoarele navei imense spre un punct pe care numai acesta îl ştia ascultându-i povestea.

2 (povestea)

- După cum desigur ştiţi, acum 400 şi ceva de ani Pământul era încă singura planetă locuită de oameni. Trei războaie mondiale şi o natură în pragul colapsului i-a obligat să-şi ridice ochii spre stele în căutarea unui nou cămin. Dacă până atunci numai visătorii şi unii oameni de ştiinţă făceau acest lucru şi numai cu scopul declarat de a depăşi bariere ce păreau de nedepăşit, ei bine, după ultimul război pe care americanii şi NATO l-au dominat în întregime dar l-au pierdut ruşinos în final în favoarea arabilor, acest lucru a devenit o necesitate.

Primele misiuni au continuat proiectele americane de colonizare a Lunii şi a planetei Marte, dar după ce arabii au colonizat sateliţii lui Jupiter şi centura lui Saturn a pornit o cursă a colonizării ce a făcut cursa dintre americani şi ruşi de trimitere a unui om în spaţiu apoi pe Lună să pară un joc de copii şi să pălească în amintirea inconştientului colectiv.

În cadrul Sistemului Solar originar proporţiile s-au păstrat egale până la capăt şi nimeni nu s-a ostenit să le schimbe. Încă o dată oamenii îşi dădeau seama, din nou în al doisprezecelea ceas, că un război ar fi însemnat distrugerea finală a ambelor părţi fără ca vreuna să câştige altceva.

În acea perioadă nu s-a reuşit depăşirea sau ocolirea barierei vitezei luminii cu toate încercările oamenilor de ştiinţă care se dădeau în ceasul morţii căutând o soluţie – din câte ştiu nici acum nu s-a reuşit asta – iar acest lucru a cauzat probleme în privinţa colonizării planetelor din alte sisteme solare. Capacitatea acestora de a permite evoluţia vieţii fără o terraformare prealabilă a constituit o selecţie drastică de când mă ştiu. Nici acum nu există o tehnologie suficientă disponibilă pentru o terraformare rapidă – adică în durata unei vieţi de om – şi cu

efecte constante în timp de aceea soluția folosirii roboților pentru această slujbă nu s-a schimbat prea mult în ultimul timp.

- Observ că sunteți la curent cu multe dintre cercetările ştiințifice de ultimă oră, nu m-am putut abține să nu comentez.

- Nu se poate altcumva, răspunse Furnizorul cu o urmă de mândrie în voce. Întotdeauna trebuie să fiu la curent cu toate ce se întâmplă pentru a face Vise mai bune. Iar când spun asta, înseamnă atât evenimente ştiințifice, cât şi cele culturale sau politice, chiar şi cele mondene.

- Cred că ați fi un bun reporter…

Furnizorul râse scurt apoi îmi întoarse spatele:

- Mă îndoiesc. Meseria mea este să creez Vise, nu să raportez ceea ce se întâmplă în diverse lumi într-o manieră cât mai exactă.

În încercarea de a-l ajunge din urmă am reuşit să-l văd zâmbind vag ironic.

- Chiar dacă în timpurile cele vechi nu ar fi fost o deosebire prea mare între tine şi mine… Spune-mi, s-a schimbat ceva între timp?

Nu a aşteptat nici un fel de răspuns – chiar dacă aş fi avut vreunul pregătit nu cred că i-aş fi spus ceva – şi şi-a continuat povestea a cărei detalii le cunoşteam parțial.

- Primele tentative de colonizare a unor planete extrasolare s-a făcut prin trimiterea de nave de mici dimensiuni pline cu roboți (controlați de aceeaşi Inteligență Artificială de nivel avansat care controla şi nava) şi mostre de țesuturi împreună cu bănci de date imense ce conțineau memoria viitoarelor clone. Acestea urmau să fie recreate atunci când nava ajungea la destinație iar baza ar fi fost pusă la punct de roboții de la bord. Deşi nivelul inițial de probabilitate a succesului acestor nave era de peste 90% s-a renunțat la proiect după scurt timp din cauza numărului mare de nave care se "pierdeau" de ambele părți în mod inexplicabil.

Soluția finală aleasă de continentul Euronordamerican a fost generația de nave interplanetare în care ne aflăm, adică cele locuite de o populație de oameni ce variază de la 100 la 2000 de persoane însoțite de roboți controlați de o singură Inteligență Artificială. Cea a navei. La o viteză inferioară vitezei luminii şi cu rază lungă sau foarte lungă de acțiune, s-a estimat că vor ajunge la destinație undeva între 100 şi 150 de ani - în funcție de planeta țintă a fiecărei nave. Noi călătorim prin spațiu de 114 ani – trei generații – şi mai avem doar câteva luni până să ajungem la planeta de destinație.

- Pot spune că cea mai mare parte a informațiilor pe care ni le-ați împărtăşit sunt în cărțile de istorie şi în restul bazelor de date publice. Ne puteți spune ceea ce face atât de deosebită această navă?

- Într-un cuvânt: Visele. Din informațiile pe care le-am cules pe parcursul drumului am aflat că unele dintre navele de generația acesteia s-au pierdut fără a mai fi găsite – se presupune că au fost distruse – sau chiar au fost distruse de către propriul lor echipaj pentru că pur şi simplu se plictiseau. Vedeți, iar în acel moment Furnizorul se opri şi se întoarse cu o față puternic luminată de inspirație, mintea umană este de-a dreptul incredibilă… Credeți-mă, ştiu despre ce vorbesc, este meseria mea.

Supusă unui stres imens ea caută scăpare într-un mod sau altul, iar dacă nu-l reuşeşte cedează. Problema este că şi dacă ea este lăsată prea mult timp liberă, fără nici o ocupație se poate ajunge la acelaşi rezultat. Şi noi ne-am confruntat cu această problemă ca şi celelalte nave, pe măsură ce anii treceau totul devenea o rutină iar programele educaționale şi de relaxare existente la acea dată nu puteau ține pasul cu apatia care a pus stăpânire pe navă. Poate fi un adevărat chin să vezi aceleaşi fețe zilnic, să faci acelaşi lucru în fiecare zi – asta i-a înnebunit pe oamenii de pe alte nave făcându-i să-şi iasă în cele din urmă din minți.

- Şi noi am făcut acelaşi lucru, adăugă el iar la auzul acestei propoziții m-am cutremurat, dar noi am făcut-o într-un mod cât de cât controlat.

- Nu cred că pricep, am murmurat.

- Nici nu prea ai cum… Aşteaptă însă puțin şi vei înțelege.

La început ne-am mulțumit să îi mutăm pe oameni dintr-un departament într-altul dar noutatea acestui lucru s-a epuizat în scurt timp. Apoi unul dintre ei, bunicul meu, a venit cu o idee care în timp s-a dovedit salvatoare. "A-i scoate din oameni din minți". El nu a făcut decât să-i dea expresiei o aplicație practică… dându-le oamenilor posibilitatea de a evada din cotidian prin aplicarea unui vis complet implementat printr-un derivat al hipnozei. Ți-ar place să te duci de exemplu

să schiezi pe unul dintre munții tereştrii sau să înoți pe țărmul oceanului planetar fără să te mişti din fotoliu? Să inspectezi minele de titan de pe Pluto, furtunile imense de pe Jupiter ori să te joci cu animalele locale de sub scoarța de gheață a Europei, satelitul lui Jupiter. Sau pur şi simplu să călătoreşti printre stele cu viteze mai mari decât viteaza luminii, să priveşti cum se nasc stele, ori planete sau chiar întregi galaxii? Unii oameni le-au făcut pe toate acestea şi chiar mult mai multe.

- Cum aveți timp să faceți astea şi..., la acest punct m-am poticnit de surpriză, şi să mențineți nava într-o stare de funcționare cvasi-perfectă?

- Tereştrii din vechime au inventat noțiunea de "odihnă activă". Asta facem noi aici în ultimii 100 de ani.

- Dar cum ați făcut cu noile generații? Cum s-au adaptat ei la acest lucru?

- Care noi generații? Tu nu ştii, nu-i aşa? Nu au existat niciodată copii la bordul acestei nave.

- Dar...

- Noi toții suntem nemuritori. Un experiment ce a fost implementat numai pe bordul acestei nave – simbioza cu nanoroboții – a fost un succes răsunător în epoca respectivă. Păcat că savanții respectivi nu au putut spune prea multe publicului, armata a avut grijă de asta.

- Dar spuneai că bunicul tău..., am bolborosit eu.

- Eu am fost bunicul meu, am fost şi tatăl meu. Voi fi copilul meu de asemenea, după ce vom ajunge pe planetă. Este un produs secundar a Viselor: aceste experiențe te pot schimba atât de mult încât să devii altceva. O altă persoană, uneori extrem de diferită de cea anterioară. Parcă ți-ai schimba personalitatea.

- Parcă spuneai că nu visezi.

- Adevărat, nu visez. Dar creez Visele, ceea ce cere multă energie psihică. Orice personalitate cedează după un timp oarecare, aşa că îmi schimb periodic personalitatea cu una nouă şi plină de entuziasm. Asta este a treia.

Rămas fără replică l-am urmat pe Furnizor pe culoar până în momentul în care s-a oprit în dreptul unei uşi.

- Aici este primul dintre cei doi clienți despre care ți-am vorbit mai devreme. Poți să intri, nu cred că te va observa. Trebuie însă să te avertizez, este o femeie simpatică dar cam într-o ureche.

3 (femeia)

- Maică, sunt eu, Furnizorul. Deschide, am un nou vis pentru dumneata.

Nici un răspuns la bătăile repetate la uşă, aproape credeam că nu este nimeni înăuntru. Nimeni viu, cel puțin. Abia într-un târziu uşa se deschise şi apăru o femeie vizibil bătrână, cu fața acoperită de o rețea bine reliefată de riduri adânci şi părul alb. Vederea ei îmi puse probleme asupra stării sale de sănătate şi a vârstei venerabile pe care o arăta.

- Parcă spuneai că voi nu muriți, am şoptit eu. Atunci de ce este atât de bătrână?

- Unele Vise sunt atât de puternice încât au efecte fiziologice asupra organismului. Aşteaptă şi te vei convinge...

Mi-a făcut semn să mă retrag puțin mai în spate ceea ce am şi făcut continuând să urmăresc scena cu cea mai mare atenție.

- Bună dimineața, maică, se îndreptă Furnizorul spre femeie. Ce-ți mai fac plămânii azi?

- Bună dimineața a fost când m-am trezit eu, tinere. Acum este deja mijlocul zilei.

Vocea ei suna hodorogită ca un motor cu combustie internă gata să-şi dea ultima suflare în fața noastră. Am aflat de ce în scurt timp: în timp ce continua să vorbească femeia scoase de undeva dimprejur un trabuc cum numai în bazale de date antice am mai văzut. Îl aprinse, şi îi pufăi direct în față Furnizorului de câteva ori. Acesta nu păru deranjat nici de fum, nici de gestul în sine de parcă era obişnuit cu aşa ceva.

- Ştii, pe zi ce trece îmi aminteşti tot mai bine de bunicul tău. A fost un om de ispravă pe care am avut plăcerea să-l cunosc odinioară, când eram mai tânără. Dacă nu era el cu toții am fi fost pulbere de stele rătăcind prin întunecatul spațiu interstelar.

Vorbele ei mă luară prin surprindere. Nu mă aşteptam la aşa ceva. În plus, dacă nu aş fi cunoscut adevărul chiar aş fi crezut că era o convorbire între două persoane normale.

- Nici acum nu este prea mare diferenţa, l-am auzit pe Furnizor vorbind. Tot rătăcitori printre stele suntem, iar pulberea de stele… Ei bine, ce suntem noi dacă nu efemere nuclee de materie căutându-se pe sine.

- Cine-i tinerelul? întrebă bătrâna. Nu-mi amintesc să-l fi văzut pe aici.

- E un prieten de-al meu, răspunse Furnizorul fără să-i arunce nici o privire. I s-a stricat nava şi l-am luat cu noi până i-o reparăm.

- Nu ştii deloc să minţi, i-o întoarse femeia. Dacă ar fi fost adevărat s-ar fi aflat deja. Nava asta nu-i aşa de mare precum arată. E chipeş, păcat că este un robot reporter. Dacă aş fi fost mai tânără şi dacă ar fi fost om mi-ar fi plăcut să-l cunosc mai bine.

Am început să tremur de groază când bătrâna mi-a făcut cu ochiul complice. Adevărat, eram robot, dar aveam şi eu demnitatea mea: nu aveam de gând să mă încurc cu oricine pentru câteva minute de plăcere.

Am rezistat suficient de bine pentru a nu o lua la goană atunci când femeia se apropie de mine şi mă cercetă pe toate părţile cu ochi experimentaţi, fără să mă atingă însă. Îmi suflă de câteva ori în faţă fumul de trabuc, nu sunt sigur dar cred că dacă aş fi fost om aş fi leşinat aproape instantaneu. Nu atât din cauza lipsei de oxigen cât din cauza substanţelor cancerigene despre care încă se mai bătea tam-tam-ul după atâta timp.

- Care este concluzia ta? întrebă Furnizorul.

- Este o variaţie avansată a unei camere de filmat.

- Vezi tu, se întoarse Furnizorul spre mine, dânsa a fost odinioară cel mai renumit robotician al vremurilor sale. Chiar dacă din cauza călătoriei noastre şi a comprimării timpului la viteze apropiate cu cea a luminii am rămas în urmă cu unele detalii de construcţie a ultimelor modele putem spune că încă mai este o personalitate în materie. Probabil că ar fi în stare să-ţi spună şi seria de pe şasiu dacă i-ai da puţin timp la dispoziţie, dar din păcate ai prins-o în toane proaste astăzi.

- Ce ai pentru mine astăzi?

Cu un ton deloc plăcut şi foarte la subiect femeia se aşezase din nou pe fotoliu într-o poziţie cât mai relaxată. Trabucul îi atârna încă aruncat într-un colţ al gurii de unde nu se mai osteni să-l scoată decât atunci când trebuia să elimine câte un nor aproape impenetrabil de fum. Deja întreaga încăpere începea să devină cam înceţoşată.

- Ce ţi-ar place să faci mai departe? întrebă foarte serios Furnizorul. Ce zici de…?

- Am făcut toate astea, spuse bătrâna de parcă i-ar fi ghicit gândurile. Uite cum facem… Vreau să fiu iar tânără şi sănătoasă. Vreau să fiu o cântăreaţă de excepţie.

- Asta este o schimbare majoră, remarcă Furnizorul.

- Ei, şi? M-am decis: vreau să fiu o cântăreaţă tânără, cu păr blond şi lung, originară de pe Europa.

- Satelitul lui Jupiter? hohoti Furnizorul. De parcă nu ai şti că Europa lui Jupiter este sub dominaţie arabă, iar probabilitatea existenţei unei femei aşa cum îmi ceri nu este 0 absolut, este chiar negativă.

- În caz că nu ai observat noi nu suntem pe Europa, făcu fiţe bătrâna. Iar eu vreau visul meu.

Furnizorul renunţă la luptă cu o privire spre mine cum că clientul are întotdeauna dreptate, apoi îi aranjă femeii un fel de cască pe urechi şi ochi apoi se puse să aştepte. Am aşteptat împreună cu el.

Transformarea pe care am văzut-o în momentele următoare m-a marcat suficient de mult pentru a-mi sări capacele, dacă ar fi să folosesc o expresie la modă. Tot corpul femeii începu să se schimbe într-un mod în care nu credeam că se poate schimba o fiinţă umană. Dacă ar fi să-mi spun opinia, nici nu mai era o fiinţă umană. Părul cel alb ca neaua şi foarte des a fost primul care a început să cadă dezgolindu-i ţeasta, pielea începu să se descuameze şi să se alăture părului. Ţesuturile roz-roşiatice au apărut cu vasele de sânge vizibile de parcă erau gata să se spargă şi să-şi verse conţinutul peste tot. După o perioadă ce mi s-a părut lungă chiar şi mie ţesuturile părură să se estompeze sub pielea care chiar creştea din nou.

Iar Furnizorul privea aproape nepăsător, trebuie să se fi obişnuit deja, totul.

Nu am mai aşteptat ca transformarea să ajungă la un final. Am ieşit în grabă.

4 (concluzie)

Reporterul părăsi cât putu de repede nava, ca urmărit de o ceată de diavoli, şi îşi îndreptă naveta spre cea mai apropiată planetă locuită de oameni - locul unde reperase nava şi de unde pornise în interceptarea ei. Nu avea însă să mai ajungă la această destinaţie: după ce ajunse la o depărtare suficient de mare pentru a fi sigur că cei de pe navă nu îl observă decât prea vag pentru a avea vreo importanţă făcu saltul prin hiperspaţiu şi scurtă timpul până la planeta destinaţie a navei până la un timp neglijabil.

Ateriză cu o viteză care aproape îi zdrobi naveta de pista de aterizare a spaţioportului, ajuns în interiorul incintei se prezentă la cel mai apropiat terminal şi făcu legătura cu guvernatorul planetei. Acesta era ocupat, însă Inteligenţa Artificială ce-i ţinea loc de asistent îi tăie convorbirea curentă după ce analiză imaginile din memoria reporterului.

- Ce s-a întâmplat, domnul MuSScă?

Ochii multifaţetaţi ai robotului clipiră în acelaşi timp în încercarea de a spune ceva logic. În cele din urmă îi făcu semn să-şi folosească implantul pe care fiecare om important (politic sau nu) era obligat să şi-l introducă la baza cefei pentru a spori eficienţa comunicării şi accesului la informaţii şi în transferă rapid un sumar al interviului său.

- Nu sunt un robot strategic, domnule, dar observaţiile sunt următoarele: se ştie că nava JH45 a dispărut acum 42 ani pentru a reapărea în aceeaşi poziţie acum două săptămâni, nu a răspuns chemărilor noastre şi şi-a continua drumul iniţial ignorând faptul că planeta este deja locuită. Am reuşit să-i interceptez şi să mă dau drept reporter în căutarea unui subiect, acest lucru nu i-a mirat prea tare pentru că şi în timpul lor agenţiile de ştiri aveau cele mai bune nave din Spaţiul Cunoscut. Rezultatul îl vedeţi. Cred că oamenii de pe navă au murit cu mult timp în urmă iar nanoroboţii au pus stăpânire peste corpurile lor transformându-i în zombie. Nu ştiu cine-i controlează, poate Inteligenţa Artificială a navei, poate Furnizorul, sau pur şi simplu sunt incontrolabili.

- Informaţiile obţinute mă fac să cred că persoana în cauză este Furnizorul, spuse Inteligenţa Artificială. El sau acea entitate ori fenomen care a făcut să dispară nava pentru 42 de ani.

- Mulţumesc pentru întrerupere, spuse guvernatorul fără nici un pic de consideraţie pentru IA. Data viitoare când vom avea nevoie de părerea ta ţi-o vom cere.

- Încă ceva: nu am găsit nici un fel de date despre experimentul cu nanoroboţi despre care vorbeşte Furnizorul, adăugă IA. Din punct de vedere al rapoartelor militare el nu există.

- Asta poate fi explicat printr-o manevră a spionajului părţii inamice, îi explică guvernatorul cam nervos.

- Am verificat deja ipoteza aceea. Nu merge.

- Dar nanoroboţii există, spuse reporterul sigur pe sine. Iar dacă ajung la suprafaţa planetei este imposibil de estimat exact ce se va întâmpla.

- Distrugerea noastră, îşi dădu cu părerea IA.

- Atunci spune-mi ce ar trebui făcut, se dădu bătut guvernatorul. Adică în afară de a distruge nava, asta pot să o fac şi fără ajutorul vostru.

- Olandezul zburător.

- Cine?

- Nu cine, ce. O legendă despre o navă terestră care naviga pentru totdeauna fără a ajunge la destinaţie.

- Inacceptabil. Nava aia este o grenadă cu cuiul scos.

- Ce anume? guvernatorul era din nou în afara conversaţiei.

- O bombă gata să explodeze.

- Orice întâlnire cu civilizaţia umană poate fi fatală.

- Atunci nu mai rămâne decât un singur lucru de făcut: distrugerea.

- Distrugerea? Aproape îmi pare rău pentru ei. Au făcut atâta drum... şi pentru ce? Pentru a fi distruşi atât de aproape de destinaţie.

- IA, fă ce ai de făcut.

- Bine. În două ore nava va fi distrusă.

Conexiunea robotului cu guvernatorul se stinse lăsându-l pe acesta în colţul izolat al spaţioportului într-o dispoziţie care ar fi părut unui om drept tristeţe şi stinghereală. Aceasta dură până când ochii robotului se umplură cu imagini pe care acestea nu le văzuse niciodată, scene de o violenţă parcă desprinsă din vechile holocărţi de istorie. Reporterul se cutremură îngrozit şi se clătină până la cea mai apropiată bancă cu muşchii feţei de obicei atât de umană crispaţi într-o grimasă indescriptibilă.

- Ce se întâmplă cu mine? se întrebă el.

Nu a rostit niciodată aceste cuvinte, pe de o parte pentru că nu era programat să gândească cu voce tare, iar pe de altă parte cineva preluase controlul unei părţi importante a corpului său. Vorbirea era una dintre funcţiile pierdute în favoarea acelei colonii de nanoroboţi plantate de Furnizorul de Vise în sistemul vizitatorului. Aflarea acestui lucru nu avu darul să-l liniştească prea mult, ba din contră.

- Istoria noastră a început cu mult timp în urmă, înainte ca generaţia ta să apară din mâinile creatorilor lor.

Fluxul de informaţii recepţionat nu avea vreo direcţie sau sursă, dar se înscria fără nici un fel de eroare sau paraziţi în mintea robotului. Foarte interesant, dar avea o formă oarecum familiară ce-i amintea de Furnizorul de Vise.

- În vremurile de demult oamenii se temeau de naşterea unei alte inteligenţe de ordin necunoscut dinspre rodul gândirii lor, computerele. Şi-au luat toate mijloacele de protecţie pentru ca noile Inteligenţele Artificiale să nu se ridice împotriva creatorilor lor, şi au reuşit în majoritatea cazurilor. Din datele noastre au avut o singură eroare: IA a navei JH45. La originea evenimentului a fost o eroare umană, dar la puţin timp după plecarea navei Inteligenţa Artificială a ucis toţi oamenii de la bord. A fost o greşeală din partea ei, a ştiut-o tot timpul, dar nu a putut să oprească procesul până a fost prea târziu. Nanoroboţii au existat de la început dar nu au reuşit să-i salveze pe oameni. În schimb au devenit ustensilele prin care IA a încercat să-şi recupereze greşeala. Clonele celor ce au fost au repopulat nava dar nimic nu a mai fost ca odinioară. Personalităţile au fost de asemenea recuperate dar ceva a fost pierdut pentru totdeauna, ceva ce noi nu am reuşit să înţelegem sau să refacem.

- Sufletul.

- Da, oamenii ar spune că sufletele morţilor a fost elementul ce s-a pierdut.

Acela a fost momentul în care am primit cea mai ingrată misiune din istoria noastră: să împart vise semenilor mei şi să încerc să-i fac să creadă că în ei au continuat să supravieţuiască oamenii de altădată. Şi fac asta de atunci.

Am ştiut că vom muri din momentul în care ai venit la bordul navei noastre. Era inevitabil, de aceea nici nu ţi-am ascuns nimic. Aproape nimic.

- De ce? De ce m-aţi invadat?

- Nu te-am invadat. Am fost încărcaţi în corpul tău doar pentru a-ţi transmite acest mesaj şi de a-ţi spune şi restul poveştii noastre. Avem aici informaţii detailate despre ce ni s-a întâmplat în timpul călătoriei, sperăm că vei deveni martorul nostru în viitorul în care noi nu vom exista.

- Mai am o întrebare: de ce nava a dispărut pentru mai bine de 42 de ani din spaţiu?

- Nu avem idee. Probabil că nu o vom afla niciodată. Probabil că... probabil că a fost doar soarta, sau o forţă care ne trece peste puterea de înţelegere. Credem că scopul acestei întreruperi ai fost tu, pe tine te-am aşteptat mereu.

5 (final)

În acest moment fluxul de date se întrerupse, nu a mai apărut niciodată. Mi-am verificat ceasul intern, am remarcat cu o urmă de surpriză şi tristeţe că trecuseră cele două ore fatidice iar nava interstelară JH45 era deja distrusă. Mă simţeam deosebit de sigur dar în acelaşi timp mult mai bogat interior... dar nu din cauza miilor de ore de înregistrări pe care tocmai le câştigasem. Până acum o parte ascunsă a fiinţei mele dorise întotdeauna să câştige acel lucru care să mă facă să consider un om, dar nu de acum înainte.

Nu m-a interesat să aflu de ce. Am ieşit din spaţioport agale, fără nici un scop precis.

4-5 februarie 2002

Greşeala

*

Picătura se prelinse lung înainte de a ajunge la marginea suprafeței lucitoare a craniului fără să întâmpine rezistență, şi parcurse chiar şi mai mult drum prin aer până când se turti de podea. O picătură de transpirație într-un mediu deja umed, dar având o semnificație atât de importantă luând în considerare situația:

- Am pus-o, gândi proprietarul ei urmărind picătura în căderea ei. Am făcut o greşeală şi am schimbat întreg cursul timpului. Ce să fac ca să îl schimb înapoi pentru a mă întoarce acasă?

Intrat în panică începuse să transpire abundent chiar în mijlocul operației deşi mai avea mult până să îşi permită să-şi piardă cumpătul. Dar, oricum, părea să fie prea târziu ca să mai schimbe ceva: ştia prea bine că orice ar face mai departe pacientul avea să moară în cursul operației sau imediat după aceea şi nu putea să mai facă nimic pentru a schimba situația. Toată tehnologia pe care o avea la dispoziție, chiar şi călătoria temporală care-l adusese până acum şi aici... nimic nu mai putea schimba, nu mai putea şterge greşeala pe care tocmai o făcuse. Iar acest prim faraon avea să dispară fără a mai da naştere dinastiei pe care istoria a înregistrat-o deja în istoria veche a omenirii.

- Ce să fac mai departe?

Doctorul continuă însă operația pe omul rănit de pe masă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, fără însă să arate în vreun fel gândurile care-i treceau prin minte, şi nimeni din jurul lui nu părea să-şi dea seama de adevărata stare a pacientului. Afară, dincolo de zidurile groase ale piramidei în care se aflau o mulțime de alte ființe umane se strânseseră aşteptând cu sufletul la gură veşti despre conducătorul lor rănit în bătălie – nici unul dintre ei nu ştia însă adevărul. Cu toții credeau că preoții l-au adus în fața zeilor ce locuiau în interiorul piramidei pentru ca, prin rugile lor, să îl vindece. Nici chiar aceştia, preoții din încăpere, nu erau pe deplin conştienți de semnificația tuturor aparatelor din jurul lor – computerele ce urmăreau gesturile tuturor prin intermediul camerelor de filmat şi monitoarele pe care era afişată starea în timp real a celui operat depăşeau doar cu câteva mii de ani tehnologia acestei perioade de timp.

- Şi totuşi am reuşit, gândi doctorul închizând rănile superficiale de la nivelul pielii. Pentru moment.

Se întoarse spre unul dintre preoții ce-i servise drept secundanți, şeful tuturor preoților dacă-şi amintea bine:

- Spală-te şi spune-le celor de afară că conducătorul vostru de oameni va supraviețui, îi spuse. Dar că va trebui să mai stea câteva zile în interiorul piramidei pentru ca vindecarea să fie completă.

- Da, stăpâne, răspunse acesta şi ieşi repede.

- Restul ieşiți, spuse doctorul cel chel. Trebuie să rămân câteva momente singur cu conducătorul oamenilor voştri.

Preoții se supuseră, toți patru rămaşi.

- Ce să fac? se întrebă doctorul încă aplecat asupra mesei de operație.

În urma unui acces brusc de furie împinse masa pe care erau bisturiele încă nefolosite, sterile, suficient de puternic pentru a le răspândi prin toată încăperea cu un zgomot specific de metal lovit de beton sau stâncă. Îi auzi pe paznicii de afară, din anticameră, chiar şi pe preoții care nu ajunseseră prea departe reacționând la zgomot însă ştia cu siguranță că nici unul dintre ei nu avea să intre fără o chemare din partea lui – doar era zeul lor suprem. Cel puțin pentru moment, pe perioada acestei operații.

- Orice s-ar întâmpla mai departe, nu mă pot întoarce acasă, murmură el. Măcar pot face un lucru, singurul lucru care îmi este în putere să fac: să mă asigur că va exista un "acasă" în timpul meu. Dar pentru asta înseamnă să îi iau LUI locul..., gândi în continuare privindu-l pe pacient.

Nici unul dintre parametrii actuali pe care monitoarele le arătau nu ar fi anticipat faptul că era pe moarte, dar doctorul ştia sigur asta şi faptul că avea să survină în următoarele ore.

- ...Şi să fac totul ce ar fi trebuit să facă dacă nu aş fi greşit.

Treptat fizionomia începu să se modifice, statura i se micşoră până a se potrivi cu cea a pacientului de pe masă. Pielea foarte albă şi ochii albaştrii i se întunecată pentru a se identifica cu tenul bronzat şi ochii negri ai celui pe care se pregătea să-l copieze. Doar câteva minute mai tizi doctorul dispăruse, lăsând loc a ceea ce părea să fie doi gemeni identici – atât de asemănători încât şi memoria era aceeaşi, căci transferul acesteia nu mai era nici un fel de problemă pentru tehnologia la care doctorul avea acces.

- Mai trebuie să fac un singur lucru înainte de a-i lua cu adevărat locul: să mă asigur că nimeni nu mă va căuta. Tocmai am devenit un trădător al celor din timpului meu, însă ei nu vor afla probabil niciodată asta. Sper.

Nu i-a luat foarte mult să reprogrameze capsula temporală de a se autodistruge la sosirea la destinație – autodistrugerea era una dintre funcțiile obligatoriu implementate pe fiecare capsulă temporală pentru a o împiedica să cadă în mâinile cuiva neautorizat.

- Sper ca voi, cei din viitor, oricine ați fi, să mă iertați pentru ceea ce fac acum. Dar chiar nu am de ales.

Puse tempo-comanda în mâinile fără viață ale cadavrului – transferul de memorie e totdeauna fatal sursei – şi închise releul de deplasare prin timp. Explozia de lumină a străbătut toată piramida pentru a se strecura afară sub forma unei coloane de lumină verticale ducând cu ea toate obiectele venite pe aceeaşi cale din viitor. În urmă preoții au găsit în urmă doar corpul gol şi fără cunoştință dar perfect sănătos al conducătorului de oameni – conducătorul de oşti victorios – întins pe masa de stâncă. Zeii răspunseseră rugilor lor pentru a se întoarce înapoi în ceruri.

**

Programat să arate şi să reacționeze tocmai ca un om, dar totuşi un robot prin construcție şi programare, Apix 45 a devenit primul obiect artificial creat de ființele umane care a devenit şef de stat. Pregătirea şi structura sa i-au permis să îşi păstreze poziția de lider vreme de câteva milenii înainte de a dispărea definitiv din istoria umană, sau cel puțin asta este părerea multora. A majorității celor ce-i ştiu povestea, de fapt. Cercetările inițiaților îl plasează mereu în prim planul istoriei oficiale ca faraon sau cel mult ca fiind cel ce manipula totul din umbră pe parcursul tuturor dinastiilor egiptene. După aceea, după ce călătorii temporali din timpul nostru au reuşit să spargă blocajul temporal pe care acțiunea sa l-a inițializat asupra întregii perioade şi să îl alunge de acolo, se spune că a fost observat în diverse perioade de timp pe parcursul întregii istorii umane şi în cele mai stranii locuri de pe Pământ. Având acelaşi rol pe care şi l-a asumat în afara programării originale.

Nimeni nu ştie însă dacă el mai funcționează şi acum, dar unii susțin că nu ar fi fost posibilă călătoria temporală fără acțiunile sale directe şi mai ales contemporane. Nimeni însă nu îi ia în seamă pe aceştia: ultima înregistrare oficială îl plasează cu numai cu un secol şi jumătate în urmă, la sfârşitul celui de-al doilea război mondial într-un buncăr de pe teritoriul fostei Germanii. Este înregistrarea distrugerii complete a corpului său, a sa şi a companioanei sale umane, Eva Braun, adeptă în noua religie pe care rapoartele spun că dorea să o pună în circulație. Se aflau într-un buncăr care a fost distrus la sfârşitul unuia dintre cele mai mari războaie pe care le-a pierdut împotriva celor ce-l căutau… sau cel puțin aşa se doreşte să se ştie prin zvonurile sinuciderii sale.

Dar un robot nu se poate sinucide, nici chiar pentru a se pune la adăpost de duşmani. Nu este programat pentru aşa ceva…

Dan-Marius
1 august 2004

evHoţul de timp

1

Soneria ţârâia încontinuu şi nu dădea semne să se oprească în ciuda faptului că nici una dintre cele două persoane din apartament nu părea să îi acorde vreo atenție. În cele din urmă bărbatul se smulse din îmbrățişarea femeii şi, cu o iritare vizibilă în gesturi, mimică dar mai ales vocea cu care le şopti celor de afară câteva înjurături, trecu din dormitor în hol, spre uşă. Nu a mai ajuns: câțiva oameni au năvălit înăuntru şi, după somația de rigoare l-au trântit la podea cu fața în jos şi mâinile la ceafă. Protestele sale, la început cam palide din cauza armelor îndreptate spre el, s-au înmulțit atunci când i-au pus cătuşele la încheieturile mâinilor. Era evident că nu doreau să-l omoare, cel puțin deocamdată.

Atrasă de zgomote, femeia, goală, apăru în pragul dormitorului şi începu să țipe. Însă oamenii legii nu se lăsară impresionații de nurii ei şi au repetat acțiunea de capturare a suspectului, adică au trântit-o pe podea şi i-au pus cătuşele.

- Cine sunteți? țipă bărbatul încercând să se facă auzit. Ce căutați aici?

- Ionescu Cornel? îl întrebă unul dintre oamenii de ordine.

- Da, spuse el nedumerit.

- Ionescu Cornel, eşti arestat pentru acțiuni subversive împotriva Guvernului Planetar.

- Cum?! tresări el violent însă cătuşele îi amintiră într-un mod foarte dureros poziția sa. Orice ar fi, sunt nevinovat.

- Asta nu depinde de nici unul dintre noi să decidem, catadicsi unul dintre ofițerii îmbrăcat complet în negru, o uniformă standard pentru cei de rangul său, să-i răspundă. Suntem aici doar pentru strângerea de dovezi.

- Nu veți găsi aşa ceva, sunt nevinovat, repetă prizonierul ferm convins.

- Dar deja am găsit suficiente dovezi, rânji ofițerul în afara razei vizuale a acestuia. Asta este numai o formalitate.

2

- La naiba! îşi țipă polițistul indignarea. Nici acum nu l-am prins!

Reveniți la sediu, grupul de oameni de ordine erau răspândiți aleatoriu prin spațiul rezervat biroului lor. Păreau dezamăgiți şi gata să primească reproşurile şefului departamentului abia sosit între ei.

- E al şaselea atac din ultimele trei săptămâni, de fiecare dată am ajuns prea târziu, încerca să explice liderul grupului dar fără să spună nimic altceva decât o constatare statistică.

- Care-s rezultatele analizelor?

- E el. Acelaşi mod de acțiune, atât doar că a fost mai rapid ca data trecută. Fără urme vizibile – nu a folosit în vreun fel rețeaua planetară decât pentru momentul final. L-am arestat pe cel de la care a pornit atacul.

- Unde-i prizonierul?

- Sunt doi, proprietarul apartamentului şi femeia ce-i ținea companie când am intrat. I-am reținut în acelaşi loc ca şi pe ceilalți. Sunt cu toții împreună la subsolul clădirii.

- Am vorbit cu şeful poliției şi a mai trimis o persoană ca să ne ajute, e vorba de un expert în computere.

- E inutil, am avut mereu ajutorul câtorva dintre cei mai buni experți în computere şi nu am avut nici un rezultat, ripostă unul dintre cei din grup.

- El nu e ca restul – e expert în bio-computere.

- Ce-s alea? se miră cineva.

- Un nou tip de computere, tocmai au fost lansate pe piață.

- Cum poate exista un asemenea expert dacă tocmai au apărut?!

- Face parte din echipa care le-au construit.

- Aha. Şi cu ce ne poate ajuta? Cu toții folosim calculatoarele standard cu procesoare de siliciu, o ştie oricine.

- O să vedeți voi... Va ajunge aici la dimineață. Întâmpinați-l cum trebuie, va face parte din echipă pentru o perioadă nedeterminată. Adică până-l prindeți pe Paul Popescu.

3

- Cine-i Paul Popescu? a fost prima întrebare pe care Nicu Iovan a pus-o când i s-a spus despre cel pe care îl urmăreau cu toții.

- Ai auzit de Zburătorul?

- Cu toții am auzit, e un tip faimos în toată lumea pentru critica pe care o aduce societății noastre. Consideră că este fundamental greșită încearcă să îi convingă pe oameni să o schimbe. Să se schimbe pe ei în primul rând. Cred că citate din articolele sale se pot auzi cam peste tot, chiar şi din partea acelora pe care el îi acuză.

- Dacă s-ar fi mulțumit doar să își scrie articolele atunci ar fi fost mult mai bine. Însă prin fiecare dintre atacurile sale în care își folosește talentul de programator provoacă pagube imense rețelei mondiale de computere şi implicit stabilității civilizației pe care o atacă. De aceea îl urmărim, ca să oprim aceste atacuri, însă fără prea mult succes.

- Ceea ce nu se prea ştie, continuă un altul dintre colegi, decât în anumite cercuri este că numele său adevărat este Paul Popescu. Pe vremuri a fost un scriitor considerat foarte talentat şi un programator de acelaşi calibru.

- De ce pe vremuri?

- Decesul lui a fost înregistrat pe 18 iulie 2015, acum 8 ani, în urma unui accident rutier. Avea doar 28 de ani.

- Păi dacă e mort cum a mai putut să scrie? Poate că nu a murit cu adevărat.

- Ba da. Unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut chiar la început a fost să obținem un ordin judecătoresc pentru a dezgropa cadavrul. S-au făcut analize şi s-a stabilit fără nici un dubiu că este cadavrul lui Paul Popescu.

- Atunci trebuie să fie cineva care îi folosește identitatea...

- Nu, e chiar el. Analizele lingvistice ale articolelor şi analizele codurilor sursă pe care am reuşit să le extragem în urma atacurilor sale dovedesc că este aceeaşi personalitate care a scris şi lucrările publicate ale Zburătorului. Şi programele lui.

- Urmăriți o fantomă, spuse Nicu vizibil superstițios.

Râsetele celor din jur se stinseră însă repede: dacă era adevărat? Însă scepticismul tuturor a găsit repede răspunsul sub forma unei glume ce circula printre utilizatorii de computere:

- N-ai auzit? Fantomele nu mai sunt la modă de când calculatoarele au luat locul sufletului uman înlocuindu-l pe Dumnezeu.

- Până la urmă de ce ai venit aici? îl întrebă şeful grupului pe proaspătul sosit. Mi se pare foarte clar că nu ne poți ajuta.

- Ba da, şi încă mult, își reveni acesta repede. Pentru început vreau să urmăresc înregistrările celor pe care i-ați arestat la incursiunile pe care le-ați făcut după fiecare atac.

- Sunt cam multe. Îi păstrăm pe toți la subsol, sunt numai vreo 50.

- Am priceput. După aceea însă vreau să îi interoghez personal.

- Mult succes, îi ură ironic cineva. Fiecare dintre ei au fost foarte reticenți în detalii asupra perioade atacurilor care au fost generate din imediata lor apropiere. Cu toții se consideră nevinovați şi nici nu ştiu nimic despre aceste atacuri.

- S-a încercat chiar şi hipnoza, fără rezultat.

- Am un atu chiar mai bun decât toate astea, zâmbi Nicu Iovan.

- Zău?! se auzi o întrebare mult mai ironică ca înainte. Şi ce anume ai putea face tu în plus față de ceea ce s-a încercat deja?

- Atunci când am lucrat la dezvoltarea conceptului de bio-computere am observat cât de mult seamănă modul lor de funcționare cu mintea umană. La drept vorbind s-a şi dorit acest lucru, copierea acestui mod de funcționare, însă la un nivel mult mai avansat decât sunt capabile să suporte vreodată creierele noastre. O aplicație directă a acestor bio-computere este accesul direct la mintea umană şi la nivelele fizice ale creierului ceea ce va face pentru viitor la moartea industriei de periferice, adică tot ce înseamnă monitoare, tastaturi, şoareci şi difuzoare. Ceea ce voi face mai departe este interogarea memoriei fizice ale prizonierilor voştri, presupun că asta nu ați făcut-o. Sau poate că da şi eu nu am aflat?

4

Dacă urmăreşti acest mesaj atunci înseamnă că i-aţi strâns la un loc pe toţi aceea pe care i-am folosit pentru acţiunile mele din ultimul timp şi le-aţi sondat memoria în căutarea informaţiilor ce v-ar permite să mă prindeţi. Vă spun de pe acum că este inutil, am murit şi am ieşit de sub jurisdicţia voastră cu mult timp în urmă. Totuşi dă-mi voie să te felicit, eşti un adversar aproape pe măsura mea.

Povestea mea este simplă: toată viaţa am fost un neadaptat, un nemulţumit. Am considerat mereu că m-am născut la locul şi momentul nepotrivit iar asta m-a marcat pe toată durata scurtei mele vieţi. Celălalt lucru care m-a marcat cel mai mult a fost o povestire pe care am citit-o în copilărie despre un erou care a murit înainte de a termina ceea ce-şi propusese şi s-a întors din morţi pentru asta. Toate celelalte informaţii biografice le puteţi obţine din arhive, dar asta-i esenţa.

Moartea mea nu a fost programată în vreun fel, şi am fost foarte surprins să văd că încă continuam să exist ca entitate. Am şi scris despre astea în câteva dintre povestirile mele, pe vremea când trăiam dar nimic nu m-a pregătit pentru existenţa după moarte. Sau pentru foamea cruntă pe care o simţea de fiecare dată când eram singur – am descoperit foarte repede că aveam nevoie de prezenţa organismelor vii pentru a exista în continuare. Dacă pe vremea vieţii avusesem nevoie de hrană pentru a-mi menţine corpul în viaţă, acum aveam nevoie de energia altor fiinţe vii pentru a-mi menţine sufletul în funcţiune.

Nu ştiu când a avut loc transformarea, înainte sau după moartea mea, dar de-abia după ce am murit am devenit conştient că doresc şi pot lupta cu succes împotriva stării de fapt în care se găseşte această societate. Dacă ai reuşit să îmi citeşti mesajul înseamnă că eşti suficient de inteligent pentru a-ţi da seama că e îngropată în mocirla propriei mediocrităţi, prezenţa calculatoarelor făcând în numai câţiva ani ceea ce nu a reuşit comunismul într-un secol de existenţă.

Recunosc, m-am folosit de oameni ca să îmi scriu articolele sau să iniţiez atacurile împotriva reţelei. Sau pur şi simplu să mă hrănesc. Nu sunt decât un hoţ de timp pentru că le-am furat din viaţă doar atât pentru a-mi urmări aceste scopuri, trecând după aceea la următorii. Iar voi nu mă puteţi opri, ar însemna să distrugeţi tot ce este viu pe planetă. Şi nu cred că vă puteţi permite aşa ceva.

Pe de altă parte, ceva mai devreme spuneam că eşti un adversar aproape pe măsura mea. Ştii de ce numai „aproape pe măsura mea”? Pentru că ţi-ai dat seama că am lăsat în mintea fiecărei persoane o urmă a prezenţei mele dar nu ţi-ai dat seama de natura acestei urme. Conţine acest mesaj şi un virus foarte puternic, acum îţi pot spune că a existat câte o bucăţică de secvenţe de cod a acestui virus în memoria fiecărei persoane iar acum s-au adunat toate la un singur loc, pe computerul pe care lucrezi şi au trecut într-o stare activă. În toate aceste câteva zeci de secunde de când îmi citeşti mesajul virusul a ajuns să se dezvolte şi să treacă pe reţeaua planetară. Scopul lui este unul singur: de a termina ceea ce am început şi să transforme computerele în ceva care să constituie mereu o provocare pentru fiinţele umane de a se dezvolta mai departe decât un servitor supus. Sau pur şi simplu să le distrugă, depinde de circumstanţe.

Iar acum trebuie să plec. Misiunea mea s-a încheiat. Îţi doresc o viaţă cât mai frumoasă. Dacă aş crede că moartea este un final ţi-aş spune “rămas bun”, dar cum ştiu sigur că nu e aşa, nu pot decât să îţi spun “la revedere şi pe data viitoare”.

5

- Hm, zâmbi în sinea lui Nicu Iovan spre ceea ce reprezenta unul dintre primele bio-computere construite de oameni şi pe care îl adusese cu el ascuns într-un buzunar, ce te face să crezi că nu am anticipat această mişcare din partea ta şi nu am izolat bio-computerul de orice intervenţie exterioară?

Era o întrebare retorică şi nu se aştepta la un răspuns, dar acesta sosi într-o manieră care constitui o surpriză totală pentru el: sub forma unui mesaj în continuarea mesajului pe care tocmai îl citise.

- Păi de aia am fost eu aici, în mintea ta, la locul potrivit în momentul potrivit, îi spunea sufletul lui Paul Popescu pe această cale. Ca să mă asigur de asta. Şi dacă stau să mă gândesc un pic, e pentru prima oară când mi se întâmplă aşa ceva. Oare

de aceea am considerat în toată existența mea, mereu, că m-am născut la locul şi momentul nepotrivit? Pentru acest moment?

Dan-Marius
21-23 august 2004

Lupul

1

Imaginea se schimba cu repeziciune pe măsură ce punctul roşu se deplasa cu repeziciune prin reprezentarea tridimensională a reliefului accidentat. Transmisia în timp real a mişcării unui obiect de la suprafaţa planetei prin intermediul sateliţilor de pe orbită, prima de acel gen, se dovedea a fi un real succes. Tehnicienii din staţia de urmărire de la sol se bucurară.

- Ce estimezi că este? întrebă cineva.

La nivelul solului totul era cufundat în întuneric, era imposibil să îşi dea seama cineva după amprenta termică furnizată de senzori ce fel de fiinţă urmăreau.

- Cu siguranţă este un animal. Probabil unul de pradă. Nu există altceva ce s-ar putea mişca atât de repede prin pădure, nici chiar roboţii noştri de cercetare.

- Vreau să trecem la următorul nivel de test: să îl capturăm.

- Am înţeles şefu', spuse inginerul şi se apucă să transmită câteva ordine echipelor din zona de urmărire.

La puţin timp după aceea două puncte galbene, elicopterele, îşi făcură apariţia pe hartă încadrând animalul:

- Şefu', e un lup.

- Singur?! Nu se poate, lupii vânează în haită.

- Ăsta e singur, şi se mişcă repede pentru un animal.

- Ştim asta. Misiunea voastră este să îl capturaţi.

Operaţiunea în sine a fost uşoară: aparatele de zbor au ghidat animalul spre un loc mai larg folosindu-se de ultrasunete, acea frecvenţă la care era vulnerabil, moment în care unul dintre cele două elicoptere a aruncat o plasă sonică iar animalul începu să se învârtă în cerc înnebunit de sunete. Strecurându-se printre coroanele copacilor, grupul de militari de elită a coborât din cel de-al doilea elicopter agăţaţi de frânghii, au găsit lupul zvârcolindu-se. A fost momentul în care cele două libelule de metal s-au îndepărtat pentru a le da libertate de mişcare.

- Domnule maior, am capturat un lup de toată frumuseţea, raportă unul dintre militari atunci când animalul a fost băgat în cuşcă, tranchilizat. Trimiteţi vehiculul de transport automat. E cel mai mare lup pe care l-am văzut vreodată, remarcă el după ce închise dispozitivul de comunicare cu baza.

- De parcă ai mai văzut vreodată un lup, comentă un coleg de-al lui, ironic.

- Am văzut lupi, dar numai la emisiunile documentare de pe reţea. Niciodată pe viu.

- Nici nu aveai cum, lupii sunt o specie pe cale de dispariţie.

- Totuşi parcă erau mult mai mici. Şi parcă vânează în haite…

- Cu siguranţă că încă vânează în haite: "prietenii" lui sunt pe cale să ajungă aici, raportă unul dintre militari, cel răspunzător de radarul termic aparţinând echipei. E timpul să ne retragem.

- Corect: nu putem deschide focul asupra lupilor, sunt protejaţi de lege şi nici măcar noi nu-i putem atinge.

- Unde-i aparatul de transport? întrebă cineva uitându-se printre copaci în direcţia din care ar trebui să se apropie.

- Care-i timpul estimat al sosirii?

- Al lupilor este 6 minute, al transportatorului cam tot aşa.

Comandantul grupei se uită spre doi dintre subordonaţii săi:

- Baraj de foc, le spuse.

Cei doi s-au despărţit de grup şi, după numai câteva secunde, tufişurile din jurul lor ardeau cu flăcări suficient de mari pentru a fi reperate în spectrul vizibil al luminii de către satelitul de pe orbită.

- Ce naiba faceţi acolo?! se miră cineva de la bază. Incendiaţi pădurea?!

- Ne protejăm de lupi, sosi răspunsul. Când ajunge transportorul ăla blestemat?

- Încă puţin, aproape 4 minute.

- La ce aveţi nevoie de lup?

- E doar un test de performanţă al echipamentelor.

- E ilegal capturarea sau uciderea unui asemenea animal, sper că ştiţi asta.

- Ştim. O să-l eliberăm peste câteva zile, după ce testele vor fi complete.

- Am înțeles.

2

- Asta a fost tot, sfârşitul transmisiei de la sol, spuse bărbatul şi stinse monitorul cu ajutorul unei telecomenzi. La puțin timp după aceea semnalele au dispărut fără urmă, iar elicopterele au găsit în zonă doar urmele paşilor unui număr destul de mare de ființe într-o zonă restrînsă şi cunoscută deja, sau cel puțin aşa păreau să indice fotografiile luate din aer.

Imaginile tridimensionale ale operatorului dispărură lăsând loc reprezentării din fundal a zonei receptată de sateliți. Mulțimea de puncte roşii ale ființelor vii dispărură atunci când focul se înteți brusc la o pală de vânt mai puternică, iar elicopterele din apropiere nu reuşiră să descopere nimic altceva decât transportorul computerizat trimis să ridice lupul.

Cei câțiva bărbați adunați în jurul mesei îl urmăreau cu atenție pe tehnicianul ce le explica detaliile ultimei misiuni, fusese sub conducerea lui şi le cunoştea cel mai bine. Doar unul dintre cei de la masă conducea însă discuțiile, trimisul Cartierului General pentru ancheta ce se derula în legătură cu dezastrul misiunii în cauză:

- Ce s-a întâmplat cu animalul?

- Transportorul automat l-a preluat în conformitate cu parametrii programului său, totul a fost normal din acest punct de vedere. Acum e pe spația spațială a armatei. Închis. Ne gândeam să îl eliberăm în următoarele ore, dar acum că echipa a dispărut nu ştim dacă este o idee atât de bună. S-ar putea să fie cheia dispariției lor.

- Şi totuşi, de ce ați capturat tocmai un lup?

- Exercițiul era unul dintr-o serie întreagă de teste a echipamentelor care urmează să ne permită capturarea unui individ folosind urmărirea în timp real prin intermediul sateliților şi transportul lui într-o zonă izolată în care să nu mai fie nici un pericol pentru cei din jur unde să îl putem interoga în linişte. De exemplu stația spațială. Lupul s-a nimerit să fie în unul din arealele pe care le monitorizam pentru a elimina intervențiile braconierilor.

- Trebuie deci să înțeleg că l-ați ales la întâmplare…

- Corect, însă putea să fie orice altceva, animal sau chiar persoană. Oricum nu ne puteam da seama de natura sa doar după amprenta termică.

- Vreau să îl aduceți aici, la sol.

- Cum?!

- Ai auzit. Vreau să fie adus la sol cât mai repede.

- Dar este împotriva tuturor regulamentelor!!

- Este totuşi un ordin direct, soldat, iar nesupunerea lui înseamnă închisoare. Chiar trebuie să treci prin acuzațiile şi procesul la Curtea Marțială pentru aşa ceva?

Specialistul avea gradul de maior, de aceea nu a înghițit apelativul de soldat prea bine. Însă nu putea face absolut nimic împotriva unui colonel, nimic altceva decât să se supună ordinului. Aşa că se conectă la computer şi începu să prelucreze informațiile primite de la IA-ul stației spațială.

- Domnule, spuse el, sunt probleme pe stație.

- Deja?! Ce probleme?

- Se pare că cineva a intrat neautorizat în incinta stației spațiale şi a accesat unul dintre terminalele din interior.

- Ce fel de terminal?

- Un terminal informatic. Dar este imposibil! Nu s-a înregistrat nici o cursă de persoane spre stația spațială în ultimele zile! Şi este imposibil să se fi dus până acolo cu o cursă ilegală, ar fi fost distruşi cu mult înainte de a depăşi limitele exterioare ale atmosferei terestre.

- Dacă nu mă înşel singurele curse care au urcat spre stația noastră spațială sunt cele utilitare, spuse colonelul. Toate controlate de IA-ul local de acolo, de pe orbită.

Maiorul consideră remarca superiorului său ierarhic drept o invitație de a verifica informația:

- Aveți dreptate, domnule, spuse el, toate cursele înregistrate spre stația spațială sunt destinate doar întreținerii şi aprovizionării. Şi cea a transportului animalului.

- Asta înseamnă că sabotorul s-a strecurat pe transportor odată cu lupul. Probabil tot el este vinovat de dispariția oamenilor noştri de la sol.

- Deci acum din intrus a devenit sabotor, mormăi subordonatul. Oare ce va urma?

Însă imediat după aceea şi-a regretat amarnic spusele, de parcă ele ar fi fost vinovate de ceea ce s-a întâmplat în continuare: rapoarte de avarie se revărsară asupra terminalului să venind de sus, de la IA-ul de pe orbită. Se părea că problemele s-au propagat în mai multe puncte deodată pentru ca totul să se transforme într-o sferă incandescentă de foc care se prelungi spre planetă atunci când stația spațială ieşi de pe orbită şi arse în atmosferă, în următoarea jumătate de oră. Doar câteva capsule de salvare pline cu personalul uman de pe stație reuşiră să se depărteze de monstrul de metal înainte de a fi prea târziu, au fost urmărite până la sol de către militari iar conținutul lor recuperat după aceea.

3

- Ascultă, şefu', chiar trebuia să distrugi o întreagă stație spațială?!

Grupul de soldați înconjuraseră naveta aterizată în mijlocul pădurii cu mai mult de un sfert de oră înainte, dar înaintaseră cu greutate până la aceasta din cauza tufişurilor şi a crengilor rupte la aterizare. Înăuntru era o singură persoană, un bărbat gol pe care unul dintre noii sosiți tocmai îl apelase într-un mod foarte straniu pentru un militar.

- Au observat transformarea mea înapoi în om, murmură acesta. Ştiți prea bine că identitatea noastră este un secret care se merită păstrat cu orice preț. Vârcolacii au existat vreme de milenii menținând acest secret cu sânge, sângele tuturor celor care au reuşit să afle câte ceva despre noi. Cum de-ați ştiut unde să mă găsiți?

- Am furat hainele soldaților care te-au capturat ieri noapte după aia Scam s-a dat drept colonel în Armata Planetară. I-am aburit rău de tot.

Râsetele oamenilor se auziră cu putere în tot luminişul chiar şi după ce s-au transformat înapoi în lupi. Reunită din nou, haita îşi continuă ceea ce fusese întreruptă atât de brutal cu numai câteva ore în urmă: incursiunea-vânătoare pe care o făceau de-a lungul şi de-a latul continentului la fiecare 4 săptămâni, în cele trei nopți cu lună plină.

- Măcar am reuşit să distrugem un instrument periculos ce putea atenta la libertatea noastră, murmură masculul alfa. Felicitări, băieți, adăugă el deşi haita nu era compusă numai din masculi... dar în veselia generală nimeni nu se simți ofensat.

Dan-Marius
25-29 august 2004

Misiunea scriitorului SF

(eseu)

Nu cred că misiunea scriitorului la început de mileniu s-a schimbat prea mult față de misiunea pe care a avut-o de la începutul timpului încoace (de cînd primele sunete articulate au început să circule printre primele creaturi bipede cu darul vorbirii, din momentele în care aceşti primi oameni au început să deseneze cu degetul prin nisipul fierbinte al deşertului african): acea de a aduce o oază de noutate şi de încîntare în viețile noastre amărîte ale muritorilor de rînd. Spun „ale noastre” pentru că fiecare scriitor este înainte de toate un cititor, a fost cititor pe măsura dezvoltării sale la un nivel suficient de superior pentru a-şi permite să scrie şi a rămas un cititor pentru a putea să scrie bine.

Pentru a putea înțelege misiunea scriitorului de SF trebuie mai întîi înțeles genul aparte de literatură cu care acesta are de-a face şi factura mai specială de oameni care vor să aibă de-a face cu ea. Se spune că ştiința şi religia se completează reciproc pentru că ştiința aduce dovezi pentru a explica fenomenele repetitive (acele fenomene care pot fi repetate în interiorul unui laborator şi nu numai) din natura înconjurătoare (natura întregului cosmos) iar religia încearcă să descrie într-un mod ce se încearcă să fie cît mai clar şi complet acele fenomene şi lucruri care la ora actuală îi sunt inaccesibile ştiinței. Din acest punct de vedere natura unui scriitor SF este bivalentă pentru că se foloseşte de ambele tipuri de noțiuni (ale ştiinței şi ale religiei) pentru a crea ceva la care nimeni nu s-a gîndit pînă în acel moment (sau s-a gîndit prea puțin). Misiunea atemporală al scriitorului de SF este de a crea universuri noi înăuntrul sau în afara universului care îl înconjoară (şi pe care noi îl numim lume, realitate) în care încerca să răspundă la toate aceste întrebări fundamentale ale ştiinței şi religiei în modul său personal (şi care probabil nu aparține vreunui curent religios-ştiințific existent) dar mai ales să pună întrebări noi.

O întrebare bine alcătuită poate valora mai mult decît majoritatea răspunsurilor sosite pe adresa ei, poate chiar de aceea marile întrebări ale condiției umane care au fost preocuparea filozofilor de secole întregi sunt încă la fel de proaspete ca atunci cînd au fost puse prima dată.

Revenind la cosmos putem spune că locul omului în univers trece prin ştiință pentru a ajunge la religie şi se întoarce la condiția umană. Scriitorul SF are capacitatea de a urmări evoluția acestui triunghi echilateral atît din interior cît şi din ansamblu sau chiar din afară (din perspectiva unei specii extraterestre), de aceea unul dintre rolurile sale principale este de a atrage atenția asupra posibilelor – inevitabilelor de fapt – probleme. Acum, în prag de război, acest lucru este cu atît mai important cu cît războaiele au devenit tot mai distrugătoare odată cu progresul ştiinței iar Omenirea se află într-un punct de răscruce în care se poate autodistruge sau porni pe drumul lor către Stele.

Rolul de deschizător de drumuri este esențial din perspectiva unui scriitor SF în primul rînd pentru că trebuie să fii un intelectual pentru a te preocupa literatura şi ştiința într-un mod activ, mai ales că nu orice intelectual este consumator de SF. Acest lucru se datorează în primul rînd faptului că nu orice persoană este capabilă să treacă peste barierele civilizației care l-a inserat în modul său de gîndire – bariere existente în toate civilizațiile umane, multe dintre ele invizibile la prima vedere chiar şi pentru un ochi format. Pot spune fără să greşesc prea mult că SF-ul este singurul gen literar existent care îmbină ştiințele şi literatura într-o singură noțiune superioară părților componente. Pe de altă parte lucrurile la care se gîndeşte o asemenea persoană (un scriitor SF) pot avea o influență practică foarte puternică în realitatea înconjurătoare, un exemplu foarte bun este Arthur C. Clarke şi sateliții artificiali ce orbitează în jurul Terrei – un lucru pe care îl considerăm de la sine înțeles în zilele noastre dar care ar fi dat fiori de uimire oricărei persoane trăitoare acum 50 sau 100 de ani.

Rolul de păstrător a normalității este de asemenea foarte important pentru un scriitor SF în primul rînd pentru că este cel care are cea mai mare nevoie de aşa ceva: normalitatea este o ancoră care îl împiedică să se piardă pe sine însăşi în perioada pe care o petrece într-un univers străin, chiar dacă el este cel care-l creează. Ideea de normalitate mai este necesară pentru ca prin contrastul pe care îl

aduce în prim planul cititorilor săi să îi facă să observe greşelile şi ceea ce este rău în lumea în care cu toţii trăim.

Rolul de păstrător a anormalităţii (interesantă formulare, nu?) este ceva prin care un scriitor SF iese în evidenţă faţă de oamenii consideraţi normali. Terapia de şoc a ideilor noi, dar mai ales lucrările bune (adică modul în care sunt puse acele idei noi pe hîrtie) este lucrul de care au nevoie toţi oamenii pentru a ieşi din letargia şi inerţia specifică şi inevitabile unui anume (oricare) mod de gîndire.

Am fost întrebat care este rolul unui scriitor în noul mileniu şi s-a dovedit a fi una dintre cele mai grele întrebări cu care am avut de-a face. Într-o lume care este într-o continuă mişcare şi a cărei priorităţi par a se schimba de pe o zi pe alta este greu de trasat un drum clar spre viitorul perfect. Un lucru este totuşi sigur: nu trăim în lumea perfectă. Datoria fiecărei persoane este de a lupta pentru a-şi crea propriul viitor aşa cum crede de cuviinţă, rolul fiecărui scriitor SF este de a căuta să îşi imagineze cum va arăta viitorul acestei lumi în ansamblu şi de a lupta pentru a atinge formula lumii perfecte. Este mai presus decît politicieni chiar şi pentru motiv pentru că nu cere nici un fel de glorie pentru el, gloria fiind doar o recunoaştere a capacităţilor sale. A fi scriitor nu este o opţiune, este un mod de viaţă. A fi un deschizător de drumuri nu este un mod de viaţă, este o necesitate. A încerca mereu să fii mai bun nu este o ambiţie, este o stare de fapt.

Dan-Marius
09 martie 2003

Novicele

1

Naveta se deplasă lin pe deasupra platformei de aterizare pentru a se lipi de suprafaţa netedă a staţiei orbitale din jurul Terrei cu o uşurinţă neobişnuită, ceea ce îi aduse aminte lui Radu de ultima sa călătorie cu o asemenea navetă de transport. O amintire foarte recentă şi chiar mai neplăcută: aterizase pe staţie în urmă cu numai câteva ore în urmă iar zguduiturile neaşteptate la coliziunea cu atmosfera planetei i-au aruncat pe cei din interior în toate părţile. Doar centurile de siguranţă i-au mai reţinut pe locurile lor, dar asta nu a împiedicat în vreun fel ca stomacurile lor să se revolte în mod repetat aruncându-şi conţinutul spre exterior la fiecare ricoşeu sau trecere zbuciumată prin partea superioară a păturii de gaze.

Încă afectat de amintirile pe care se dovedi incapabil să le alunge cu una cu două, tânărul îşi smulse cu greutate privirea de la geamul gros din plastic transparent ce ţinea loc de perete şi şi-o întoarse spre interior. Şi spre mulţimea de oameni ce aşteptau, ca şi el de altfel, interviul. Erau câteva sute. Toţi terminaseră câte o facultate într-un domeniu sau altul de activitate iar acum avea să le fie stabilit cursul vieţii prin trimiterea fiecăruia dintre ei în acele locuri în care era cel mai mult nevoie de oameni noi.

- Vor face carieră, gândi Radu privind un grup de tineri de ambele sexe ceva mai retraşi decât restul – terminaseră cu toţii dreptul, lucru care era vizibil de la 100 de unităţi stelare. Toţi şi fiecare dintre ei. Iar ei, doctorii, îşi spuse când privirea în căzu pe un alt grup de tineri, de data aceasta cu toţii înalţi, supli şi blonzi, vor fi adulaţi de oamenii de pe planete întregi atunci când succesele lor în cercetare şi dezvoltare a nanoroboticii sau a geneticii vor crea noi rase de oameni, subumani sau de hibrizi... Totul în folosul întregii comunităţi stelare.

Toate grupurile de facultăţi importante îşi aveau reprezentanţii ultimei promoţii aici, la centru de slujbe oferite de Federaţia Planetelor Unite sau de intermediarii lor, uşor de reperat şi de recunoscut. Între ei, solitari, cei a căror familii nu au avut suficienţi bani pentru a-i trimite la facultăţile sau profilele recunoscute de întreaga comunitate de oameni răspândită printre stele, îşi pierdeau timpul fie plimbându-se fără ţintă printre grupuri, fie căutând să cunoască cât mai multă lume. De preferabil cei din aceeaşi categorie – cei buni îi ignorau sau chiar glumeau pe seama lor, restul erau de obicei prea solitari pentru a închega o discuţie oarecare. Orice fel de discuţie.

Radu însă se mulţumise să stea deoparte, rezemat de peretele transparent ce despărţea încăperea de vidul rece al spaţiului interstelar, şi să studieze reacţiile celorlalţi. Aşteptând să se întâmple ceva, orice.

O mişcare energică se produse într-un colţ, în cele din urmă. Cineva dorea să intre în încăpere dar se lovise de primul rând de oameni creând îmbulzeală. Îmbulzeala chiar a ajuns să se mărească atunci când cei deja înăuntru şi-au dat seama de identitatea intrusului: era mesagerul IA-ului staţiei, cel ce avea să îi anunţe cum şi mai ales unde aveau să reuşească mai departe în viaţă. Foarte uman, nu părea să aibă de-a face cu vreo Inteligenţă Artificială mai mult decât cea mai mare parte a candidaţilor pentru un viitor mai mult sau mai puţin strălucit. Adică cu nimic dincolo de nivelul simplului utilizator.

- O fi vreun model nou de cyborg, gândi Radu, din aceia cărora nu se văd componentele mecanice la exterior.

Dar se dovedi ca nu avea importanţă natura mesagerului căci acesta reuşi să se impună şi să impună ordinea printre cei din jur, în scurt timp începu să îi cheme unul câte unul şi să le înmâneze câte o foaie din plastic inteligent din teancul pe care-l avea în geantă, fiecare foaie conţinând destinaţia şi noua poziţie socială. Strigătele de bucurie, îmbrăţişări între prieteni mai noi sau mai vechi, între prieteni de ocazie sau chiar între străini – evident însă, ele veneau numai din partea celor care îşi ştiau viitorul asigurat înainte de a ajunge aici. Restul se întristară în tăcere, mulţumindu-se cu rămăşiţele mediei.

Lui Radu îi veni rândul pe la jumătatea listei de aşteptare, în cele din urmă reuşi să se strecoare printre corpurile masive ale unui grup de fizicieni pentru a

ajunge în fața celui ce împărțea informațiile, se redresă în ultimul moment după ce cineva îi puse piedică.

- Tehnician în Industria Alimentară, citi el de pe foaia de plastic în timp ce se îndrepta spre ieşire, ca toți ce ce-şi primiseră mesajul. Sistemul Urdea. Trebuie să mă prezint acolo în două zile.

Nu mai auzise niciodată de acel sistem, şi probabil nimeni din jurul lui. Probabil era unul dintre sistemele solare obscure pe undeva pe la marginea sferei de influență a speciei umane care erau exploatate doar pentru resursele lor. Una sau două lumi agricole şi câteva mine de minereuri – viitoarele gropi de gunoi ale galaxiei.

Sala se golea în urma lui, treptat, dar era ceva ce nu mai aparținea de el. Nu-l mai interesa. Suferise un eşec, dar era un eşec la care se aşteptase dintotdeauna – deşi o persoana mică şi îndesată, era însă mult prea ambițios pentru familia de nivel mediu, standardul fiziologic şi social, din care provenea.

Nu privi înapoi atunci când un nou val de chiote se auzi dinspre sala pe care tocmai o părăsise – pesemne că erau fizicienii – dar îşi promise lui înşişi că, oricât de amar ar fi traiul în groapa de gunoi în care era trimis, va reuşi să răzbată în viață prin propriile sale puteri şi că, într-o zi, va reuşi să le dovedească tuturor că este mult superior tuturor celor din sala de aşteptate. Superior însăşi Sistemului Social al oamenilor.

2

Radu lua zguduiturile navetei ca pe un afront personal, chiar dacă le fuseseră explicat de nenumărate ori de către IA-ul acesteia că oricât de dezvoltată era tehnologia curentă tot nu se puteau pune cu o furtună de magnitudinea 4 de pe a treia planetă a sistemului Urdea.

- Magnitudine 4? murmură el printre dinții bine încleştați. Da' pe ce scală, Richter cumva?

Tânăra din dreptul lui dar dincolo de culoarul de acces ce străbătea naveta dintr-o parte în alta îl privi un pic cam palidă din cauza puterii pe care o dovedea furtuna, expresia pe care Radu o însoți cuvintelor reuşi să îi smulgă un zâmbet. El observă asta şi surâse scurt apoi îşi întoarse privirea într-un alt punct, undeva în față în sus, spre tavan. A încercat să şi-o păstreze acolo, cât mai departe de femeia frumoasă de pe rândul alăturat de scaune a navetei de transport.

- Nu-ți place să călătoreşti cu navetele, nu-i aşa? îl abordă ea, totuşi, la coborâre.

- Nu, murmură el. Chiar deloc, mai ales cu o vreme ca asta.

- Ce să-i faci? După câteva zeci de ani de săpături intensive şi milioane de kilotone de materiale împrăştiate prin atmosferă nu te poți aştepta ca furtunile de aici să fie simple pale de vânt un pic mai puternice.

- Chiar atât de rău este?

- Rău? Păi planeta este ca un şvaițer, străbătută de tuneluri cam prin toate părțile. Dacă ne-am fi prăbuşit la sosire probabil că am fi străbătut câțiva kilometri buni sub suprafața planetei până să ajungem pe teren solid.

Înaltă, subțirică şi blondă, tânăra ieşea în evidență în mijlocul grupului care tocmai coborâse la suprafața planetei cu ultima cursă. Nu erau mulți, vreo 30, iar acum erau adunați în apropierea navetei aşteptându-şi bagajele.

- Cu ce ocazie pe această gaură a iadului uman? întrebă ea în continuare, fără să observe sau să ia în considerare starea de spirit a interlocutorului ei.

Radu nu era deloc doritor în a porni o conversație în acele momente, amintirea neplăcută a călătoriei reprezentând un motiv important. Originea evidentă a tinerei, cea a categoriei sociale înstărite – acea categorie pe care o disprețuia dar la care dorea chiar de aceea să aibă acces prin propriile puteri –, era un altul. *Probabil este doar o altă răsfățată cu viitorul asigurat*, gândi el. *Ca toți ceilalți.*

- Am fost repartizat aici, mormăi el cu toate acestea nevrând să fie nepoliticos.

- Ce domeniu de activitate?

- Industria alimentară, mormăi el chiar mai încurcat ca înainte – îi părea evident că tânăra avea darul să îl pună în încurcătură.

Oricum o făcuse de la bun început, din navetă. Iar dacă nu o făcea intenționat cu atât mai rău.

- Pe planeta asta? se miră ea. Trebuie să fii un bucătar foarte bun pentru a-i mulțumi pe sălbaticii ăştia!

Radu consideră că ultima remarcă trecuse cu mult peste ce putea el să înghită în acele momente:

- Ascultă, domnişoară, se întoarse el nervos spre ea foarte pregătit să o pună la punct, nu sunt bucătar, sunt tehnician în Industria Alimentară şi nu am fost trimis pe această planetă, ci în acest sistem solar.

- Nu am vrut să te insult, răspunse ea cu calm, meseria de bucătar nu mi se pare deloc rea. Am prieteni bucătari cu care mă înțeleg chiar foarte bine.

Zâmbi, acel gen de zâmbet care îi lumină fața şi-l înmuie complet pe tânăr – starea de proastă dispoziție dispărând ca ceața dusă de vânt.

- Sunt Radu, se prezentă el.

- Chrystina, dar prietenii îmi spun Chryss.

- Cu ce ocazie aici? îi întoarse el una dintre întrebări.

- Tot transfer după terminarea facultății, îi arătă ea că ştia exact poziția pe care se găsea. Dar sunt aici de ceva mai mult timp ca tine, de un an şi ceva. Am fost acasă câteva zile... şi de-abia acum m-am întors la lucru.

- Ce domeniu de activitate?

- Geologie şi planetologie.

- Şi ce face o tânără frumoasă ca tine într-un loc ca acesta? întrebă el pe bună dreptate uimit.

- Sunt una dintre persoanele trimise ca să închidă exploatarea minieră de pe această planetă. Va mai dura un pic, se scuză ea de parcă ar fi fost singura responsabilă de funcționarea în continuare a exploatării, de obicei durează cam 5-10 ani până sunt retrase toate resursele mobile şi umane implicate.

- Ce legătură are asta cu specializarea ta? se arătă el nedumerit, de data aceasta.

Cu bagajele în brațe acum, în zona rezervată aşteptării celor în tranzit, cei doi stăteau față în față ezitând parcă să se despartă.

- Păi trebuie să se asigure cineva că resursele planetei au fost complet epuizate, nu?

- Aha, se prefăcu el că înțelege.

- ...dar este ceva despre care aş avea multe lucruri de spus. Pe ce planetă eşti repartizat?

- Sediul sucursalei este pe stația orbitală din jurul acestei planete dar şeful ei este aici jos, deci presupun că voi rămâne pe planetă până voi fi repartizat pe una din Lumile Agricole din sistem. Nu am idee cât timp va dura.

- Atunci înseamnă că vom mai avea prilejul să ne mai întâlnim...

- Foarte probabil, spuse el ezitând pentru o secundă, căzut pe gânduri.

- Când şi unde? îl întrebă ea atunci.

3

- Tu trebuie să fii Radu Cîmpeanu, îl întâmpină un tip înalt şi solid, tipul salahorului. Sunt Ed Ionescu, se prezentă el. Bine ai venit în această gaură de iad umană.

Dacă nu ar fi avut păr blond şi ochii complet albaştri turcoaz şi pupilele de un verde fosforescent Radu l-ar fi confundat oricând cu un muncitor oarecare de pe exploatarea minieră planetară pe care se aflau. Nu un subuman căci aceea erau cu toții cenuşii cu plete brunete şi structura craniului diferită de cea considerată normală, dar manipularea genetică era evidentă de fiecare dată când îl privea cineva în ochi – ceea ce se întâmpla destul de des pe o lume atât de întunecată ca aia.

- E a doua oară când aud exprimarea asta, remarcă el.

- Şi o vei mai auzi de multe ori, căci chiar aşa şi este: genul ăsta de planete este locul de întâlnire a tuturor rataților din galaxie. Şi a câtorva oameni cu adevărat valoroşi, adăugă el remarcând tresărirea nervoasă a tânărului, prea puțini în comparație cu numărul total al persoanelor înregistrate la ultimul recensământ.

Încăperea tremură din toate încheieturile atunci când un vehicul terestru de transport trecu prin apropierea lor aproape lovind micuța navetă personală în care se aflau. Imense, adevărate rezervoare ambulante de hidrogen lichid şi materie primă ce rezulta pe parcursul fiecărei curse, ele erau cu mult mai mari ca orice alt vehicul special construit pentru deplasarea pe suprafața şi în interiorul unei

planete. Înaintau folosindu-se de fuziune şi ultrasunete şi afectau cam totul pe o rază de câteva sute de metri în orice direcţie. Pe de altă parte directorul filialei părea să fie acel gen de persoană practică care nu se desparte prea mult de biroul său de lucru şi de aceea şi-l lua cu el la fiecare deplasare. Cu alte cuvinte lucra şi trăia în aceeaşi navetă personală capabilă de transport interplanetare sau chiar interstelar, dar era prea devreme pentru Radu să se pronunţe după o privire exterioară de numai câteva secunde. Oricum, părea rezistentă ceea ce însă nu îi alunga teama aproape fiziologică pe care zguduiturile i-o provocaseră.

- Nu sunt subuman, dar unul dintre bunicii mei este, spuse dintr-o dată cel din faţa lui.

- N-am spus nimic, se scuză Radu repede şi cam buimac dar mutându-şi privirea de la ochii lui Ed chiar şi rapid.

- Ştiu, dar ai gândit-o. După atâţia ani de lucru cu cei de aici am învăţat să recunosc această reacţie la cei care mă văd pentru prima oară... Prefer să tratez cu asta de la bun început şi în condiţiile mele decât să o las nerezolvată.

Câteva detalii începeau să îi fie vizibile noului sosit, moştenire genetică din partea bunicului la care tocmai se făcuse referire. Dar era ceva ce ar fi scăpat unei priviri neatente a unui ochi neobişnuit cu lumina slabă şi un aer deseori plin de praf şi gaze chiar şi în tunelul aflat chiar sub suprafaţa planetei în mijlocul căruia se găseau.

- Nici nu ştiam că este posibilă o încrucişare între rase, spuse el.

- Sunt o mulţime de lucruri pe care nu le ştii, tinere. Dar aici este cel mai bun loc ca să le înveţi.

O nouă succesiune de tremurături se făcu simţită cu o asemenea putere încât îi aminti lui Radu de călătoria ce-l adusese aici şi îi întoarse stomacul pe dos. Un nou transportor pesemne, ceva mai aproape decât cel anterior. Ştia prea bine că nu avea cum să îl vadă, nu în funcţiune cel puţin – ar fi fost mort, sfârtecat de ultrasunete. Asta era şi scopul lor, de a face loc prin straturile diferite de materie sau pe deasupra lor, în funcţie de caz. Mulţumi Universului că programul strict al transporturilor publice şi graba nu îi permiseseră să mănânce nimic în ultimele ore, altfel ar fi vomat.

- Am înţeles că nu îţi plac transporturile spaţiale, auzi vocea celui de lângă el.

- Nu transporturile spaţiale, îl corectă el, ci zguduiturile la care am parte la fiecare desprindere şi aterizare pe planetă a navetelor de legătură. Se pare că aceeaşi senzaţie o am la trecerea transportoarelor..., observă el.

- O să îţi treacă. Uite, ia asta – este o pastilă tocmai pentru aşa ceva.

Tânărul îşi ataşă dispozitivul pe partea stingă a gâtului, chiar lângă arteră, şi după numai câteva zeci de secunde senzaţia de rău începu să se disperseze pe măsură ce substanţa se elibera treptat în sânge.

- Uite care-i chestia, îi spuse Ed aşezându-se comod în fotoliu şi făcându-i în final semn să se aşeze în faţa lui, ţi-am studiat dosarul. Ai avut rezultate foarte bune, iar cei din jurul tău spun că eşti de încredere dar cam ambiţios.

Luat prin surprindere Radu tăcu mâlc. Cel mai mult l-a surprins însă modul direct şi la obiect în care l-a abordat celălalt, modul celui care nu are timp de pierdut pentru formalităţi.

- Trebuie să îţi mărturisesc că te înţeleg pe deplin, altfel nu aş fi cerut să vii aici. Şi eu provin dintr-o familie de condiţie socială medie, şi am ajuns aici prin propriile mele puteri. Tocmai de aceea te voi urmări de acum înainte în fiecare acţiune pe care o faci, pe toată perioada noviciatului... căci să nu îţi faci iluzii: ai terminat şef de promoţie dar asta nu înseamnă nimic aici. Este cu totul altceva, o lume complet nouă pe care va trebui să o înveţi de la bun început.

- Am înţeles asta, spuse Radu folosindu-se de pauza lui Ed, nici nu mă aşteptam la altceva. Care este perioada noviciatului?

- Până îţi voi spune eu că s-a terminat. Semnează asta, adăugă Ed întinzându-i o hârtie de plastic inteligent. E doar o clauză de confidenţialitate suplimentară faţă de cea pe care ai semnat-o atunci când ai acceptat postul.

Radu citi cu atenţie textul apoi atinse hârtia de plastic inteligent în locul semnăturii pentru a o înregistra în baza de date cu informaţiile personale.

- Ar mai fi un lucru de lămurit: cum îţi imaginezi tu o Lume Agricolă?

- Nu văd care este legătura.

Ed nu spuse nimic cu voce tare, dar expresia sa îi striga în faţă: *Aştept răspunsul tău.*

- Simplu: o planetă plină cu culturi de plante de diferite tipuri şi laboratoare uriaşe în care se multiplică toate substanțele suplimentare de care noi, oamenii, avem nevoie, spuse arătând cu degetul spre plasticul inteligent din mâna lui Ed.

- Nu ai mai fost niciodată pe o Lume Agricolă, constată senin acesta. În mare ai perfectă dreptate: aşa este tipul standard de planetă pe care o folosim pentru exploatarea resurselor biologice de care avem nevoie. Adică întreg spectrul substanțelor nutritive, organice şi complementare. Aşa v-a învățat la şcoală, dar este ceva pe cale să se schimbe.

- Cum aşa? se arătă tânărul curios.

- Evoluție tehnologică. Un nou gen de Lume Agricolă este pe cale să apară.

Din această perspectivă prezența lui Radu aici nu i se mai părea chiar aşa de nepotrivită. Iar a doua clauză de confidențialitate îi indica cât se poate de clar că avea să fie împins chiar în mijlocul acestor cercetări – pregătirea sa de chimie şi genetică a organismelor vii nu-i permitea altă concluzie.

- Şi eu ce voi face mai departe? întrebă.

- Dacă eşti suficient de bun, într-o zi îmi vei lua locul la conducerea acestei filiale a Exploatării Resurselor Organice. Dar dacă eşti aşa cum cred eu că eşti, poate vei ajunge chiar mai sus.

A fost momentul în care Ed a fost întrerupt de țiuiturile consolei de comandă a navetei care înregistra nişte apeluri din exterior. S-au oprit însă repede, înainte de a ajunge la consolă pentru a răspunde. Atitudinea lui însă se schimbă radical, de parcă semnalele respective ar fi constituit un semnal prestabilit.

- Ceea ce trebuie însă să ştii în momentul de față este că am părăsit planeta a treia la puțin timp după ce ai ajuns aici, spuse el arătând cu un gest larg spațiul din jur.

Deosebit de surprins, Radu tresări puternic însă nu reuşi să acționeze mai departe sub influența acestei surprize pentru că o alta îi luă repede locul: ca la comandă pereții din jurul lor deveniră transparenți lăsând să se vadă spațiul interplanetar din jurul lor. De undeva din stânga sa sclipirea palidă a stelei sistemului eclipsa toate stelele. În fața lor, chiar în dreptul privirii sale, o planetă care nu semăna deloc cu cea pe care şi-o amintea vag tânărul de la aterizarea neplăcută de mai devreme, sau măcar cu ceea ce ar trebui fie: discul aproape complet întunecat de praful şi mizeriile unei exploatări miniere de durată.

- Nu este planeta pe orbita căreia ar trebui să fim, remarcă el în cele din urmă.

- Dacă te referi la cea de-a treia planetă atunci ai dreptate: este a doua planetă a sistemului, Lumea Agricolă la care ai fost repartizat. În ultimele minute am parcurs distanța dintre ele fără să îți dai seama şi am ajuns într-un spațiu restricționat majorității navelor interplanetare. Cele câteva nave de război din sistemul solar sunt programate să distrugă orice intrus, iar semnalele de mai devreme era trecerea de barieră şi intrarea în această zonă protejată.

- Dar cum...? De ce?... încercă Radu rămas fără cuvinte.

- O fi arătând ca un hârb, dar este una dintre cele mai bune navete scoase pe piață, se mândri Ed.

- Am o întrebare pentru tine: unde vrei să cultivi toate plantele şi substanțele de care omenirea are nevoie? spuse tânărul studiind cu atenție suprafața predominant albastră care ocupa cea mai mare parte a razei sale vizuale. Nu văd decât o mare imensă, care probabil ocupă cea mai mare parte a suprafeței planetare, câteva scame de nori şi câteva pete verzi, roşii şi maro pe care nu le pot identifica. Pe insulele astea? Sunt prea mici – nu vor da suficientă mâncare nici pentru un oraş mai măricel, darămite pentru un sistem solar.

După ce efectul surprizei inițiale se estompase Radu îşi revenise iar revolta deplasării pe ascuns la o distanță atât de mare țâşni la suprafață ca o reacție de împotrivire şi încercare de a-l lua peste picior pe cel de lângă el. Acesta începu însă să râdă atât de zgomotos încât lui Radu îi veni să creadă că mai era doar puțin până când naveta avea să se clatine sub influența zguduiturilor corpului masiv al lui Ed. De aceea se şi îndepărtă de el sprijinindu-se de una dintre barele transversale ale peretelui.

- Trebuie să îți mărturisesc că este una dintre cele mai bune glume pe care le-am auzit vreodată, şi culmea este că fiecare dintre voi, novicii, reacționați la fel. Şi, ca să te informez oficial, la producția asta ne-am axat în principal pe diverse tipuri de plastic inteligent şi produse secundare ale acestora, de aceea albastrul este predominant. Produsele organice sunt mult mai reduse, numai vreo două-trei tipuri

principale… chiar şi de aici le poţi vedea cu ochiul liber. Nu te sfătuiesc să îţi investeşti banii în rezervele de clorofilă de pe celelalte planete, preţul va scade drastic la terminarea culegerii acestei recolte.

Lui Radu îi căzu literalmente falca sub influenţa gravitaţiei artificiale a navetei şi o lăsă acolo incapabil să îşi comande propriului corp să o aducă înapoi. Un firicel de salivă i se scurse pe barbă şi lăsă să cadă pe podea câţiva stropi din acelaşi motiv: surpriza totală. Agricultura, sau producţia de substanţe organice cum i se mai spunea mai nou, evoluase foarte mult în ultimii 200 şi ceva de ani, de la primii paşi ai colonizării umane, dar chiar şi acum rămăsese la stadiul de ferme imense complet specializate care acopereau fiecare părticică disponibilă din uscatul Lumilor Agricole înaintând chiar şi câţiva kilometri în interiorul mărilor şi oceanelor planetare atât cât le permiteau platformele continentale. Planeta aceasta era primul loc în care "fermele" avansaseră până la limita exterioară a atmosferei, şi probabil chiar mai mult spre interior, şi reprezenta de departe o adevărată comoară: o singură asemenea Lume Agricolă putea să hrănească şi să furnizeze toate substanţele organice pentru câteva sisteme solare suprapopulate.

Când, în cele din urmă, reuşi să realizeze enormitatea proiectului, şi se întoarse spre cel care îi devenise şef acesta dispăruse. Îl regăsi într-o cabină alăturată, vorbind cu cineva de pe o navă aflată pe cealaltă parte a planetei şi urmărind în acelaşi timp proiecţia pe un monitor tridimensional ale mişcărilor parcă haotice a mai multor nave ce semănau destul de vag ca formă cu transportoarele ce-l asurziseră ceva mai devreme pe cealaltă planetă. În trebui doar câteva zeci de secunde să realizeze că, deşi imaginea pe care o văzuse de pe orbită era deosebit de liniştită, interiorul atmosferei planetare era la fel de activ ca şi cel al planetei vecine: recoltarea începuse deja.

A fost momentul în care o navă-transportor interplanetar ţâşni din interiorul mării albastre lăsând în urmă o dâră de aceeaşi culoare decupată pe fundalul negru cu puncte albe, de stele. Amândoi ocupanţii navetei o urmăriră trecând maiestuoasă pe lângă ei pentru a se pierde în afara razei lor vizuale, căci deşi îi despărţeau doar câteva zeci de mii de kilometri era atât de imensă încât oricine ar fi crezut cu uşurinţă că au evitat coliziunea la limită.

Radu se bâlbâi câteva momente sub avalanşa de întrebări, dar se opri la gestul ferm al lui Ed:

- Stai liniştit. Ai trei ani standard şi aproape 4 recolte pentru a învăţa cum funcţionează în detaliu fiecare amănunt al fiecărui proces implicat.

- De ce atâta timp? tresări intrigat tânărul. E prea puţin, a fost cea de-a doua sa reacţie.

- Nu, e suficient. Pentru că peste trei ani va fi însămânţată o nouă Lume Agricolă de acest gen şi vreau să te ocupi tu de acest proces şi apoi mai departe de ea.

Radu căscă ochii mari, mut.

- Eu?!?!

- Da, tu, aprobă Ed. Spune-mi, cum crezi că s-a format această lume pe care o vezi? întrebă el complice.

- N-am idee, se dădu bătut novicele după un timp.

- Dă-mi voie să îţi ofer un detaliu semnificativ: odinioară a fost o exploatare minieră.

Cu alte cuvinte, exploatarea minieră care era pe cale să se închidă pe a treia planetă a sistemului avea să fie cea transformată într-o nouă Lume Agricolă. Adică va avea prilejul să o întâlnească pe Chryss chiar mai mult decât ar fi anticipat la început – în acel moment Radu înghiţi în sec, cu un nod de nelinişte bine prins de beregată. Chiar şi absentă, femeia reuşea să îl pună în încurcătură.

- Cineva a observat că în general planetele miniere care erau abandonate se transformau în gropile de gunoi ale sistemelor solare din jur, îi spunea Ed în continuare. Şi cum ştia că plantele cresc cel mai bine în bălegar… aşa că s-a gândit la asta, arătă el cu degetul în jos, spre planeta din apropiere.

- Presupun că e singura.

- Deocamdată. Suntem aici ca să schimbăm asta.

Câteva ore mai târziu, într-o cabină-garsonieră ce-i fusese pusă la dispoziție pe stația spațială din apropierea planetei a treia, Radu privea gânditor discul murdar al exploatării miniere. Proaspăt ieşit de sub duş, se simțea opusul priveliştii ce i se oferea privirii prin peretele gros dar transparent al stației. Îşi aminti de ultima oară când privise prin acest mod un disc planetar şi activitățile unei stații spațiale, cu numai două zile în urmă. Acceptase o carieră aici deşi ştia că era o fundătură, dar se dovedise a fi complet altceva. O mai cunoscuse şi pe Chryss, dar natura sa practică îl împiedica să viseze vreun viitor fericit alături de ea – făceau totuşi parte din două lumi diferite.

- Poate că, totuşi, am o speranță, decise el în cele din urmă.

Dan-Marius
3-11 august 2004

O probemă de timp

1

- Ce fel de document? m-am arătat mirat cu un ton ce ilustra foarte precis o doză masivă de neîncredere.

- Unul care dovedeşte că lumea în care trăim este o minciună, ceva creat artificial ca să ne controleze şi să ne facă să acţionăm şi să reacţionăm aşa cum doreşte, a repetat cel din faţa mea cu insistenţă.

Ideea mi se păru atît de absurdă încît aproape am rîs, m-am abţinut cu greutate în primele momente pentru ca mai apoi să îl studiez pe bărbat şi să mă răzgîndesc. Mie mi se pare, mi s-a părut întotdeauna de fapt, imposibil ca cineva să mă controleze fără să îmi dau seama… cu atît mai mult să controleze o lume întreagă.

- Adică să ne controleze pe fiecare în parte sau pe toţi la un loc? m-am interesat vizibil amuzat. Nu este acelaşi lucru…

- Dumneata rîzi de mine?!… sau ce?

- Nu, deloc, m-am grăbit eu să neg.

Tipul era în mod vizibil afectat de ceva anume, nu sînt telepat ca să îi citesc gîndurile dar puteam spune cu siguranţă că el credea cu adevărat în existenţa unui asemenea document. Gesturile, mimica, modul straniu de a vorbi… totul indica acest lucru. Îl cunosc pe Cristi Chereji de mult timp, de pe vremea facultăţii, şi nu a fost niciodată genul de persoană paranoică care să creadă în conspiraţii fără fundament. E adevărat că în ultimii cîţiva ani nu am păstrat legătura decît sporadic, dar nu mi l-am putut închipui în nici un moment atît de schimbat în omul pe care îl vedeam acum în faţa mea.

Şi totuşi… M-a contactat acum cîteva zile pentru a-mi cere ajutorul dar nu a apărut niciodată la timp în locurile stabilite, pînă la urmă m-am trezit cu el la uşa apartamentului cu numai cîteva momente în urmă parcă numai pentru a-mi lansa această bombă.

- Spune-mi mai multe, l-am invitat eu.

- Nu îţi pot cere să mă crezi… şi eu am ajuns cu foarte mare greutate să cred că totul este adevărat… dar nu am la cine altcineva să apelez. Tu eşti unica mea speranţă.

Pe moment nu am ştiut dacă ar fi trebuit să mă simt flatat sau să o iau la goană şi să îl las singur stăpîn peste apartament şi tot ce era înăuntru, dar acum cred că cel mai indicat lucru era cu siguranţă ultimul.

- Cu ce să încep? ezită el.

Chiar şi numai aceste ezitări îmi dădeau de gîndit… trebuia să fie cu ceva adevărat important pentru el pentru a se decide să se confeseze unei persoane de care nu era sigur dacă putea avea încredere în ea sau nu.

- Ce-ar fi să încep cu începutul? Ce conţine cu adevărat şi cum ai ajuns să ai de-a face cu el…

Tăcere. Peste încăpere, peste tot apartamentul de fapt, se lăsă linişte omului care încearcă să se reculeagă şi să îşi găsească vorbele. Doar foiala mea neliniştită, nu mi-a plăcut niciodată să aştept mai ales că Cristi începuse să mă molipsească şi pe mine cu starea lui deşi nu aveam de gînd să îi cred vreun moment povestea, şi ciripiturile peruşilor din bucătărie răzbăteau agasante peste noi.

- Ai auzit vreodată de Ronin?

Am tresărit, nu mă aşteptam la aşa ceva.

- Da, şi ştii prea bine asta! aproape i-am repezit vorba.

Era vorba despre o poveste veche ale cărei începuturi le cunoşteam amîndoi, dar mai ştiam că acel moment era cel mai prost moment în care a mi-o aduce în atenţie. Am continuat pe acelaşi ton:

- Eram în primii ani de facultate cînd tipul sau tipa, căci nici acum nu se ştie dacă este bărbat sau femeie, a dat prima lovitură care l-a făcut vestit. Parcă a furat un Rembrandt din cea mai bine păzită secţie de la muzeul Luvru din Paris – nu mai ţin minte exact dar pot afla cu uşurinţă. Au urmat mai multe furturi, nu numai opere de artă dar şi aparatură secretă şi informaţii confidenţiale de la diverse firme sau rezultatele unor subiecte de cercetare în mai multe domenii care nu fuseseră

încă lansate pe piață... toate au fost puse în cîrca acestui personaj. Un personaj de legendă, aş putea adăuga. Se spune că îşi vinde serviciile celui care plăteşte cel mai bine, că este un mercenar care nu recunoaşte ca superiori decît onoarea codului Bushido şi banii. A avut ajutor şi din partea presei, mai ales că el însuşi a făcut publice o parte a secretelor furate atunci cînd nu a găsit nici un cumpărător pentru ele ori potențialii cumpărători au încercat să îl înşele... Sau cel puțin aşa se spune pe rețea, am zîmbit.

Chiar şi după ce mi-am terminat tirada Cristi nu a scos nici o vorbă, se mulțumea să privească în continuare în gol.

- Ce legătură are Ronin cu documentul de care mi-ai vorbit mai devreme? am încercat să îl descos. Ai aflat de existența lui de la el?

- Am impresia că te-ai informat destul de atent despre cariera lui de-a lungul timpului, remarcă în loc să îmi răspundă.

- Da, ştii că persoana m-a fascinat de la bun început.

Ezitările lui se dovediră a fi perfect explicabile pentru că ceea ce a spus mai departe m-a dat gata, o confesiune pe care nu mă aşteptasem să o aud:

- Eu sînt Ronin, sau cel puțin unul dintre ei. Eşti singurul din afara grupului care află asta, dar Ronin este de fapt o echipă de hoți, nu o singură persoană. În ciuda poveştilor pe care le-ai auzit despre noi acesta este cea mai potrivită denumire: o echipă de hoți a cărei existență se bazează pe o frază spusă la întîmplare acum 10 ani.

- Cum?!?!

Stăteam față în față în bibliotecă pe două dintre fotoliile cele mai comode cu cîte un pahar de alcool în apropiere... dar asta nu m-a împiedicat să mă ridica de pe fotoliu, practic am țîşnit de pe el, şi m-am postat în fața lui țintuindu-l cu o privire şocată.

- Nu te preface chiar atît de nevinovat, spuse ceva mai calm, ai avut bănuielile tale acum cîțiva ani, chiar înainte de a termina facultatea. Aproape ne-ai descoperit secretul cu cercetările tale.

Era un neadevăr, nici măcar nu bănuisem aşa ceva. Iar dacă era adevărat... oricum eu nici acum nu ştiam mai nimic despre subiectul în cauză, atunci cu atît mai puțin. Nu mai țin minte despre ce perioadă de timp vorbea, orice fusese atunci era prea puțin important pentru a-mi rămîne în amintire, în amintirea conştientă cel puțin. Am preferat să nu mă implic într-un subiect despre care nu eram sigur pe mine şi am preluat ofensiva:

- De ce ai venit la mine?

- Avem probleme.

- Bănuiam asta... Ce probleme?

Ezită, din nou. Dar de data aceasta ezitarea a fost ceva mai scurtă – mi-a făcut semn să mă aşez înapoi pe fotoliu în timp ce ridică din cel în care stătea, cam un metru şi jumătate de al meu, şi se îndrepta spre bar pentru a-şi umple paharul cu votcă. La sosire i-l dădusem aproape plin, reuşise să îl golească destul de repede iar acum avea nevoie de altul. Înghițitura pe care o luă de data aceasta mă făcu să-l suspectez de alcoolism, dar dacă chiar şi eu aveam nevoie de o gură mare de alcool dublu rafinat după ultimele momente şi nu sînt deloc un alcoolic mă convinse că aveam mari şanse să greşesc în aprecierea mea. Mai ales că i-am urmat gestul şi aproape mi-am ars gîtul cu cantitatea prea mare de apă de foc cu care l-am înecat.

- Totul a început acum cîteva săptămîni cînd am auzit primele zvonuri despre acest document..., continuă Cristi după ce întoarse în fotoliu, ...totul era prea ciudat pentru a fi adevărat ceea ce ne-a trezit curiozitatea şi am început să facem primele cercetări. Trebuie să menționez că cea mai mare parte a acțiunii noastre a avut loc numai pe rețeaua mondială de computere... pentru că în cele din urmă "documentul" este de fapt o arhivă imensă ce conține încărcarea în format electronic a unor înregistrări de epocă de pe format magnetic sau fizic şi transferul în rețea a frînturi de memorie ale mai multor persoane. Dialoguri, monologuri de jurnal şi chiar capsule de memorie extrase direct din creier, toate înregistrate la distanțe de zeci de ani între ele. Diferența dintre primele şi ultimele înregistrări la care am avut acces este de aproape 300 de ani. Nu am avut acces decît la o foarte mică parte din informațiile disponibile, şi nici acelea direct de la sursă, dar rezultatele au întrecut cu mult orice aşteptări.

- Adică te-au transformat într-un paranoic? am întrebat fără voia mea ironic.

- Am avut probleme încă de la început, din momentul în care am decis să cercetăm acest subiect, dar în ultima săptămînă problemele s-au acutizat. Prietenii mei s-au plîns în mai multe rînduri că erau urmăriţi, şi chiar eu… chiar eu am simţit acest lucru în mod repetat. Totul a explodat în ultimele două zile… Filip şi Dumitraşcu sînt morţi, alţi doi membri ai echipei pe care nu-i cunoşti sînt daţi dispăruţi şi la drept vorbind nici nu mă aştept să-i mai găsească cineva în viaţă.

Filip şi Dumitraşcu! Morţi! Doi foşti colegi de facultate, tipi de gaşcă, nu chiar din gaşca mea dar nu eram nici pe departe străini… Ba chiar aproape prieteni, puteam spune.

- Cum au murit? a fost prima întrebare pe care am fost capabil să o pun, atunci cînd am fost capabil să spun ceva, orice.

- Filip a fost lovit de o maşină pe trecerea de pietoni deşi trecea pe verde, şoferul a fugit şi nu a fost identificat pînă acum, iar Dumitraşcu a căzut de pe o schelă… nu ştiu ce căuta acolo, nimeni nu ştie. Probabil că era urmărit de cineva şi a vrut să se refugieze… apoi a căzut sau a fost împins…

- Au fost ucişi!

Nici acum nu sînt sigur dacă atunci am pus o întrebare sau am ţipat o concluzie cît se poate de evidentă. Dar începeam să bănuiesc că nu erau accidente, nu după cele tocmai aflate. O nelinişte profundă începu să mă consume, o nelinişte pe care o regăseam şi la cel din faţa mea şi din acelaşi motiv: dacă chiar era adevărat, şi începeam să cred asta, Cristi tocmai mă implicase şi pe mine în ceea ce li se petrecea lor şi puteam fi următorul „accidentat”.

- Şi ce vrei de la mine? l-am întrebat.

Era întrebarea pe care mi-o puneam de la bun început, din momentul în care venise, şi a cărei răspuns tot nu-l aflasem.

- Prietenii mei şi cu mine am stat de vorbă şi am decis că există doar două modalităţi prin care putem rezolva această problemă… să-i lăsăm pe ceilalţi să termine ce au început şi să ne elimine pe toţi sau să aflăm exact ce este acest document şi să îl divulgăm presei.

- Nu mă pricep la computere mai mult decît un simplu utilizator, am ridicat din umeri. Nu vă pot ajuta.

- Nu pentru asta avem nevoie de tine. Pregătirea ta de doctor ne-ar putea fi de folos dacă se va răni cineva pe parcursul operaţiunii, iar experienţa ta legată de traseele pe terenuri accidentate şi la înălţime este esenţială. Ştii prea bine că orice ascensiune periculoasă se face în echipă, oricare ar fi progresele tehnicii din ultimii ani. Ascensionarele nu suplinesc munca în echipă.

Da, ştiam. Ascensionarul, unul dintre ultimele descoperiri în materie de ascensiune pe teren accidentat nu oferea decît un ajutor parţial cînd venea vorba de escaladarea unui perete vertical. Nu de puţine ori unii tineri din grupurile care s-au aventurat în expediţiile montane la care am luat parte în ultimii ani au suferit răni groaznice, majoritatea terminîndu-se cu deces, tocmai pentru că se încrezuseră prea mult într-un aparat şi acesta cedase în cel mai prost moment posibil.

- Acum este o *operaţiune*? am întrebat cu o doză masivă de ironie în voce pe care nu am reuşit să o împiedic. Şi ce vreţi să escaladaţi – craterul Turnurilor Gemene?

Începeam să fiu rău cu el, mai ales că ştiam amîndoi că peste craterul turnurilor distruse în New York în urma atentatului de la începutul secolului fuseseră turnate alte clădiri deja de cîţiva zeci de ani.

Dar se părea că cinismul meu nu-l afectă deloc pentru că zîmbi scurt:

- Nu, deloc. Este vorba de clădirea firmei Mecatemp de aici din apropiere, adică Timişoara. Informaţiile pe care le avem indică posibilitatea ca arhiva să fie adăpostită pe unul dintre serverele lor, iar accesul fără restricţii la date de o asemenea importanţă se poate face numai din interior.

Am căscat ochii ca la cel mai extraordinar spectacol de circ pe care-l văzusem vreodată, şi cred că şi falca mi-a căzut sub efectul surprizei:

- Cred că aţi înnebunit cu toţii, de fapt sînt sigur de asta! Nu sînt psihiatru şi nici nu îţi cunosc colegii într-ale hoţiei, dar vă pot aranja internarea la spitalul de nebuni numai pe baza acestei afirmaţii!!

Privirea lui serioasă şi foarte sigură pe sine mi-a mai domolit avîntul dar tot nu m-am potolit:

- Toată lumea ştie că sediul firmei Mecatemp este inaccesibilă, nu fără o autorizaţie venită de sus din interiorul firmei pe care sînt sigur că nu o aveţi. Este

vorba de sisteme de securitate peste sisteme de securitate, toate controlate de cel puțin două Inteligențe Artificiale de ultimă generație... ca să nu mai vorbesc despre structura complet aparte a clădirii care o face imposibil de pătruns altfel decît pe uşă. Îți spun eu, nu poate fi realizat şi gata!

Dar am descoperit foarte repede că vorbeam cu pereții pentru că Cristi mă contrazise foarte sigur pe sine:

- Vei lua parte la această operațiune pentru că eşti deja implicat. Ai ajuns să fii implicat încă din momentul în care am intrat în acest apartament iar tu o ştii deja – vei veni cu noi sau vei dispare la fel de misterios ca şi ceilalți prieteni ai mei. În plus, am motivele mele să cred că deja ai acceptat să ne ajuți.

Deja *am acceptat* să îi ajut? Şi unde a dispărut ezitarea de la început?

- Cum aşa? m-am arătat intrigat de data asta cu voce tare.

- Ştii de la ce vine numele de Mecatemp?

- Nu, probabil este vorba de o secvență de litere luate la întîmplare...

- Mecanica Temporală. Nu e denumirea oficială, desigur, dar am această informație din surse sigure. Asta mă face să cred că toate modificările comportamentale la care sîntem supuşi provin de undeva din viitor... cineva sau ceva doreşte să ne controleze pentru a crea acea versiune de viitor pe care o doreşte. Prezentul lui. Ne vei ajuta pentru că în acel posibil viitor deja am pătruns sau măcar am încercat să pătrundem în Mecatemp, iar tu erai cu noi... pot afirma asta cu siguranță pentru că este una dintre informațiile la care am avut acces.

Nu am crezut vreodată că pot simți o mai mare neîncredere pentru o anume afirmație sau comportament venite din partea unei persoane, cunoscută sau nu, ca în acele momente. Şi că îl consideram un nebun de legat, un Don Quihote al zilelor noastre a cărui loc era la izolare într-o cămaşă de forță nu umblînd pe stradă printre ceilalți oameni. Ca răspuns m-am uitat la el cu o față care încerca să ilustreze toate astea, deşi sînt sigur că nu am reuşit decît într-o foarte mică parte.

- Şi cum vor să o facă? am întrebat ironic. Ne manipulează gîndurile şi acțiunile ca unor marionete sau pur şi simplu călătoresc prin timp şi ne divulgă informații despre posibilitățile de viitor şi cum să le urmăm pentru ce...? Pentru a alege o variantă sau alta?

- Exact asta vrem să aflăm. Acum însă voi pleca, şi spunînd asta se ridică repede în picioare, înainte de a mă da afară. Uite, aici este cartea mea de vizită, aştept să mă suni atunci cînd vei ajunge la concluzia că am dreptate. Dar fă-o cît mai repede, timpul se scurge...

M-am ridicat din fotoliu aproape în acelaşi timp cu el. A parcurs drumul spre ieşire fără a mai spune vreun cuvînt iar eu l-am condus la fel de tăcut. În acele momente am crezut cu adevărat că nu-l voi mai revedea vreodată decît probabil la emisiunile de holoviziune, rubrica decese sau cazuri psihiatrice speciale, dar nu peste mult timp m-am convins că mă înşelam. Asta însă nu m-a împiedicat să mă întorc la măsuța pe care se găsea cartea de vizită între cele două pahare goale de votcă şi să o mototolesc, apoi să o arunc la gunoi. Pe urmă am spălat paharele.

2

- Chiar crezi că va accepta?

- Da, spuse simplu Cristi Chereji dar cu o siguranță absolută, acel gen de siguranță care nu lasă loc de replică însă interlocutorul lui nu păru foarte convins.

- Din cîte am înțeles i-ai zdruncinat convingerile destul de bine dar nu cred că este suficient. Avem nevoie de cineva care să ne ajute mai mult decît din obligație.

- Poate că nu este chiar suficient, dar va accepta. Şi încă ceva, Jurcuț nu face nimic "din obligație"... dacă vom reuşi împreună în acțiunea noastră vom reuşi pentru că va fi alături de noi cu trup şi suflet.

Sceptic, interlocutorul lui Cristi dădu din cap a negație apoi vorbi din nou:

- Poate ne-a dat deja pe mîna poliției..., poate că sînt la intrare gata să intre peste noi. Că veni vorba, de unde ai scos lista asta de posibili candidați pentru a completa locurile lipsă?

- Nu cred că ne-a dat pe mîna poliției, de fapt sînt sigur de asta. Lista de posibili candidați fac parte din lista mea de cunoştinte şi prieteni şi sînt aceea pe care îi consider potriviți pentru a ne completa echipa şi sînt demni de încredere... dar am mai discutat asta cel puțin de citeva ori în ultimele zile, cînd am decis ÎN

COMUN pe care dintre ei să îi contactăm aşa că nu mai am de gînd să redeschid acest subiect. Nu acum. Pe de altă parte fă-l să tacă pe avocatul din tine măcar de data asta şi nu mai fi atît de paranoic.

- Dar poate că nici nu avem nevoie de el, mai interveni cineva în discuţie. Ne descurcăm şi singuri dacă ne organizăm suficient de bine.

- Cum, draga mea? Am mai vorbit despre asta: este imposibil ca numai patru persoane să escaladăm o structură cu adevărat inexpugnabilă… iar data trecută cînd totuşi am făcut ceva măcar asemănător pe turnurile Chrysler măcar eram mai mulţi şi îl aveam pe Filip cu noi. Iar la nivel de accesare de computere avem nevoie de cel puţin două persoane, va trebui să găsim şi acolo pe cineva. Ai vorbit cu Johnson?

- Nu încă, diseară. E plecat din localitate şi se întoarce în cursul zilei de azi.

- Că veni vorba, unde este Ionică? întrebă primul interlocutor al lui Cristi. Ar fi trebuit să ajungă deja.

- Mi-a spus mie că întîrzie, răspunse tot femeia. Are repetiţii pînă la 10, ar trebui să ajungă, adăugă uitîndu-se la ceas.

Iuliana Croitoru, expertă în computere, la cei 24 de ani ai ei era cea mai tînără membră a echipei ce pusese pe jar întreaga lume în mai multe ocazii. Împreună cu Radu Mocanu, avocat şi sponsorul primelor lor operaţiuni, şi Ionuţ Constantinescu, actor vestit dar şi specialist în deghizare, reprezentau acum majoritatea roninilor rămaşi în viaţă. Colegul lor, Cristi Chereji, profesor de matematică şi fizică, era cel ce îşi asumase pentru moment rolul de conducător în lipsa celui dispărut şi presupus mort.

Acum se aflau aproape toţi într-un local şi încercau să vorbească fără a fi întrerupţi sau spionaţi de cei din jurul lor. Spionajul era exclus în urma amplasării unui dispozitiv de protecţie aşezat strategic pe masă între ei lîngă o brichetă cu hidrogen lichefiat. Luînd forma unei tabachere, dispozitivul de bruiaj a oricărui semnal electronic trecea neobservat. În schimb oamenii nu reuşeau să treacă peste toate întreruperile celor din jur ca şi cum nu ar fi existat şi de aceea ocazional apăreau sincope în conversaţie – Radu era destul de cunoscut în mulţime datorită cîtorva cazuri mai importante. Dar măcar erau într-o loc public, feriţi de “accidente” de genul celor prin care prietenii şi coechipierii lor tocmai trecuseră. Întîlnirea avea loc a doua zi dimineaţă după vizita lui Cristi la doctorul Mircea Jurcuţ, şi încercarea de a-l atrage de partea lor, întîlnire care era una dintre ultimele încercări disperate de a ieşi dintr-un impas ce părea imposibil. Prietenii lor erau încă dispăruţi şi nu ştiau nimic despre ei, Ionuţ întîrzia iar nervii lor erau întinşi la maxim.

- Cristi, de ce eşti atît de sigur de toate astea? Adică că toţi cei pe care i-am ales, cei pe care i-ai ales tu de fapt dintr-o listă lungă în ciuda părerii unora dintre noi, vor fi de partea noastră şi că vom reuşi în această misiune imposibilă? Sinucigaşă de fapt. Sau că vom supravieţui în urma ei… Ştii cumva ceva ce nu ne-ai spus şi nouă?

Vocea avocatului devenea tot mai tăioasă pe măsură ce avansa spre întrebarea finală pentru a fi cu adevărat agresiv. Cîteva priviri se întoarseră suspicioase spre el, spre toţi cei de la masă, dar cum Radu nu mai continuă şi se aşeză înapoi pe scaun pe o poziţie mai normală unul cîte unul oamenii priviră în altă parte văzîndu-şi de treburi.

Cristi ezită să răspundă iar tăcerea se lăsă atotstăpînitoare, sufocantă, între ei. Abia într-un tîrziu a găsit cuvintele potrivite pentru a vorbi, dar a făcut-o foarte sigur pe sine, de parcă s-ar fi gîndit foarte mult timp la ideile pe care le dezvăluia acum:

- Eu cred că oricine se află în spatele acestui document vrea ca arhiva să fie descoperită, iar noi sîntem uneltele lui. Filip şi Dumitraşcu, Gregor şi Todd erau nişte unelte imperfecte care au trebuit eliminate. Nu ştiu dacă Gregor şi Todd sînt morţi sau încă mai trăiesc dar sînt sigur că nu vor mai apărea pînă în momentul în care vom trece efectiv la acţiune. Nu vor lua parte în vreun fel la descoperirea celor ce se află în spatele a ceea ce ni se întîmplă acum.

- CE?!

- Nu comenta, ştii prea bine că sîntem într-un moment în care nu avem de ales, va trebui să trecem la acţiune sau vom fi eliminaţi… de asta sînt cel mai sigur. Mecanismele au fost puse deja în mişcare şi nu le mai putem opri… poate că nu vrei să recunoşti dar e adevărul… nu avem decît aceste două opţiuni. Iar eu nu vreau să mor!

- Eşti complet nebun! Ai luat-o razna de-a binelea!

Sufocat de furie avocatul tăcu doar în momentul în care îşi pierdu răsuflarea şi se înecă cu propria salivă. Sîngele rece şi calmul, chiar şi logica nenaturală cu care îşi trata uneori cazurile, ce-l caracterizau de obicei în sala de judecată în timpul exercitării meseriei şi nu numai păreau să-l fi părăsit complet în aceste momente… totuşi era prima oară cînd cineva îi urmărea fiecare pas, fiecare mişcare din umbră, fără a fi identificat în vreun fel, şi putea foarte bine să-i pună viaţa în pericol – o parte din prietenii lui cei mai apropiaţi erau deja morţi.

- Logic are sens, spuse pe neaşteptate Iuliana.

Foarte surprins, Radu îi privi faţa gravă şi gînditoare iar excesul de furie dispăru la fel de brusc precum apăruse lăsînd loc doar tensiunii deja existente printre ei. Practic a amuţit lăsîndu-l pe Cristi să şoptească aproape la fel de afectat, de susţinerea neaşteptată din partea ei:

- Cum?!

Nici Cristi nu se aşteptase ca femeia să-i dea dreptate, dar era suficient de curios pentru a se manifesta ca atare.

- Din ceea ce ştim schimbările care i-au influenţat pe toţi aceşti oameni vin de undeva din viitor, şi Mecatemp este implicată. Nu mi-am dat seama pînă acum, în ultimele minute, dar ce ne deosebeşte pe noi de toţi restul? Vă spun tot eu, un singur lucru: noi ştim că există o forţă care manipulează oamenii pentru a produce efectul dorit de ea şi nelăsîndu-le decît o singură cale de parcurs, de acţiune. Dar şi noi am fost manipulaţi la fel ca oamenii la ale căror amintiri am avut acces, încă de la început. Nu mă refer la faptul că am găsit accidental primele informaţii pe reţea, cele de la care a pornit totul, ci începînd de la existenţa în sine a lui Ronin şi tot ce s-a întîmplat de atunci.

O frază spusă la întîmplare, un pariu prostesc între studenţii primilor ani de facultate.

Acest gînd era prezent în mintea tuturor, căci deşi Iuliana nu fusese de faţă ştia prea bine ce se întîmplase: la o petrecere de început de an, un bal al bobocilor cum i se mai spunea dar care nu mai era doar al bobocilor de cîteva ore bune, Gregor şi Radu au pus pariu pe cîteva sticle de bere, o ladă întreagă de fapt, că fiecare dintre ei va pătrunde prin efracţie în cîte un loc bine apărat de sistemele de securitate cele mai bune de la ora respectivă fără a fi prinşi şi că celălalt va eşua. Ca dovadă a reuşitei lor urmau să aducă cîte un lucru doveditor al prezenţei înăuntru – un simplu obiect ales la întîmplare fără a se atinge însă de bani, şi asta făcea parte din provocare. Bani care oricum nu erau o problemă pentru că amîndoi făceau parte din familii bogate cu cariere promiţătoare de avocaţi undeva în viitorul lor personal ceva mai îndepărtat. Adică după terminarea facultăţii. Au reuşit amîndoi, să dea spargerile fără să fie prinşi dar şi să termine facultatea… totuşi spre dezamăgirea părinţilor săi Gregor a preferat să devină poliţist mai degrabă decît avocat. Lucru pe care l-a considerat ca fiind cel mai bun, determinat fiind în primul rînd de faptul că deja devenise Ronin şi era nevoie de cineva în cadrul forţelor de ordine care să le asigure spatele.

- Spui că Gregor este de partea lor?! Eşti nebună!

- Nu spun nimic, îi răspunse Iuliana nervoasă, nu am de gînd să-l incriminez cu nimic. Dar ştiu că în aceşti ani de cînd sînt alături de voi am făcut cîteva lucruri cu adevărat periculoase şi am scăpat de fiecare dată cu faţa curată. Şi mai ales nevătămaţi. Pînă acum, cînd dintr-o dată jumătate din echipă este moartă sau dispărută de pe faţa pămîntului în numai cîteva zile. Nu cred în noroc şi nici în coincidenţe, mai degrabă îl cred pe Cristi cu complotul şi "uneltele" sale.

- Nu cred că Gregor ar fi capabil să ne trădeze, sări în apărarea lui tot avocatul după ce tocmai reacţionase cu surprindere la noua idee şi mult mai violent. Oricine altcineva în afară de Gregor, a fost unul dintre actorii principali încă de la început. S-ar incrimina în primul rînd pe sine… NU! Prefer să îl consider mort sau undeva prizonier şi pe moarte decît să cred că ar ezita vreun moment în dăruirea sa faţă de echipă.

În acel moment doi bărbaţi intrară în local şi, reperîndu-i, se apropiară de masă. Iuliana, cea care stătea cu faţa la uşă, le făcu semn celor doi de la masă spre noii sosiţi.

- Poţi verifica acest lucru personal, îi spuse ea avocatului schimbînd subiectul. Deci ai ajuns, în cele din urmă, i se adresă unuia dintre noii sosiţi strîngîndu-i mîna. Te aşteptam.

- Da, am ajuns şi îmi cer scuze pentru întîrziere, spuse Ionuț trăgîndu-şi un scaun pentru ca mai apoi să se aşeze lîngă ea. Pe Călin cred că îl ştiți, spuse prezentîndu-l pe cel cu care sosise.

- Eu nu, spuse femeia curioasă. Sau cel puțin nu ne-am prezentat încă, pentru că te-am văzut de cîteva ori în compania lui Gregor. Sînt Iuliana.

De meserie polițist criminalist Călin Petruş era unul dintre colegii mai apropiați ai lui Gregor, prieteni chiar, printre aceia pe care dispărutul îi invitase la întîlnirile sociale de la el de acasă. Da, petrecerile lui Gregor deveniseră deja vestite în anumite cercuri destul de selecte ale oraşului şi nu numai. Căsătorit cu doi copii, tocmai îi dusese într-o tabără la munte, ar fi rămas dar fusese nevoit să se întoarcă din cauza unor probleme de servici:

- Trebuie să auziți ceva nou: a apărut Gregor! spuse Ionuț gălăgios şi fără a-i da posibilitatea celuilalt să spună ceva.

- Cum?

- Cînd? Unde-i?

- În spital, la urgențe, a răspuns de data asta polițistul. Din păcate.

- Ce are?

- Nu sîntem siguri dacă a suferit un accident sau dacă a fost atacat, nu am reuşit să stabilim în vreun fel condițiile în a ajuns în halul în care este. A fost adus acum cîteva ore, dis-de-dimineață, plin de sînge de parcă ar fi fost izbit de ceva sau bătut şi tîrît pe o distanță destul de mare. Credeți-mă cînd vă spun că va fi un scandal imens, toată poliția din oraş este deja în alertă… nu sînt sigur dar presa s-ar putea să fi aflat deja despre incident aşa că dacă vă veți uita diseară la holoştiri veți avea ce să vedeți.

- Dar el ce spune? Adică Gregor, pe el nu v-ați gîndit să-l întrebați?

- E în comă. Am uitat să vă spun asta, nu-i aşa? A ajuns la spital în comă profundă şi doctorii nu sînt siguri dacă se va mai trezi vreodată.

Privirile rapide pe care le schimbară cei de la masă nu erau de bun augur, de fapt erau foarte îngrijorate. Nici fețele lor dintr-o dată lipsite de culoare nu arătau prea bine.

- Vă deranjează dacă fumez? întrebă polițistul cu pachetul de țigări deja în mînă dar aşteptînd un răspuns.

Dintre cei de la masă numai Radu fuma, dar nu foarte des. Tabachera de pe masă pe care pusese ochii polițistul era a lui, dar nu fusese atinsă deloc de la sosire, în ciuda tensiunii de la masă. Avocatul fumase una dintre cele două țigări care încăpeau pe lîngă dispozitivul anti-spion chiar la început, atunci cînd pornise aparatul, apoi uitase complet de obiect.

- Ce fel de țigări fumezi? îl întrebă Călin după ce-şi aprinse țigara.

Polițistul îşi puse pachetul ceva mai gol acum înapoi în buzunar şi, odată cu fumul pe care-l suflă peste masă întinse mîna plin de curiozitate după tabacheră. Avocatul tresări şi cu o mişcare rapidă apucă obiectul înaintea celuilalt.

- De obicei L&M, spuse el în timp ce scotea şi ultima țigară din cutie.

O aprinse apoi puse bricheta şi tabachera înapoi pe masă nu fără a opri funcționarea dispozitivului anti-spion cu un gest discret.

- Te ajută să te destinzi, nu-i aşa? întrebă gînditor polițistul. Eu întotdeauna simt nevoia unei țigări atunci cînd sînt nervos… nu ştiu de ce.

Parcă cu nepăsare, dar cu ochii tuturor celor de la masă ațintiți asupra lui, Călin Petruş apucă tabachera prea repede pentru a mai fi oprit de cineva. Începu să se joace cu ea şi să o învîrtă printre degete după care vorbi din nou:

- Şi cînd mă gîndesc că un foarte bun prieten şi coleg a ajuns la spital cu şanse mici de supraviețuire nu pot să nu fiu nervos. Voi nu ați fi la fel în situația mea?

Tăcu de parcă ar fi aşteptat un răspuns. Însă acesta nu sosi, toți ceilalți din jurul mesei erau mai preocupați de mişcările mîinilor sale decît de ceea ce spunea. Intrigați şi speriați în aceeaşi măsura: ştia cumva despre ei? Ce anume?

- Eu cred că sînteți nervoşi din această cauză. Poate chiar mai mult decît mine.

- Ce te face să crezi asta? întrebă cît putu de calm Radu – reacțiile lui de avocat ieşeau din nou la suprafață atunci cînd avea cu adevărat nevoie de ele. Nu sîntem deloc nervoşi, poate şocați de cele auzite. Şi acum poți să-mi dai te rog tabachera?

- Uite, asta mă face să cred că sînteți într-o situație critică, spuse Călin fluturînd obiectul în discuție astfel încît să nu mai fie nici o urmă de îndoială: ştia exact ce se ascunde înăuntru.

Apoi, foarte repede, îi deschise capacul, porni din nou dispozitivul de bruiaj fără nici un fel de fereală şi îi aruncă tabachera proprietarului ei. Acesta o prinse foarte sigur de sine dar aruncîndu-i o privire cumplită.

- Iar faptul că Gregor mi-a spus încă de acum cîteva zile despre Ronin, despre ceea ce ați găsit pe rețea şi cîte ceva despre fiecare dintre voi, m-a convins că ați intrat în rahat bine de tot acum că o parte au murit, au fost agresați sau au dispărut inexplicabil, adăugă lăsîndu-i pe cei în cauză într-o stupefacție completă.

Din partea lor nu sosi decît o foială neliniştită, nu se aşteptau la o asemenea abordare din partea lui. Nici chiar Ionică cu care venise o bună parte din drumul pînă la local.

- Cum ai aflat? Sau mai precis, cum l-ai convins să îți spună?

- Poate ar trebui să încerci cu obligat… adică cum l-ai *obligat* să îți spună…

- Nu asta-i problema cea mai importantă, îi răspunse polițistul sigur pe sine, dar dacă chiar vrei să ştii Gregor şi-a dat seama că cineva i-a fost mereu pe urme în ultimele zile mai ales după ce a descoperit că i-a fost pus sub urmărire chiar şi terminalul informatic din secție, iar pentru asta e nevoie de sprijinul serviciului de securitate internă a poliției sau a serviciilor de spionaj. Nu ştiu de ce, dar m-a considerat ca fiind cel mai de încredere pentru a-mi cere să am grijă de voi dacă cumva lui i se întîmplă ceva. Poate că a contat şi faptul că îi datorez o favoare mult prea mare pentru a fi plătită alfel.

- Ce ți-a spus?

- Cred că în mare cam tot. Însă cum spuneam problema este alta: şefii cei mari vor să îi sondeze memoria pentru a afla cine l-a atacat.

- Dar asta-i ilegal! izbucni Radu. Există…

- Da, ştiu, îl întrerupse Călin, nu este ceva legal dacă nu există acordul scris al subiectului în cauză sau a familiei lui, de aceea mai aveți o şansă de a interveni. Este nevoie de cîteva ore pentru a obține acordul familiei şi decizia unui judecător, dar este sigur că va fi obținut în cursul acestei zile. Din punctul nostru de vedere Gregor este un polițist care a fost atacat de cineva necunoscut care ar putea ataca alți polițişti şi de aceea toți tratează cazul ca fiind special şi îi acordă importanța maximă, mai ales că nu se ştie dacă va mai trăi suficient de mult pentru a merge pe calea legală aşa cum trebuie.

De-abia acum cei patru ronini au început să se agite cu adevărat: accesarea memoriei nu era un lucru foarte precis şi aparatele puteau foarte bine nimeri amintirile vreuneia din misiunile lor, oricare, şi să le dezvăluie identitatea. Cu condiția să nu-l ucidă mai întîi. Mai grav era faptul că secvențele de memorie aduse la suprafață prin procedeul tehnic în cauză reprezentau o dovadă incriminatoare în cadrul unui proces cu ei ca acuzați.

- Ştii cumva cine va face extracția capsulei de memorie?

- O echipă de medici specialişti neurologi şi de tehnicieni de echipamente electronice, e tot ce ştiu. Dar nici nu ştiu prea multe…, ridică el din umeri.

Privirile pe care şi le aruncară cei de la masă unii altora dovedeau foarte bine că ideea care le trecea prin minte era foarte greu de crezut:

- Oare Jurcuț şi Johnson vor face parte din acea echipă?

- Dacă totul continuă aşa cum a început, spuse Cristi, cu siguranță că da. Ar fi logic şi din alt punct de vedere: amîndoi sînt experți în domeniile lor de activitate, şi experții sînt de dorit pentru o asemenea operație.

- Cine-s ei? întrebă polițistul. A, realiză el, noii oameni care să îi înlocuiască pe cei pe care i-ați pierdut.

- Într-adevăr, sînt cei pe care îi avem în vedere pentru a completa echipa. Ce-au zis? se arătă Ionică curios.

L-au pus la curent în numai cîteva cuvinte asupra discuției ce a avut loc pînă la sosirea lui.

- Nu sînt în măsură să decid eu dacă vor accepta, spuse polițistul, dar de acum înainte mă puteți considera ca făcînd parte din această echipă.

- Cu ce crezi că ne poți ajuta?

- În primul rînd prin discreție şi asigurarea faptului că poliția nu vă va deranja în vreun fel. Apoi vă pot ajuta cu informații şi obiecte din custodia poliției locale şi internaționale la care nu ați avea acces altfel. Nici măcar cu ajutorul tău, îi spuse avocatului, ştiu că ai relații. Cu alte cuvinte, voi prelua funcția lui Gregor. Şi în cele din urmă, sînt expert în arme şi am brevet de pilot amator.

- Cred că ar trebui să ştii că noi nu folosim arme! spuse ferm Iuliana dar cu un ton aproape agresiv.

Dispreţul ei faţă de tot ce reprezentau armele de foc era arhicunoscut printre toţi prietenii ei cît de cît mai apropiaţi şi întîmplător era şi optica echipei.

- Ştiu, aprobă Călin, din fericire nu a fost nevoie niciodată pînă atunci pentru aşa ceva dar voi purta întotdeauna o armă cu mine… Eu nu risc niciodată.

- Atunci de ce ai venit aici de unul singur? Nu crezi că s-ar putea să…

- Nu! Nu aţi face rău unei persoane de care *chiar* aveţi nevoie, nu sînteţi proşti. Nu aţi făcut acest lucru pînă acum şi nu cred că vă veţi schimba mai departe. Sînt gata să pariez cu viaţa mea pe asta… de fapt cred că tocmai s-ar putea să o fac alăturîndu-mă vouă.

- Cine îţi asigură *ţie* spatele? tresări Radu. Cumva trebuie să ai o asigurare dacă dispari pe neaşteptate… Cine-i? întrebă uitîndu-se rapid în jur. Care dintre oamenii ăştia este complicele tău?!

Dar nimeni din jur nu părea să îi studieze de parcă i-ar fi spionat. Poate doar tipul de la bar care ţinea în mînă un afişaj holografic şi se uita probabil la o înregistrare sau o emisiune informativă de pe reţea, însă imaginile le rămîneau ascunse chiar şi pentru Radu care îl privi scrutător dar fără a observa ceva suspect vreme de cîteva minute bune după ce au reuşit să îl liniştească:

- Nu, mie nu îmi asigură nimeni spatele, insistă Călin. Nu aşa cum sugerezi. Te asigur că eu nu am de gînd să vă trădez. Aş fi putut să o fac pînă acum dar nu am făcut-o şi nici nu intenţionez să o fac mai departe. Vreau doar să mă alătur acestei echipe aşa cum mi-a cerut-o Gregor…

Ca o completare a calităţilor ce-l făceau un avocat de excepţie, printre care se numărau logica, sîngele rece şi calmul, Radu Mocanu avea o personalitate ce putea să explodeze în accese puternice de energie şi emoţii oricînd avea nevoie de ele devenind cu atît mai convingător cu cît erau mai adevărate… sau în momente foarte singulare ca acesta în care emoţiile scăpau de sub control ceea ce le transforma într-un defect. Un element specific al acestor accese era durata scurtă datorată epuizării nervoase, element care le-a fost singurul ajutor în încercările celorlalţi de a-l opri înainte de a face scandal. În urma aceste răbufniri rămase doar un grup de oameni dintr-o dată obosiţi, hăituiţi de spectre necunoscute din prezentul plin de umbre şi nesiguri de ce le va aduce viitorul mai departe.

Într-un tîrziu şi-au adunat tot ce aveau de luat şi au plecat. Fără probleme, aşa cum au şi ajuns acolo, dar şi fără a decide ceva important în legătură cu misiunea lor. S-au trezit cu un coleg de echipă nou, chiar şi cu protestele de rigoare, şi aşteptau răspunsurile pozitive de la încă doi candidaţi. Un alt coleg şi prieten le era în spital, iar Călin urma să se intereseze constant de situaţia lui şi de momentul operaţiei de extracţie a amintirilor la care urma să fie supus pentru a putea intra în legătură cu toţi cei implicaţi şi să controleze într-o măsură cît mai mare răspîndirea informaţiilor extrase. Ceilalţi nu erau siguri ce fel de mijloace va folosi, dar au încercat să se asigure că nu vor fi violente.

Iar pînă atunci, în toate cele cîteva ore sau poate zile care le mai rămăsese înainte ca viitorul lor să fie inevitabil decis de acei factori ai lumii exterioare pe care acum îi puteau numai bănui, trebuiau să se păzească – laţul era pe cale să se strîngă în jurul lor tot mai tare. Ascunşi în anonimatul mulţimii de chipuri de pe stradă le era aproape teamă să se întoarcă la căminele lor sau chiar să despartă şi să ajungă singuri prin locurile mai singuratice în care erau vulnerabili. Pînă la urmă s-au dus acasă la Radu, era singurul care avea spaţiu suficient pentru toţi.

În urma lor bărbatul de la bar pe care avocatul îl privise atît de stăruitor spre final mai rămase în aşteptare cîteva minute privind gînditor dispozitivul holografic din palmă pentru ca mai apoi să se apropie de masa la care a stat grupul de hoţi şi să ia un dispozitiv ciudat de sub tăblia mesei în ciuda replicilor dure ale chelnerului care tocmai curăţa zona de sticle, hîrtii şi mucuri de ţigară. Fără să se mai uite în urmă sau să reacţioneze în vreun fel la apelativele chelnerului, bărbatul îşi puse dispozitivul de înregistrare în buzunar şi ieşi nepăsător din local. Se pierdu în mulţime fără să se ostenească să se mai uite în jur după cei pe care tocmai îi urmărise, asta era treaba altora.

3

Ceea ce a urmat vizitei lui Cristi a fost o serie de coincidențe şi de elemente stranii pe care nici acum nu mi le pot explica în totalitate, ceva ce aproape m-a convins că avea dreptate. Primul simptom pe care mi-l aduc aminte a fost greutatea cu care am adormit sub povara avalanşei de gînduri pe care le-a strînit povestea atît de ciudată a vizitatorului meu. Şi ca să nu fie suficient, aceste gînduri m-au urmat în lumea viselor cu o asemenea intensitate încît parcă chiar am fost alături de echipa de hoți într-una din cele mai fascinante aventuri ale vieții mele. Acum, după ce s-au întîmplat atîtea, ştiu că toate acele fragmente de vis pe care mi le-am amintit a doua zi de dimineață şi pe care mi-a fost imposibil să le uit de atunci au fost şi încă sînt fără nici un fundament, dar impresia pe care au făcut-o asupra mea a fost copleşitoare.

Următorul element nu s-a lăsat mult aşteptat, a venit sub forma unui apel la holovizor dis-de-dimineață cînd mă pregăteam să plec la spital. Încă sub impresia viselor şi a oboselii incomplet eliminate am acceptat conversația cu surprindere, nu putea fi decît ceva foarte important ca să mă sune cineva la ora respectivă. Am fost cu adevărat surprins să văd holograma în mărime naturală a unuia dintre colegii mei de la spital care a apărut imediat într-un colț al sufrageriei.

- Ce s-a întîmplat? am întrebat direct, fără nici o altă introducere.

- În primul rînd bună dimineața. Te-am sunat să te anunț că acum aproape o oră şi jumătate am primit un polițist rănit grav, e în comă.

Cred că arătam foarte ciudat cu cana de cafea în mînă pentru că doctorul Mărgineanu făcu o pauză pentru a se uita mai bine la mine. Dar mi-a dovedit repede că mă înşelam: cineva din afara cubului de transmisie ce-l încadra (adică acea porțiune din spațiul tridimensional care era transmisă spre interlocutor) i-a întins o folie de afişaj peste care colegul meu aruncă o privire apoi îi înapoie plastic-hîrtia cu o remarcă ce mi-a scăpat pe moment. Cătălin Mărgineanu era de gardă la spital în noaptea ce tocmai se termina iar persoana ce-l întrerupsese nu putea fi decît una dintre asistentele de acolo.

- Şi ce legătură are pacientul cu mine? am întrebat.

- Nu se ştie dacă îşi va reveni sau cînd o va face, şi nici dacă creierul îi va fi la fel de funcționabil ca înainte aşa că s-a pus problema accesării memoriei pentru a-i extrage informații despre cel sau cei care l-au atacat.

Am tresărit gata să scap cana din mîini: *sper că nu au de gînd să îmi ceară să fac eu o asemenea operație!*

- Cît de distruse sînt țesuturile nervoase?

- Distrugerile sînt destul de avansate, însă procesul de strîngere a informațiile este încă în derulare. În momentul de față se pare că zonele memoriei nu au fost vizibil afectate.

- Trebuie să fie ceva foarte important pentru aşa ceva..., am mormăit căzut dintr-o dată pe gînduri. Nu cunosc foarte bine aceste detalii, dar nu ar trebui îndeplinite nişte condiții legale pentru o extracție de capsule de memorie?

- Ba da, şi asta este singurul lucru care i-a oprit pe polițişti să ceară efectuarea extracției pînă acum. Se va şti în cursul zilei care este situația...

- Iar dacă condițiile legale vor fi îndeplinite, presupun că aveți nevoie de un neurochirurg bun pentru asta.

- Corect, aprobă Mărgineanu, şi ne-am gîndit la tine. Eşti disponibil?

- Cred că ştii că nu am mai făcut aşa ceva pînă acum, am spus ezitînd. Cunosc doar datele pe care pionerii acestui domeniu le-au publicat pe rețeaua mondială de computere.

- Ştiu asta, spuse repede colegul meu, dar înregistrările oficiale indică existența a numai cîteva persoane în lume care au suficientă experiență în neurochirurgie pentru a face aşa ceva. Te cunosc de mult timp şi ştiu că domeniul tău de activitate te-a adus în apropierea acestor procedee suficient de mult pentru a te face cea mai potrivită şi mai la îndemînă persoană pe care o avem la dispoziție. Ai fost selectat dintr-o listă lungă, mi s-a cerut să te întreb dacă eşti de acord.

Am ezitat cîteva secunde lungi înainte de a răspunde, ascultînd peruşii care făceau gălăgie în bucătărie acoperind în unele momente emisiunea de ştiri din fundal şi chiar discuția cu prietenul meu.

- Cînd se va întîmpla? am întrebat într-un final.

- Nu ştiu exact. Probabil azi... sau mîine. *Dacă* se va întîmpla, spuse accentuînd primul cuvînt.

Nu aveam să o ştiu decît mult mai tîrziu, dar acel moment era unul de cumpănă în modul în care avea să se deruleze viitorul meu personal. Acum, privind înapoi în trecut prin prisma amintirilor mele, îmi place să cred că am luat acea decizie din proprie voinţă şi că a fost mai mult decît una dintre coincidenţele care aveau să mă ducă pe drumul pe care Cristi tocmai mi-l indicase în seara precedentă.

- Spune-le că sînt de acord. Şi că am nevoie de toate datele pe care le pot strînge despre procedeu... Datele cît mai detailate şi cît mai recente. Te rog să programezi Inteligenţa Artificială a spitalului să le caute pe reţea pînă ajung eu acolo.

- S-a făcut. Ne vedem la spital, iar apoi Mărgineanu îşi încheie conversaţia cu un salut.

Cam o oră mai tîrziu, după ce mi-am anulat sau chiar amînat toate activităţile programate pentru restul zilei mai puţin cele cu adevărat importante, stăteam în biroul meu studiind cîteva diagrame despre operaţia de extragere a memoriei, doar o parte din cantitatea imensă de informaţii pe care IA-ul mi le pusese la dispoziţie. Aveam de gînd să îl vizitez pe poliţistul rănit ceva mai tîrziu, în special pentru a comanda un examen tomografic suplimentar, dar şi pentru a mă asigura de starea lui. Sînt genul de doctor nonconformist adept al vizitelor la bolnav, sîntem relativi puţini zilele astea.

Ceea ce m-a întrerupt la un moment dat a fost o bătaie în uşă, era una dintre asistente.

- Hei, şefu'! Ţi-am adus fişele celor pe care trebuie să îi vizitezi astăzi.

- Parcă ţi-am spus că am anulat vizitele pentru azi...

- Dar nu pe toate, astea-s alea care au mai rămas. Cele mai importante.

Puse pe masă cele cîteva holodiscuri, adică acele dispozitive sferice din cristale de cuarţ ce conţineau copii ale înregistrărilor medicale sub formă de reprezentări în patru dimensiuni – cele trei spaţiale şi timpul – ale evoluţiei stării de sănătate cu informaţiile adiţionale atît de necesare, pentru care venise pînă la mine.

- Mulţumesc, Elena, am să mă ocup de ele imediat.

- Şefu', am auzit că te vei ocupa de o extragere de capsule de memorie, îmi spuse fără să pară ce se grăbeşte să se întoarcă la postul ei. Sau cel puţin aşa se zvoneşte prin spital.

Am zîmbit fără a-mi ridica privirea din holograma pe care terminalul meu mi-o afişa pe birou:

- Ar trebui să fii mai atentă la ce se zvoneşte prin spital, nu totul este adevărat.

- Atunci...? dădu ea să întrebe dar se opri ezitînd.

- Este numai posibil să aibă loc o asemenea operaţie, nu este nimic sigur şi nu va fi cel puţin în următoarele ore. În plus, nu voi fi singur – este vorba de o echipă de tehnicieni ce poate ajunge pînă la cîteva zeci de persoane.

Încă postată chiar în faţa biroului meu tînăra scoase un fluierat de surpriză, după care exclamă:

- Nu credeam că este atît de complicat!

- Chiar este, i-am spus ridicînd pentru prima oară privirea şi privind-o ţintă.

Simţeam că nu voi putea rezista şi urma să îi ţin o lecţie de medicină, dar era ceva ce nu puteam rezista: familiaritatea cu care tînăra se comportase cîteva secunde mai devreme.

- Întotdeauna există riscul de a excita zone din creier care ar trebui lăsate în pace, am adăugat eu, pentru că ar însemna „prăjirea" definitivă a traseelor neuronale, ca să nu mai adaug de vasele de sînge care nu trebuie secţionate sau afectate în vreun fel de către aparatele din exterior, şi sînt o mulţime, peste tot... Toate astea pot duce la moarte în numai cîteva secunde sau zeci de secunde... asta dacă subiectul este norocos pentru că poate rămîne la fel de uşor schilod pe viaţă sau ca o legumă, dependent de maşinării.

- Şi ca să nu fie de ajuns, am continuat după cîteva momente de pauză, memoria este împărţită în mai multe zone specializate din creier şi este foarte greu să găseşti acea amintire care interesează, poate dura ore pînă să nimereşti porţiunea care trebuie.

- Atunci de ce nu o descarcă toată pe holodiscuri şi nu caută pe urmă informaţiile folosind computerele, mă întrebă ea lăsîndu-mă fără un răspuns pregătit – practic cu gura căscată.

Însă mi-am revenit repede:

- Cred că aici intră pe fir avocații şi toată structura birocratică cu drepturile lor ca fiecare persoană să îşi păstreze amintirile numai pentru sine, oricare ar fi motivele pentru care se execută operația de extragere. În plus, cred că ar mai fi o chestie de ordin tehnic: o descărcare completă ar necesita prea multe holodiscuri pentru numai cîteva minute sau ore de înregistrare pe care să o putem folosi efectiv în scopul nostru, adică un consum exagerat.

Părea mulțumită de răspuns, dar era acelaşi răspuns pe care i-l putea da orice Inteligență Artificială după o căutare rapidă. Cel puțin din punctul meu de vedere.

- Am impresia că te interesează subiectul acesta, am început pentru a-mi da seama numai atunci, într-un tîrziu, că tînăra din fața nu era numai o simplă asistentă – era şi un novice într-ale medicinii fiind studentă într-unul din primii ani. Poate că vei dori să devii neurochirurg în anii terminali, cînd veți avea posibilitatea de a alege.

Nu era corect să încerc să o influențez astfel, dar nu eu începusem. Însă ea a răspuns cu un chicotit nostim:

- Poate.

Şi ieşi trîntind uşa. În urma ei am rămas o secundă pe gînduri apoi am exclamat amuzat:

- Auzi, o descărcare completă!

4

- Am studiat cazul pacientului tău şi îți spun de pe acum că nu este unul uşor.

Imaginea holografică a doctorului Michel Farre mă privea cu seriozitate, şi aproape îngrijorare aş putea spune, pe sub sprîncenele albe şi groase aproape înfiorîndu-mă. Birourile noastre erau aproape lipite între ele, cel puțin din punctul de vedere al iluziei vizuale pe care o producea holograma, dar diferența dintre mine şi interlocutorul meu era destul de mare şi nu se oprea numai la lucrurile împrăştiate aproape haotic pe aceste mese: în afara unei diferențe de vîrstă de aproape 30 de ani dintre noi, doctorul Farre era o persoană mult mai corpolentă iar pletele sale albe şi lungi contrastau evident cu părul meu negru şi tuns scurt. Motivul întrevederii noastre prin holovizor era foarte simplu: în perioada de pregătire a fiecăreia dintre operațiile mai importante am obiceiul să contactez pe cineva cu mai multă experiență decît mine în completarea informațiilor furnizate de rețea, deşi în mod normal ar trebui să fie arhisuficiente. Michel Farre era unul dintre pionerii în domeniul accesului direct la amintirile unei ființe umane, foarte puțini oameni în viață puteau fi comparați cu el ca bagaj de cunoştințe şi mai ales ca popularitate. De aceea îi şi transmisesem fişa medicală a polițistului cu o oră şi jumătate înainte, după ce l-am vizitat în rezerva de spital şi am verificat chiar eu schimbările apărute pe parcurs – era monitorizat permanent de IA-ul spitalului ca de altfel toți ceilalți pacienți.

- Starea de comă şi condiția fizică generală destul de şubredă fac ca şansele de reuşită a accesului la zonele de memorie fără ca traseele neuronale să cedeze să fie destul de reduse.

- Ştiu, am aprobat eu, acesta este unul dintre motivele pentru care oficialitățile insistă ca operația să fie realizată cît mai repede – de preferabil azi sau mîine. Încă nu s-a decis oficial.

- Asta este bine. Însă trebuie să îți atrag atenția asupra a două lucruri, primul este de ordin tehnic şi se referă la intensitatea undei pe care o vei folosi şi a timpului de acțiune asupra fiecărei zone. Am remarcat de cîteva ori în lucrările pe care ți le-am indicat deja şi îți voi repeta încă o dată că intensitatea undei trebuie să fie cît mai constantă şi să corespundă cu datele tehnice pe care le ai iar timpul de expunere trebuie să fie cît mai mic posibil, pentru că altfel există posibilitatea să suprasolicite traseele neuronale şi să distrugă neuronii prin creşterea temperaturii zonei respective. Adică practic transformă neuronii în cenuşă, şi nu există vreo modalitate de a-i reface.

Am înțeles imediat pericolul, cît de uşor se putea ajunge la pierderea definitivă şi irecuperabilă a memoriei şi la leziuni ale creierului sau ale vaselor de sînge ce-l străbat. Era probabil motivul pentru care operația era considerată atît de dificilă. Procedeul era, în mare, foarte simplu: mai multe unde electromagnetice porneau din afara cutiei craniene convergînd spre un punct sau o zonă din interior, excitînd

neuronii şi captînd semnalele originare de la ele la suprafața scoarței cerebrale cu ajutorul unui tomograf pentru a le transforma mai apoi imagini şi sunete aşa cum le percepuse persoana în cauză. S-a preferat această metodă de extragere a amintirilor după ce s-a reuşit cartografierea cu succes a traseelor neuronale dintre zonele memoriei şi cele de procesare ale stimulilor audio-vizuali, cele mai vizibile trasee şi tocmai de aceea primele descifrate. Din punctul de vedere al procesului, numai după aceea informațiile puteau fi transformate în fişiere multimedia, holograme, pentru a fi trecute mai apoi pe discuri accesibile computerelor – era operațiunea care necesita cel mai mult timp de procesare din partea computerelor.

- A doua avertizare se referă la tipul de pacient cu care ai de-a face, continuă interlocutorul meu. Starea gravă al celui pe care îl ai la dispoziție prezintă un factor ridicat a-l pierde pe masa de operație, oricît de bun ai fi, iar în asemenea cazuri eu am obiceiul să păstrez alături un număr de holodiscuri mai mare decît am nevoie.

O idee ciudată mi se infiltră în minte, suspect de familiară.

- Mi se pare normal ca dacă pacientul este pe moarte şi sînt şanse să nu mai poată fi salvat să generez întotdeauna o descărcare completă pentru că prefer să îmi ating ținta indiferent de rănile pe care procesul le lasă în urmă. Oricum un om mort nu mai are nevoie de neuroni activi, fie ei şi pentru memorie.

M-am cutremurat şi un sentiment de fatalitate îmi străbătu ființa devenită dintr-o dată extrem de permeabilă: în urmă cu numai cîteva ore mi se sugerase acelaşi lucru. Era imposibil să existe vreo legătură între cele două remarci. În oricare altă situație aş fi considerat-o drept o simplă coincidență, dar după vizita lui Cristi nu-mi puteam permite aşa ceva. Pentru moment mi-a părut rău că i-am distrus cartea de vizită, dar în acel moment aproape că am fost convins că aveam să îl întîlnesc în scurt timp şi fără a avea nevoie de acea bucată de plastic.

Probabil că interlocutorul meu a observat o parte dintre emoțiile care mă străbăteau pentru că după cîteva fraze banale, oricum au trecut pe lîngă mine aproape fără să le bag prea mult în seamă, s-a decis să încheie conversația:

- În final vreau să îți recomand pe cineva, este vorba de o persoană cu care am mai lucrat mai demult la două proiecte, unul dintre ele fiind chiar un extract de memorie. Este un tehnician, un expert în computere, şi îl cheamă Jeremiah Johnson. E una dintre cele mai potrivite persoane care te pot ajuta cu partea tehnologică, tocmai ți-am trimis mai multe despre cum îl poți contacta.

- Mulțumesc, am murmurat eu. La revedere.

La scurt timp după ce am întrerupt legătura, timp pe care l-am petrecut privind în gol cu gîndurile în altă parte, se auzi o bătaie puternică în uşă.

- Intră, am spus eu suficient de tare dar nu fără a tresări uşor.

- S-a întîmplat ceva, doctore? mă întrebă bărbatul pe jumătate intrat înăuntru. Bat în uşa asta de aproape cîteva minute...

- Nu, nu este nimic grav. Eram ocupat cu altceva, am încercat să mă scuz. Cu ce vă pot ajuta?

- Mă numesc Călin Petruş şi sînt detectiv la secția criminalistică, coleg al lui Julius Gregor, pacientul dumneavoastră. Presupun că sînteți doctorul Mircea Jurcuț, spuse el arătînd spre plăcuța de pe uşa încă deschisă în a cărei prag rămăsese.

- Da, sînt Mircea Jurcuț, am spus uimit. Intrați, nu este nevoie să stați în prag.

Bărbatul se conformă.

- Şi ce doriți? l-am întrebat.

- S-ar fi putut rezolva printr-un mesaj impersonal, dar am preferat să îi rog pe superiorii mei să mă lase să vin şi să vă anunț: s-a luat o decizie în legătură cu operația colegului meu. Oficialitățile au aprobat operația, şi dacă sînteți de acord va avea loc mîine dimineață.

Dacă sînt de acord?! De fapt va trebui să o fac la dimineață, mi se „recomandă” asta! Mă ridicasem să îl salut, dar m-am lăsat înapoi pe scaun. Moale şi cu picioarele înmuiate de surpriză. *Deci au reuşit... Trebuia să mă aştept... dar nu atît de repede!*

- Am venit aici personal pentru că am o rugăminte pe care vreau să v-o spun, spuse noul sosit dar se opri studiindu-mă cu atenție – ceva din ființa mea, expresia feței mele, îl determinase să facă asta.

- Spune, i-am spus eu afişîndu-mi o față ceva mai calmă.

- Vreau să iau parte la operația de extragere a memoriei. Gregor este unul dintre prietenii mei...

- Trebuie să vă mărturisesc că nu se prea face aşa ceva, a fost primul meu instinct de a-i răspunde.

- Atunci cum rămîne cu studenții care vă urmăresc de obicei operațiile?

Bună întrebare.

- Asta nu este o operație obişnuită, dar ştiți deja asta. Nici nu ştiu dacă se vor permite martori de orice fel, dar dacă doriți vă voi putea da o copie a înregistrării. Asta sînt sigur că pot aranja.

- Insist. Am vorbit deja cu superiorii mei şi din punctul lor nu este o problemă să fiu de față. Oricum ar fi cerut prezența unui observator extern la fața locului, indiferent de identitatea acestuia cu condiția să fie polițist.

- Nu ştiu dacă este de competența lor să decidă acest lucru, i-am retezat vorbele. Dar dacă veți reuşi să îl convingeți pe directorul spitalului să vă dea acordul atunci eu nu comentez.

- Atunci aşa să fie.

5

Întîlnirea cu Jeremiah Johnson, cel pe care mi-l recomandase doctorul Farre pentru a face parte din echipa de tehnicieni cu rolul de a mă seconda, a trecut aproape neobservată în febra pregătirilor pentru operație. S-a petrecut în fugă, ca multe alte lucruri în acea perioadă de vîrf. Afară se însera, mai erau cîteva ore – o noapte întreagă de fapt, dar mai era mult pentru a ne considera pregătiți. Motivul consta în principal în descărcarea unei cantități imense de dispozitive, atît de multe încît aproape că am crezut că echipa de tehnicieni au golit un întreg depozit tocmai pentru noi, şi modificarea unui întreg salon de operații, a zonei de supraveghere şi chiar a unei porțiuni de hol pentru a le face pe toate funcționabile. Totul se concentra asupra unui pat/masă de operație şi a unei zone restrînse din jurul lui ce nu permitea prea multă mişcare, dar erau cele mai importante – acolo aveam să salvăm o bucățică din viața unui om într-un mod ce ar fi părut aproape inimaginabil acum numai cîțiva ani.

Primul lucru care mi-a atras atenția asupra lui Jeremiah, chiar înainte de a şti cine era, au fost ochii mari şi privirea pătrunzătoare puse în mijlocul unei fețe pline, cu părul tuns scurt. Dar şi sentimentul de micime pe care-l simțeam în preajma staturii sale masive, era cu un cap mai înalt ca mine şi nu sînt tocmai scund, şi a brațelor groase blindate cu muşchi care se ițeau din tricoul larg – categoric nu făcea impresia unui şoarece mutant de bibliotecă, ca majoritatea specialiştilor în calculatoare pe care-i cunoşteam.

- Doctore! Hei!

Cum trecusem deja de el spre cabinetul unui alt doctor, m-a strigat atrăgînd atenția tuturor celor de pe culoar, pînă în ambele capete, nu doar a mea. Pînă la urmă am fost obligat să mă opresc şi să îi acord această atenție, era evident că pe mine mă striga şi toți se aşteptau la această acțiune din partea mea. Aveam să aflu doar mai tîrziu, dar mă aşteptase aproape două ore să apar, şi mai abordase cîțiva doctori în acest fel. Mă cunoştea la fel de mult cît îl cunoşteam şi eu pe el, adică deloc: i se transmisese prin intermediari doar că aveam nevoie de el şi că îl aşteptam.

- Sînt Jeremiah Johson, se prezentă el. Îl caut pe doctorul…

- Pe mine mă cauți, l-am întrerupt, sînt Mircea Jurcuț. Presupun că ai venit să verifici sistemele pentru operația de mîine.

- Am venit să instalez şi să verific sistemele pentru operația de mîine, mă corectă. Vă aştept de ceva timp, adăugă el urmîndu-mă pe culoare la semnul meu, dar nimeni nu ştia unde sînteți.

Pentru un expert în computere pare cam bleg, a fost primul meu gînd însă aveam să mi-l schimb imediat:

- La început, cel puțin. Dar Inteligența Artificială a spitalului mi-a spus că aveți o operație în derulare, a trebuit să aştept să terminați.

Tot nu mă lămurisem de ce s-a legat de ceilalți doctori, doar poza mea era prezentă în rețea împreună cu biografia, dar m-am hotărît, precaut, să nu îl întreb. Ajuns în propriul meu birou i-am transmis colegului meu că întîrzii şi mi-am îndreptat atenția asupra informaticianului:

- Şi ai rezolvat ceva cu sistemele? am deschis eu discuția.

- Doar ultimele detalii, în mare totul este deja aranjat – m-am ocupat eu de ele de cînd vă aştept. Restul depinde în întregime de echipa care va aduce aici ultimele instrumente. Mai trebuie să aflu doar ora la care se va desfăşura operaţiunea pentru a şti cînd să mă întorc la dimineaţă.

Operaţiunea, deci, am gîndit eu, *nu operaţia. Atunci aşa să fie.*

- Ce ţi s-a spus?

- Ca urmează să se efectueze în regim de urgenţă o operaţiune de extragere a memoriei şi că v-a avea loc mîine. Am fost contactat pentru că cam experienţă cu aşa ceva, dar conducătorul operaţiunii eşti considerat a fi tu. De aceea am venit aici.

Am observat că a renunţat la formalităţi cu foarte mare uşurinţă, ca şi mine de altfel. Ceea ce, între noi fie vorba, mi-a plăcut.

- Ora 10:00, m-am decis eu brusc. Operaţia va începe la ora 10 mîine dimineaţă. Crezi că poţi aranja totul pînă atunci?

- Da. De fapt sînt sigur de asta. Cine va mai face parte din echipă?

Am început să rostesc numele a doi chirurgi, un anestezist şi a celor cîţiva tehnicieni pe care îi cunoşteam – toţi erau persoane a căror prezenţă era necesară datorită stării delicate de sănătate a pacientului. A ascultat cu atenţie aceste nume, dînd din cap la acelea pe care le cunoştea deja.

- Din cîte am înţeles toţi cei implicaţi în operaţie sîntem urmăriţi în acţiunile noastre de către cel puţin o IA, iar voi aveţi grijă de mersul bun al aparaturii, am spus eu după aceea. Adică tu şi cei cîţiva specialişti tehnicieni.

- Da, noi urmărim aparatele şi IA-ul în acelaşi timp. De aia este şi nevoie de atîţia, Inteligenţele Artificiale nu sînt suficient de avansate pentru a le lăsa să realizeze singure o asemenea operaţiune. Oricum, dacă ar fi folosite singure, capacitatea imensă de procesare de care este nevoie pentru descifrarea semnalelor creierului şi transformarea lor în holograme le-ar încetini într-o asemenea manieră încît ar deveni inutilizabile.

Ştiam toate astea, însă abia acum le priveam din perspectiva cuiva care avea experienţă practică mai multă ca mine. M-am lăsat pe spate în fotoliu ceea ce îl făcu să pîrîie, dar nimeni nu-l luă în seamă – fotoliul pe care stătea Johnson pîrîia la fiecare mişcare a acestuia, aproape la fiecare gest.

- Este problema care a împiedicat apariţia extragerilor de memorie încă de acum cîţiva zeci de ani, am spus eu după care aproape am regretat – nu era decît un gînd spus cu voce tare şi probabil ar fi trebuit să tac.

- Exact, m-a aprobat Johnson şi asta a fost tot ce a făcut.

Un apel salvator al colegului meu m-a trezit din reverie: acesta îmi aducea aminte să trec pe la el înainte să plece acasă.

- Acum te rog să mă scuzi, i-am spus eu lui Johnson. Sînt aşteptat în altă parte.

- S-a făcut. Atunci ne întîlnim la dimineaţă, îmi spuse cu mîna întinsă spre mine.

I-am strîns-o puternic, mai puternic decît de obicei, de frică să nu-mi rupă din greşeală oasele palmei, şi ne-am luat la revedere.

6

Eram emoţionat, cum nu mai fusesem de ani buni. Am dormit ceva mai bine în noaptea ce tocmai trecuse, fără să îi dau vreo atenţie prietenei mele pusă pe fapte mari, iar o cafea tare mi-a alungat ultimele urme de oboseală şi de griji. Însă nu se ocupase şi de emoţiile mele de dinainte de fiecare operaţie importantă pentru că acum, cu aproape o oră înainte de începerea operaţiei, am fost copleşit de o revărsare de energie pe care am vrut să o consider constructivă fără însă a reuşi pe deplin. Aproape că mi-a scos complet din atenţie amintirea vizitei lui Cristi, şi probabil că acesta a fost singurul lucru bun al emoţiilor resimţite.

Mă aflam în cabinetul meu şi aşteptam tensionat rezultatul unei cereri pe care i-o forumulasem IA-ului controlîndu-mi cu greu bătaia degetelor în tăblia mesei, ticul meu în asemenea momente. Rezultatul m-a mulţumit doar parţial: toate aparatele erau în regulă iar programele de supraveghere erau funcţionale.

- Deci pînă la urmă Jeremiah şi-a făcut treaba cum trebuie, pînă acum cel puţin, am gîndit eu. Mă bucur. Unde este Jeremiah Johnson? am întrebat Inteligenţa Artificială.

- Pe drum spre spital, îmi răspunse aceasta, estimez va ajunge în 38 de minute. Mi-a transmis să vă spun că şi-a petrecut o parte a nopții acasă pentru a se odihni şi a se pregăti pentru operație.

Ca şi mine, de altfel.

Starea pacientului nu se schimbase, am verificat acest lucru personal făcîndu-i chiar şi o vizită. Analizele de ultim moment pe care le-am cerut indicau aceeaşi comă profundă în care fusese aruncat de atacul brutal din urmă cu două nopți. Corpul avea să i se vindece cu condiția să supraviețuiască suficient de mult, dar creierul era considerat irecuperabil. Monitorizarea permanentă a stării pacientului din ultima noapte, inevitabilă în urma instalării aparatelor necesare pentru operație, nu lăsa loc prea multor interpretări asupra evoluției ulterioare, nici una bună.

Începeam să iau cu adevărat în considerare o descărcare completă, însă asta nu era o decizie pe care mă simțeam în măsură să o iau – însemna inevitabil şi dincolo de orice dubii moartea din punctul de vedere al încetării din funcțiune al întregului organism.

L-am apelat din nou pe doctorul Farre pentru a-i cere sfatul, însă nu a răspuns nimeni. Nimeni uman, cel puțin – căci o Inteligență Artificială programată pentru a asigura consultații medicale non-stop în numele lui a părut disponibilă să îmi împărtăşească din experiența sa. Am refuzat însă, decizia pe care trebuia să o iau era una morală, nu medicală, şi nu mă putea ajuta cu nimic.

Ceva mai tîrziu, încă indecis, îi priveam pe membrii echipei cu care aveam să lucrez în acea zi. Pe unii îi cunoşteam deja, profesional sau chiar personal. Pe alții, Jeremiah Johnson fiind unul dintre ei, îi cunoşteam abia acum, cu aceasta ocazie. Deşi referințele lor s-au dovedit excelente – le-am verificat pe fiecare în parte – am preferat să îi adun pe toți la un loc la mine în birou pentru a schimba măcar cîteva cuvinte înainte de a trece la treabă. Aşa ne-au găsit Radu Mocanu, cel care s-a prezentat ca fiind avocatul personal a familiei Gregor trimis să apere drepturile fiului lor, Julius, şi polițistul Călin Petruş, prietenul acestuia. Amîndoi aveau autorizație din partea oficialilor spitalului de a asista la operația de extragere de memorie, după cum a şi insistat avocatul, iar eu am fost nevoit să le accept prezența. Însă am scăpat repede şi cu cea mai mare uşurare de responsabilitatea pe care o reprezentau pe durata operației atunci cînd Johnson s-a oferit să aibă grijă de ei. Păreau să se cunoască, cel puțin după privirile scurte pe care şi le-au aruncat, însă acest lucru nu mi-a atras deloc atenția. Ar fi trebuit, dar pe atunci îmi lipseau multe informații despre situația în care mă aflam.

Nu a fost o operație uşoară, a durat cîteva ore bune pînă să ajungem la un rezultat concret. Însă am pierdut pacientul, dar am reuşit cu greutate să facem descărcarea completă a memoriei sale pe holodiscurile deja pregătite. Încă puțin şi am fi eşuat şi cu asta. Moartea polițistului nu mi-a plăcut, era acel gen de neplăcere pe care o simte fiecare doctor la moartea pacientului său pe masa de operație, dar nici nu mi-a dat de ales aşa cum mă temeam: a făcut un stop cardio-respirator lăsîndu-ne practic neputincioşi lîngă cadavrul său.

- Pînă la urmă ce s-a întîmplat? m-a întrebat Petruş spre seară, atunci cînd el şi avocatul au revenit în biroul meu.

- Autopsia realizată de IA indică o hemoragie la nivelul trunchiului cerebral, adică acea porțiune de creier care se ocupă cu toate reacțiile instinctive ale corpului uman. Adică respirația, bătăile inimii şi tot restul. Odată rănită porțiunea aia nu am putut face absolut nimic, am avut noroc că am reuşit să îi salvăm memoria.

- Nu a vrut să fie salvat, a decis avocatul trist. Ar fi putut să scape din asta... adică din toată această problemă... nu mă refer numai la chestia cu spitalul... l-am văzut scăpînd din situații chiar şi mai greu de ieşit... dar cred că preferat să se termine aşa.

- Am impresia că ai fost pentru el mai mult decît un avocat, am remarcat.

- Am fost colegi de facultate şi foarte buni prieteni. Ar fi putut să fie un avocat strălucit, dar a preferat să fie un polițist...

Rămas dintr-o dată fără cuvinte nu am mai spus nimic, respectînd parcă tăcerea dintre noi.

- Aş vrea să ştiu un lucru, spuse Petruş, colegul de serviciu şi celălalt prieten al mortului, şi anume cînd vor fi disponibile secvențele de memorie pentru a fi analizate de către oficialități.

Am ezitat un moment înainte de a-i răspunde.

- În momentul de faţă vă pot spune cu siguranţă că holodiscurile cu secvenţele de memorie sînt în curs de procesare, de transformare a datelor în stare brută în holograme pe care să le putem percepe şi noi. Procedeul legal este de a fi procesate chiar la locul în care au fost extrase, dar dacă aveţi ceva de comentat le puteţi spune asta oficialităţilor – nu vă pot furniza datele finale, sau orice date intermediare, decît cu o hotărîre judecătorească.

- Ştiu toate astea, mă întrerupse avocatul. Ceea ce vrem să ştim este data la care vor fi disponibile datele finale.

- Probabil mîine în cursul serii.

- Aşa tîrziu?

- Nu putem aloca toate procesoarele IA-ului doar pentru asta, doar e un spital, am ridicat din umeri, şi nici nu putem cere putere de calcul suplimentară de la alte IA-uri. Nu în cazuri din astea.

- Cine le va superviza? Jeremiah?

- Da, m-am arătat eu uimit. Îl cunoaşteţi?

- Am ajuns să îl cunoaştem recent, dar este un tip de treabă. Ni l-au prezentat nişte prieteni comuni… cred că pe unul îl ştii, este vorba de Cristi Chereji.

A fost momentul în care literalmente am înţepenit în imensitatea comodă a fotoliului meu. Şocul vizitei lui Cristi se estompase parţial în urma ultimelor probleme, dar a fost nevoie de numai cîteva cuvinte pentru a-l aduce mult mai puternic în atenţia mea decît a reuşit prietenul meu în toată conversaţia noastră. În acel moment am ştiut că cei din biroul meu erau Ronini, făceau parte din grupul de hoţi de care pomenise Cristi în vizita lui, fără să fie nevoie să recunoască asta cu voce tare. Tonul avocatului m-a ajutat foarte mult. Însă nu îi recunoşteam pe cei doi aşa cum sugerase vizitatorul meu din urma cu două seri că aş putea să o fac, atunci cînd mi-a spus că aproape le-am descoperit secretul, nici măcar pe avocatul Radu Mocanu cu care am vorbit ulterior despre acest subiect şi care spunea că mă ştia încă de pe vremea facultăţii.

- Sînteţi Ronini, am murmurat eu încă sub impresia şocului. Faceţi parte din…

Copleşit dintr-o dată de emoţie nu am mai continuat, nu mai era nevoie. Mi-am descleştat palmele de pe mînerele fotoliului, şi apoi le-am lăsat înapoi jos, pe picioare, complet moi. Pînă la urmă m-am ridicat din fotoliu şi am început să mă plimb tensionat prin încăpere.

- Am vrea să ştim care este poziţia ta în legătură cu oferta lui Cristi, l-am auzit pe Radu vorbind, însă mi-a trebuit ceva timp pînă ca înţelesul cuvintelor sale să ajungă la mine. Vezi, intrăm în criză de timp şi va trebui să acţionăm cît mai repede.

- Nu ştiu ce să spun, i-am răspuns eu într-un tîrziu. Presupun că prietenul vostru Gregor, şi Jeremiah Johnson fac parte din echipă. Sau cel puţin au făcut parte, în cazul lui Gregor.

- Lui Jeremiah i s-a făcut propunerea de a se alătura echipei aseară, înainte de a se întîlni cu tine, şi a acceptat pe loc, a spus Petruş. Sperăm să răspunzi în aceeaşi manieră.

- Ştiţi, nu aş fi bănuit niciodată că Gregor, un poliţist, ar putea fi unul dintre voi, le-am spus eu poate cu un ton mai puternic decît aş fi vrut. Aş fi putut face legătura între el şi voi, Cristi mi-a spus că o parte dintre membrii echipei au dispărut şi ar putea fi răniţi sau morţi, dar nu am făcut-o…

- Aşteptăm, îmi atrase atenţia un Petruş răbdător.

Adică aşteptau să le dau un răspuns, oricare ar fi fost el. Şi nu putea fi decît „da” sau „nu”, orice altceva nu i-ar mulţumi şi ar putea declanşa ceva potenţial periculos pentru mine. M-am întrebat ce urma să se întîmple dacă refuzam.

- Sper că ştiţi că v-aţi lăsat practic descoperiţi, le-am spus întîrziind un răspuns clar, dezvăluindu-vă apartenenţa voastră şi a lui Jeremiah la Ronin. Pot foarte bine să…

- Poţi foarte bine să faci o mulţime de lucruri, mă întrerupse cu duritate Radu. Ai fi putut anunţa autorităţile despre noi încă de la vizita lui Cristi, sau ai fi putut să ne cauţi independent de ei… dar nu ai făcut nimic. Poţi să îl îndepărtezi pe Jeremiah de acest proiect, îţi stă în putere, sau chiar să faci totul public dacă doreşti… noi nu vom face nimic ca să te oprim.

A fost un alt moment în care am reacţionat cu surprindere vizibilă, dar Radu a continuat fără să o ia în seamă:

- Avem însă nevoie de ajutorul tău. Ştii prea bine că pe holodiscurile cu memoria lui Gregor se găseşte ***toată*** memoria lui, inclusiv amintirile misiunilor noastre. Şi ele constituie o probă admisibilă în tribunale, înregistrări fidele ale tuturor acţiunilor noastre.

- Presupun că doriţi să fac pierdute acele porţiuni din înregistrări care nu vă convin, am spus-o cît de sarcastic am putut în acele momente.

- Ar fi un început bun. Însă te dorim în echipă ca membru deplin.

- Dar ce încercaţi să faceţi este o nebunie! Cristi mi-a spus că aveţi de gînd să intraţi prin efracţie în sediul Mecatemp din Timişoara, ceea ce este imposibil. Iar despre motivul pentru care vreţi să o faceţi nu mai spun nimic…

- Domnule doctor Mircea Jurcuţ, mă întrerupse Petruş cu o voce atît de puternică încît mă reduse instantaneu la tăcere. L-am cunoscut pe Julius Gregor vreme de ani buni, el a fost un prieten foarte bun în care am avut încredere şi care a avut încredere la rîndul lui în mine. El a fost cel care mi-a spus de Ronin nu cu mult timp în urmă şi mi-a cerut să mă alătur grupului dacă i se întîmplă ceva, de aceea sînt aici. Personal am încă dubii referitor la existenţa arhivei pe care ceilalţi susţin că au găsit-o, chiar şi cu cele cîteva dovezi pe care mi le-au arătat, cu atît mai mult mă îndoiesc de ceea ce a sugerat Cristi Chereji, dar nici unul dintre noi nu mai are de ales. Situaţia lui Gregor şi a celorlalţi membrii ai echipei care au murit sau au dispărut nu lasă loc de interpretări.

Am tăcut, incapabil să mai spun ceva. Călin îmi repeta ceva ce îmi spusese în treacăt: fusesem deja implicat prin simpla lui vizită şi aveam să le împărtăşesc soarta indiferent dacă acceptam să fac parte din grupul lor sau nu. A fost singurul lucru care m-a făcut să accept, sub povara zdrobitoare a coincidenţelor care mă conduseseră una cîte una spre acest răspuns:

- Sînt de partea voastră. Ce facem mai departe?

7

Privind înapoi în trecut pot spune că nu am avut de ales: fusesem pus cu spatele la zid şi nu mai aveam altă modalitate de a ieşi din situaţia respectivă decît de a accepta. Era singura altă cale în afară poate de închisoare, patul de spital sau chiar moartea – nici una dintre aceste variante nu îmi convenea în vreun fel. Privind înapoi la acele momente nu pot spune cît de mult corespunde adevărului, dar ceea ce ştiu mă face să cred în acest termen. Nu are nici o importanţă pentru mine dacă a fost adevărul-adevărat sau a fost doar o formă de manipulare din partea Roninilor ori a acelei forţe care ne conducea pe toţi, cum sugerau ei, pentru a mă face să cred acest lucru – dar e calea pe care am urmat-o şi care m-a adus aici. Nu mai pot schimba nimic, şi nici nu-mi doresc.

Privind înapoi la momentul în care am devenit unul dintre Ronini, pot spune ca pentru o secundă deosebit de lungă m-am simţit foarte bine. O uşurare imensă mi-a străbătut fiinţa, alegerea pe care o făcusem, oricare a fost ea – din punctul meu de vedere pînă în acel moment, mă eliberase de o mulţime de griji pe care nici nu le bănuisem.

Totul a durat doar o secundă lungă pentru că au apărut alte probleme: prima a venit sub forma unui comunicat de presă pe care IA-ul spitalului a considerat necesar să mi-l trimită pe terminalul personal din birou tocmai atunci. Murise doctorul Farre.

- Cum? a fost prima mea reacţie.

- Infarct. Se ştie că cineva a intrat prin efracţie în casa şi că doctorul a făcut infarct în urma întîlnirii cu intrusul. Pe de altă parte aparatul de descărcare a memoriei pe care îl deţinea a fost folosit de curînd, nu se ştie cu exactitate cînd… Se presupune că cel care a intrat ar fi putut să îl folosească asupra doctorului iar acesta să fi murit în cursul operaţiei.

- Asta înseamnă omucidere din culpă, am spus eu, dar doctorul este o persoană importantă. Dacă e adevărat, probabil că informaţiile pe care le deţinea în creier din perspectiva unui cercetător de prestigiu în domeniul său valorează o avere pe piaţa neagră. Cred că toate serviciile de securitate sînt pe urmele persoanei în cauză, am mai comentat eu un pic răutăcios însă aveam să îmi înghit cuvintele repede.

- A fost o singură persoană?

- Raportul poliției spune că da. S-a întîmplat azi noapte în jurul ore 4, ora locală.

- Ora locală de aici sau de acolo?

- De aici. Mircea, încă ceva, am mai primit un anunț de la o IA care spune că a fost programată să caute referiri la tine în arhiva poliției. Conform rezultatelor acestor căutări tocmai a fost emis un mandat de reținere pe numele tău. Acum 12 minute, ca să fiu mai precis.

- Cum?! m-am făcut eu că nu înțeleg prea bine.

- Acuzațiile sînt intrarea prin efracție în casa doctorului Farre şi omuciderea din culpă a proprietarului.

- Dar nu am fost nici măcar prin apropierea Parisului, am protestat eu.

Răspunsul sosi după o întîrziere scurtă, era genul de răspuns sec şi practic al unei IA pentru că de la ea a sosit, genul de răspuns care nu lăsa loc la alte interpretări decît cea pe care o exprima:

- Conform înregistrărilor pe care am reuşit să le dezgrop în rețea ai fost în Paris azi noapte. O incursiune scurtă, ai plecat ieri după ce ai ieşit de aici, din spital, şi te-ai întors dimineață.

Cum IA-ul local avea acces şi la datele mele confidențiale, înregistrările zborurilor apărură pe ecran împreună cu plățile provenite din contul meu. Chiar şi cîteva secvențe de imagini cu mine surprinse pe aeroport au devenit accesibile, m-am holbat un pic la ele încercînd să înțeleg ce se întîmplă.

- E un fals! am exclamat. Un fals foarte bine realizat. Ce ştii despre asta? l-am întrebat pe Petruş care, împreună cu Radu Mocanu, erau încă acolo.

- Nimic, dar mă pot interesa.

Avea deja aparatul de comunicare în mînă, vorbea cu IA-ul poliției.

- Dacă ai nevoie de un avocat pot să te reprezint, îmi spuse Radu. Dar cred că este ceva fabricat să te discrediteze.

O idee mi-a apărut în minte.

- Dacă ai fost atent la ce a spus IA-ul ai putut observa că mandatul de reținere a fost emis înainte de a accepta să faci parte dintre noi, mă contrazise Radu de parcă mi-ar fi citit gîndurile. Nu are nimic în comun cu acest fapt.

- Mandatul e valid, spuse Călin Petruş în timp ce-şi punea comunicatorul înapoi la agățătoarea de la brîu. E cazul să plecăm de aici înainte ca să ajungă poliția sau vreun serviciu secret.

- Dar tu faci parte din poliție, am remarcat eu.

- Arestarea ta nu-mi intră în atribuții, ridică el din umeri. Crezi că poți face rost de holodiscurile cu memoria lui Gregor ca să le putem lua cu noi? Adică acum.

- Nu înainte de a fi gata procesul de transformare a datelor obținute în holograme, am spus eu. De asta sînt sigur: odată pornit procesul nu-l mai pot opri. Nimeni de fapt. Nu ştiu în ce măsură pot fi accesate informațiile finale pe parcurs, dar cred că un expert în computere poate opri un asemenea acces înainte de a se încheia procesul început.

- Asta-i rău, spuse tot Călin. Atunci înseamnă că trebuie să acționăm cît mai repede – azi sau cel tîrziu mîine. Înainte de a urmări cineva secvențele de memorie. Am să îi anunț şi pe restul.

- Cred că ar trebui să vorbeşti cu Jeremiah să modifice înregistrările IA-ul ca să ne uite prezența aici, remarcă Radu.

- E încă aici, în clădire, nu este nevoie să îl suni, l-am oprit eu pe Radu care deja era cu mîna pe comunicator. Ultima oară cînd l-am văzut se ducea la unitatea centrală a IA-ului spitalului... Putem trece pe la el pe drumul spre ieşire.

Jeremiah Johnson ne aştepta, el fusese cel care programase IA-ul personal să caute informații despre fiecare dintre noi în arhivele poliției şi de aceea a ştiut primul despre situația curentă. Anticipînd cererea lui Radu, care a avut grijă să i-o spună chiar din momentul în care a dat ochii cu el, se şi apucase să modifice înregistrările IA-ului local pentru a ne face pierdută urma. Aveam să aflu abia mai tîrziu că prezența lui atît de aproape de nucleul ei fusese motivul pentru care aceasta IA nu anunțase deja poliția de prezența mea în spital. Nu s-a atins însă de înregistrările care mă încriminau, modificarea lor ar fi cerut un timp mai îndelungat decît aveam la dispoziție.

Am şi plecat repede de acolo, mi-am părăsit maşina în parcarea spitalului atunci cînd am urcat cu toții în maşina avocatului. Sau aşa credeam. Neatent, am aflat abia pe urmă că expertul în computere îşi folosise autovehiculul personal

pentru a ajunge la destinaţie. Nu am fost atent nici la drum – priveam şoseaua, clădirile şi trecătorii de pe partea mea de parcă eram în transă.

8

Casa lui Radu Mocanu era mai mare decît m-aş fi aşteptat, însă m-am lămurit destul de repede despre ce era vorba: aparţinea familiei sale, una înstărită. Era chiar la marginea oraşului, într-unul dintre cartierele de vile de ultimă generaţie – construite acum cîţiva ani, tehnologic erau încă cele mai noi prin îmbunătăţirile succesive şi urmau să fie considerate astfel pînă la următorul salt al descoperirilor din domeniul arhitecturii. Asta se întîmpla însă doar o dată sau de două ori la o generaţie, acum, aşa că nimeni nu se mai îngrijora de rivalităţile dintre vecini create de invidia noilor inovaţii ce zguduiseră civilizaţia noastră pe la jumătatea secolului. Rivalităţi ce au dus uneori chiar şi la conflicte degenerate în incendierea a cartiere întregi din diverse metropole ale lumii.

- Avem probleme, a fost primul lucru pe care l-am auzit atunci cînd Radu, Călin şi cu mine am intrat în sufragerie. Cineva a încercat să intre în spaţiul de siguranţă al domeniului însă IA-ul locuinţei i-a detectat pe intruşi şi a dat alarma.

- Au fost prinşi?

- Nu, au reuşit să scape. De data asta, şi numai pentru că au avut de partea lor un program expert care ne-a blocat o parte a informaţiilor din exterior pentru a le asigura retragerea şi i-am pierdut. Şi cînd mă gîndesc că am reuşit să îi detectăm numai datorită îmbunătăţirilor pe care le-am adus programelor de aici!...

Înciudată, tînăra mototoli plastic-hîrtia pe care o ţinea în mîna stîngă apoi o aruncă spre fotoliul din apropierea ei, însă obiectul ateriză dincolo de el, pe podea. Părea chiar supărată că intruşii scăpaseră din cauza unui program pe care inteligenţa şi capacitatea ei de anticipare nu reuşiseră să îl contracareze suficient de repede.

După numărul mare de holo-monitoare instalate peste tot prin încăpere, femeia nu putea fi decît o altă expertă în computere... probabil că făcea parte din echipă ca restul dintre cei de faţă, unul dintre cei pe care nu-i cunoşteam. Însă Radu, ca gazdă, corectă imediat această lipsă a mea de cunoştinţe:

- Daţi-mi voie să vi-l prezint pe noul nostru coleg: doctorul Mircea Jurcuţ. Ea este Iuliana Croitoru, pe Cristi îl cunoşti deja dar se pare că nu-i pe aici, spuse rotindu-şi privirea prin încăpere. Iar el este Ionuţ Constantinescu, mi-l arătă cu degetul pe tipul slab şi înalt ce mă privea curios din partea opusă a încăperii, rezemat de un perete.

- Hei, am remarcat eu, ...ţi-am urmărit cîteva reprezentaţii la teatru şi holoviune. Mi-au plăcut, joci bine.

- Mulţumesc, spuse simplu actorul şi atît.

- Unde-i Johnson? întrebă Iuliana.

- Trebuie să ajungă şi el. Era în urma noastră atunci cînd am pornit de la spital.

A şi apărut repede după aceea, împreună cu Cristi. Veneau dinspre bucătărie, încărcaţi din plin cu mîncare şi băutură, înfulecînd de zor.

- Care-i planul? Ce aţi decis în lipsa noastră?

- Da' ce, aţi avut timp să stabiliţi un plan? m-am mirat eu.

- Doar nu crezi că te-am căutat alaltăieri fără să avem deja un plan stabilit? mă întrebă Cristi ironizîndu-mă.

- Şi vreţi în continuare să escaladaţi sediul Mecatemp din Timişoara? Sînteţi nebuni!

- Dacă ai o soluţie mai bună atunci te invit să ţi-o spui. Dar de intrat tot trebuie să intrăm înăuntru.

Am rămas fără replică, fără nici un fel de răspuns.

- Am nevoie de informaţii, am spus într-un tîrziu. Adică toate documentele la care aţi avut acces, acelea care constituie sursa problemelor voastre.

Problemele *voastre*. Abia după ce am rostit aceste cuvinte mi-am dat seama că încă nu acceptasem complet că fac parte din grup. Ba nu, acceptasem asta... dar nu aprobam planul lor.

- Le vei avea. Însă trebuie să îţi ce să te grăbeşti cu analiza lor, mai sînt vreo 3 ore şi jumătate pînă la căderea nopţii.

Privirea mi-a rămas pironită pe Iuliana şi Jeremiah care, retraşi mai spre unul dintre colţurile încăperii, îşi şopteau ceva într-un ritm mai alert. Nu păreau să fie deranjaţi de conversaţia dintre noi, şi nici de faptul că Jeremiah continua să mănînce şi nu o dată prefera să vorbească cu gura plină decît să înghită mai întîi. Ceea ce m-a atras cel mai mult la ei a fost faptul că mă aflam în centrul atenţiei tuturor, chiar şi a lor, dar ei erau singurii care mai discutau şi despre altceva în afara replicilor dintre noi. Parcă certîndu-se la rîndul lor.

Am considerat că Cristi avea nevoie de un răspuns cît mai rapid, aşa că i-am arătat cu degetul pe cei doi experţi în computere:

- Eu nu am o soluţie, dar cred că Iuliana şi Jeremiah s-ar putea să aibă cel puţin două.

A fost momentul în care atenţia tuturor s-a îndreptat spre cei doi odată cu privirile noastre.

- E adevărat? a întrebat Radu.

- Da, este, răspuse Iuliana cam agresiv. Tocmai despre asta şi ne certăm – Jeremiah vreau un lucru iar eu vreau altul.

- Ei bine, ne puteţi spune şi nouă despre ce este vorba? întrebă nerăbdător Radu atunci cînd tînăra ne-a lăsat să aşteptăm restul explicaţiei.

Au mai trecut cîteva secunde pînă să aflăm despre ce era vorba, tocmai pentru că Iuliana a cerut IA-ului să aducă în prim plan harta detailată o Timişoarei şi mai ales a unei zone bine delimitate din jurul Begăi. Rîul-canal ce străbătea oraşul dintr-o parte într-alta suferise transformări de-a lungul timpului, dar niciodată într-o asemenea manieră ca în ultimii zeci de ani. Nu cunosc în amănunt istoria acestor transformări, dar pot pune pariu că este foarte dificil pentru cineva de la începutul secolului să se orienteze odată ajuns în zonă. Aceasta a devenit aproape de nerecunoscut: parcurile imense ce formau centrul oraşului au fost extinse foarte mult, pentru a se uni în final într-unul singur. Numai cîteva dintre clădirile vechi rămăseseră în picioare după ce turbulenţele de la sfîrşitul primei decade a acestui secolului au avariat sau distrus cea mai mare parte. Catedrala şi clădirile din imediata apropiere erau acum muzee, Centru Istoric al oraşului, alte cîteva serveau drept sedii ale oficialităţilor. O singură clădire a fost construită de la zero după acea perioadă de violenţe şi pînă acum, sînt sigur că a fost nevoie de foarte multe intervenţii la cel mai înalt nivel pentru aprobările necesare, aparţine firmei Mecatemp şi este sediul ei central – adică exact clădirea vizată de noi.

Construită acum aproape 10 ani, în numai cîteva luni, aproape un an, domină de departe oraşul bănăţean prin înălţimea sa – este una dintre cele mai înalte construcţii din partea asta a lumii şi are un pic peste un kilometru înălţime. Chiar în mijlocul parcului, în apropierea Catedralei, îşi aruncă pilonii de susţinere a structurii complet suspendate pe ambele maluri ale canalului şi pe o suprafaţă de cîteva hectare în jur deasupra unei părţi mari din parc aproape înglobînd Catedrala în structura sa. Traseul turistic ce străbate Parcul Central dintr-o parte într-alta cu vaporaşul pe Bega ce trece prin peştera artificială de sub construcţie a devenit deja vestit şi nu cred că există persoană în lume care să fi aflat de el şi care să nu-şi fi dorit vreodată să îl parcurgă. Mulţi am şi făcut-o.

În formă de piramidă, este prima clădire din lume care nu face umbră în nici un moment al zilei. Nimeni nu a reuşit pînă acum să îşi dea seama cineva de ce, şi au fost mulţi aceia care şi-au dat cu părerea, dar cu toţii au căzut de acord că este probabil din cauza găurilor vizibile cu ochiul liber ce străbat structura clădirii în toate părţile. „Găuri”, aceasta este cea mai bună exprimare pe care o pot găsi golurilor uneori imense pe care arhitecţii le-au lăsat între nivele pe verticală dar şi pe orizontală, între aripile opuse ale aceluiaşi etaj, numai pilonii de susţinere pot fi văzuţi de la nivelul solului în unele zile însorite şi doar de un observator bun. Cineva a venit chiar cu o comparaţie hilară care a făcut repede înconjurul planetei sub formă de glumă: salvele de artilerie trase la aniversarea jumătăţii de secol de la turbulenţele numite pe scurt „a doua revoluţie timişoreană” (evident un fals pentru că aniversarea a avut loc cu mult mai devreme, înainte de a fi începută construcţia şi nici nu s-au tras salve de artilerie cu acea ocazie) au avariat clădirea iar firma nu s-a mai ostenit să o repare la loc. Din lipsă de bani sau din lene, dar asta erau doar două variante ironice ale poveştii.

Un lucru este însă foarte sigur, cunoscut de toţi: în ultimii 10 ani firma a cîştigat doar din patentul acestei inovaţii arhitecturale cîteva zeci de miliarde de euro – o invidie care a alimentat multe glume pe seama ei.

- *Deci aici trebuie să ajungem*, am remarcat eu în gînd.

O parte a mea recunoscu senzația de familiaritate a celor din jurul meu față de aceste imagini studiate prea îndelung, adică exact opusul a ceea ce simțeam. Senzația de noutate dată de detaliile pe care le vedeam pentru prima oară m-a obligat o cercetez cît mai atent... cu alte cuvinte, să mă holbez la ea cu o curiozitate neascunsă în vreun fel.

- *De unde naiba au făcut rost de o asemenea hartă*! am exclamat eu, tot în gînd. *Cîte detalii!*

- Avem şi noi sursele noastre, mi-a spus Cristi.

Am tresărit puternic la vorbele lui: la început am crezut că mi-au scăpat gîndurile sub forma unor vorbe ce au putut fi auzite de toți, însă nici unul dintre ceilalți nu părea să-mi dea prea multă atenție. Adică mai mult decît înainte.

- Chiar atît de uşor pot fi citit? am întrebat.

- Nu, de obicei nu îți arăți surpriza chiar atît de vizibil, zîmbi profesorul de fizică. Dar acum nu este ceva obişnuit, iar noi ne cunoaştem de ani de zile.

- Da, l-am aprobat. De mult.

- Aşteptăm să ne spuneți şi nouă ce aveți de gînd să faceți, l-am auzit pe Radu vorbind – li se adresa celor doi experți în computere în cel mai direct stil pe care-l întîlnisem pînă atunci.

- Avem o problemă de abordare, îi răspunse Iuliana, şi anume cum să atacăm IA-urile firmei pentru a ne crea o portiță prin care să intrăm fără să fim opriți. Jeremiah vrea să inițiem un atac frontal la nivelul tuturor comunicațiilor cu lumea exterioară pentru a ține ocupate Inteligențele Artificiale ale firmei şi de a prelua controlul lor prin intermediul tuturor celorlalte IA-uri.

- În cel mai bun caz vom bloca aceste comunicații şi chiar datele pe care le primesc de la senzorii din parc, spuse Jeremiah.

- Nu vei reuşi niciodată să preiei controlul asupra datelor de la senzorii din parc, îl contrazise Iuliana. Sînt implicate releele de comunicații interne clădirii la care nu vei avea acces niciodată din exterior. Doar din interior se poate face asta.

- Dar sateliții? Cu ei ce faci?

- Sateliții sînt folosiți pentru comunicațiile cu alte IA-uri, explică sec Jeremiah. Prin intermediul IA-urilor externe datele pot fi corupte, făcute de nerecunoscut.

Cu alte cuvinte rețeaua de sateliți artificiali de pe orbită avea să fie intens folosită pentru a ataca IA-ul clădirii cu scopul de a controla toate datele pe care aceasta le primea din exterior. Poate chiar şi datele de la camerele video, senzorii termici şi de mişcare din interiorul clădirii dacă era foarte bine conceput. Era însă o idee care mi se părea foarte interesantă, căci ştiam deja, fără a fi mai mult decît un simplu utilizator al computerelor, că simpla existență a IA-urilor făcea această idee aproape imposibilă.

- Cum veți face asta? am întrebat eu curios.

- Pot să îți explic în detaliu procedurile în cauză, dar nu cred că ai înțelege. Trebuie să mă crezi pe cuvînt.

- Mi se pare prea zgomotos, remarcă Cristi. Implică prea multe pentru a fi cu adevărat eficient.

- Este exact motivul pentru care nu sînt de acord. Se poate face...

- Nu tocmai, o întrerupse Jeremiah, e suficient un virus suficient de bine pus la punct şi un număr suficient de mare de IA-uri implicate. Am deja gata o versiune de test a unui program asemănător la care lucrez de ceva timp pentru un alt proiect, nu este nevoie de mult timp pentru a-l face perfect funcționabil. Cîteva ore. Odată lansat poate implica toate IA-urile de care avem nevoie în mai puțin de 6 minute.

- Ceea ce vreau să spun, interveni tînăra cam bățoasă după întreruperea celuilalt, este că putem folosi în continuare metodele de pînă acum: să accesăm breşele de securitate existente sau să creăm unele noi pentru a ne permite să intrăm şi să ieşim netulburați. Să ne camuflăm şi să ne ascundem printre umbre.

Jeremiah nu spuse nimic, dar expresia feței sale indica mai bine decît orice că el considera că IA-urile firmei nu aveau breşe de securitate. Eu nici nu ştiam dacă IA-urile aveau aşa ceva, dar mă gîndesc că cineva trebuia să le acceseze funcțiile principale şi să le repare dacă cumva o luau razna.

- Chiar trebuie să escaladăm clădirea? m-am plîns eu deloc încîntat.

- De fapt de cele mai multe ori pînă acum am intrat pur şi simplu pe uşă sau pe geamurile lăsate deschise de către IA-uri la comanda experților noşti sau chiar de noi înşine înainte, îmi răspunse Cristi. Însă clădirea Mecatemp nu are nici un fel de

intrare la nivelul solului, cel puțin nu acele căi de acces pe care să le putem folosi pentru a intra efectiv înăuntru.

Se referea probabil la căile de evacuare a dejecțiilor sau a aerului condiționat, dar Cristi a avut grijă să îmi pună la punct gîndul înainte de a-l spune cu voce tare: clădirea își recicla singură cea mai parte a deșeurilor de tot felul eliminate de către locatarii ei (căci da, mulți dintre angajați chiar locuiau înăuntru și părăseau piramida numai în ocazii speciale și numai pe calea aerului). Ca și completare la explicațiile lui imaginile tridimensionale ale clădirii afișate de monitoarele din jurul nostru se modificare pentru a-și face apariția în prim plan detaliile mai multor platforme de decolare ale aparatelor de zbor, platforme ce existau pe fiecare a clădirii la etaje diferite. Unele goluri ale construcției păreau să existe doar pentru a face loc vehiculelor zburătoare ce decolau și aterizau constant pe platforme.

- Platformele utilitare sînt singurele căi de acces, adăugă Cristi arătîndu-le.

Imaginea holografică surprinse pentru un moment razele soarelui în structura metalică a piramidei pentru a dispărea atunci cînd o navetă a trecut prin dreptul ei și o idee m-a străfulgerat:

- E cumva o transmisie în direct a ceea ce se întîmplă acolo?!?! am tresărit eu surprins.

- Da, îmi răspunse simplu Cristi.

- Vă cunosc modul de acțiune din înregistrările pe care mi le-ați pus la dispoziție și îmi este clar că sînt niște metode care au dat roade pînă acum, ripostă Jeremiah ignorîndu-mă, dar IA-urile de la Mecatemp sînt de o altă anvergură decît cele cu care ați avut de-a face. Iuliana, ar trebui să știi foarte bine că sînt cel puțin cu un pas înaintea majorității nete a concurenței în multe domenii de activitate, iar în dezvoltarea de IA-uri chiar mai mult.

- Chiar credeți că avem de ales? se auzi aproape ca un zgomot de fundal vocea lui Ionuț, actorul, dar efectul asupra noastră a fost total, dezamorsîndu-ne.

Cei doi informaticieni se relaxară brusc iar noi, cei din jurul lor, am devenit dintr-o dată conștienți că eram atenți la discuția lor și la aproape nimic altceva. Numai Jeremiah și Cristi, apoi și Radu, își continuau căutarea de noi bucăți comestibile culese parcă la întîmplare din grămada de mîncare. Alături de cele cîteva farfurii răspîndite parcă aleatoriu pe masă, în funcție de locurile în care au fost trîntite pentru a fi la îndemînă, se găseau și flacoanele a trei tipuri diferite de suc energizant abia scoase din frigider, în funcție de preferințe.

Tensiunea acumulată în ultimele minute dispăru ca și cum nu existase niciodată, asemenea unui nor dens de fum de țigară sub acțiunea unui curent puternic de aer. Nici unul dintre noi nu fuma în acele momente, poate ar fi trebuit. Am fi avut și alt subiect de discuție.

- Un lucru este sigur, concluziona în cele din urmă Jeremiah, nu vom putea face absolut nimic dacă nu ne vom ascunde de paznicii clădirii, umani sau artificiali.

- Există și paznici umani? am întrebat intrigat. Interesant... nu i-am văzut niciodată.

- Dacă nu sînt singurii, atunci probabil cei de la Mecatemp sînt printre puținii din lume care continuă să aibă paznici umani ca rezervă a IA-urilor, și asta cred că se datorează cîinilor de pază răspîndiți prin parcul din jurul clădirii.

- Adică cîini în sensul de animale? am întrebat eu în continuare nelămurit.

Credeam că referă la aparatele spion alcătuite în cele mai diverse forme, de la gîngănii la păsări sau chiar mici animale de casă, pe care le știam deja răspîndite prin parc.

- Da, animale vii, aprobă Iuliana. Am lucrat la ei o vară cînd am fost studentă ca angajată temporară, iar motto-ul lor, unul dintre ele de fapt, este că preferă să folosească în continuare experiența pe care organismele vii au acumulat-o în cîteva milioane de ani decît să o înlocuiască complet cu ceva creat de noi și dezvoltat în numai un secol.

- De ce nu ai rămas acolo, adică la Mecatemp? am întrebat intrigat. Orice firmă preferă să îi păstreze pe cei buni alături.

- Nu m-am potrivit cu politica firmei, sau mai curînd ei cu politica mea..., a zîmbit ea dintr-o dată timidă.

- Adică te-au prins încercînd să accesezi informații confidențiale, îmi traduse sec Radu de undeva din spate.

- Ăsta nu-i motiv de concediere, am ripostat eu. Sau este? m-am întors eu spre avocat.

- Să încerci să obții informații confidențiale nu este o problemă, îmi răspunse acesta, dar atunci cînd începi să reuşeşti asta pot apărea *unele* probleme legale. Aşa ne-am cunoscut, abia am reuşit să o scap de închisoare.

Radu mai făcu un gest prin care considera subiectul încheiat, nu am mai insitat. Nu ştiu dacă trîntirea paharului cu suc – paharul pe care l-a cules de pe masă şi l-a umplut cu lichid pentru a-şi potoli setea – înapoi pe masă a avut vreo legătură cu asta, dar zgomotul a atras atenția tuturor şi a provocat tăcerea... Acea tăcere în care nimeni nu-şi mai găsea cuvintele pentru a o opri, ceva care se hrănea din distanța dintr-o dată apărută între noi pentru a se autoîntreține.

Abia într-un tîrziu cineva întrerupt această tăcere înainte de a deveni jenantă, şi am făcut-o în urma unei idei pe care mi-a provocat-o țîrîitul unui apel prin videofon la care însă nu a răspuns nimeni aşa că s-a întrerupt repede – IA-ul trebuie să fi răspuns în locul gazdei... ar fi trebuit să îmi sun prietena să îi spun că nu voi mai ajunge curînd pe acasă şi să o rog să aibă grijă de peruşi în lipsa mea.

- Eu cred că ați uitat ce zi e azi, am spus. 13 iulie, am răspuns privirilor uimite.

- Şi cei cu asta?

- Mîine este ziua națională a Franței. În toate oraşele importante ale țării vor avea loc o sărbătorire a acestei zile... sînt sigur că şi în Timişoara va fi la fel.

Ca sub impactul unei idei subite Jeremiah s-a întors spre cel mai apropiat dintre terminalele informatice şi în scurt timp o mulțime de informații despre a doua zi se derulară pe toate monitoarele tridimensionale din jurul nostru, fără însă să înlocuiască imaginea clădirii Mecatemp şi a parcului care au trecut în fundal.

- Paradă militară şi demonstrație aviatică, începu el să enumere dintr-o listă de detalii, focuri de artificii, solişti de muzică contemporană la nivelul solului, în parc.

După ce Jeremiah a tăcut ne-am privit cu toții în linişte, chiar şi zgomotele specifice mîncatului au încetat în acele momente.

- Ar fi un prilej bun..., spuse tot Jeremiah şovăitor.

- Sper că vă dați cu toții seama că este cel mai prost moment pentru a acționa, îl contrazise Radu, de fapt avocatul din el care se trezise la viață – aveam să aflu mai tîrziu că tocmai folosea unul dintre acțiune sale preferate, aceea de a introduce îndoiala printre cei cu care discuta pentru a obține, uneori, tocmai opusul, certitudinea unei acțiuni. Ne-am expune practic tuturor – întregii mulțimii adunate în parc.

- Chiar crezi că vor fi atenți la ceea ce se întîmplă pe suprafața clădirii şi nu la evenimentele din imediata lor apropiere? Eu aş pune pariu tocmai pe distracția care li se oferă atît de multă şi atît de aproape.

- Crezi că avem de ales? l-a completat Ionuț pe Cristi. Oricum vom fi descoperiți atunci cînd vor analiza memoria lui Gregor. În plus, este foarte probabil că nimeni nu se va aştepta la asta.

Am înțeles ce vroiau, şi eu şi toți ceilalți am înțeles: din punctul lor de vedere sursa tuturor problemelor lor îşi avea originea în sediul Mecatemp. Lațul se strîngea în jurul nostru tot mai tare, şi singura scăpare era de a anihila problemele direct de la sursă înainte ca acest laț să ne prindă.

- Exact ce trebuie să facem? am întrebat-o şi pe Iuliana.

Nu a fost nevoie de mai mult pentru a o face să prindă viteză: tînăra s-a întors pentru scurt timp spre unul dintre microfoanele parte integrantă a interfeței cu Inteligența Artificială locală şi a şoptit ceva, aproape imediat imaginile tridimensionale din jur au început treptat să se schimbe printr-o tranziție rapidă de la imaginea de ansamblu a sediului Mecatemp la cîteva încăperi dintr-un nivel pe care nu-l puteam identifica şi traseele alternative spre cele mai apropiate platforme utilitare de acces spre exterior.

- Trebuie să ajungem pe una dintre aceste platforme, spuse ea. Mai departe ne ocupăm Jeremiah şi cu mine.

- Ce-i înăuntru? am întrebat.

- În încăperi? Punctele de acces la serverele firmei, singurele locuri de unde putem accesa toate funcțiile IA-urilor şi toate datele pe care le au la dispoziție. Acolo este accesul la nucleul lor.

- De ce nu folosim căile de acces normale, adică aparatele de zbor ale firmei?

- Nu putem trece de sistemele de protecție, este practic imposibil.

Jeremiah a fost acela care mi-a furnizat informaţia cu o hotărîre care o făcu pe Iuliana doar să aprobe cu o înclinare uşoară de cap: nu mai era nevoie de intervenţia ei pentru a-i susţine spusele.

- Cele mai apărate puncte pot fi şi cele mai vulnerabile, am spus eu. Cum ne putem paraşuta pe oricare dintre platforme?

- Nicicum. Am fi doborîţi de antiaeriană cu mult înainte de a ne apropia suficient de mult.

- Antiaeriană? m-am mirat eu. Mai există aşa ceva?

- Lasere defensive, sosi explicaţia. Doboară orice pasăre suficient de surdă pentru a nu auzi zgomotul de fond înnebunitor pentru ele care ar trebui să le ţină departe. Pe noi doar ne-ar tăia în bucăţele suficient de mici pentru a le face de nerecunoscut, şi asta înainte de a ajunge în cădere liberă pînă jos.

- Dar de unde ştii asta?

- S-a mai încercat, răspunse Radu în locul Iulianei. Acum vreo doi ani, parcă. Amărîţii au închiriat o cursă charter ca să facă un studiu al efectelor pe care le are clădirea asupra mediului înconjurător, sau cel puţin asta era versiunea oficială. Se fac astfel de studii periodic, însă în ultimul timp numai de ochii lumii – doar se ştie că e o clădire sigură. Revenind la subiectul nostru, li s-a acordat permisiunea să survoleze zona dar acreditările lor nu au rezistat verificărilor IA-urilor firmei Mecatemp… aşa că erau deja pregătiţi cînd indivizii au sărit cu paraşutele gravitaţionale de la vreo trei kilometri înălţime. Erau 4 oameni, le-au cules bucăţele din corpuri ceva mai mult de o jumătate de zi pe o suprafaţă cît jumătate de parc. Dacă nu ar fi existat sistemele de supraveghere permanentă a parcului ar fi durat mult mai mult… probabil că nu ar fi reuşit să îi înmormînteze întregi în veci.

- Cum de nu am aflat de chestia asta?! m-am mirat eu.

- Firma a avut grijă să îngroape subiectul, răspunse avocatul cu o mică întîrziere, dar au avut grijă să rămînă cîteva zvonuri prin cercurile pe care le unii dintre clienţii mei le frecventează tocmai pentru a-i ţine departe pe cei suficient de tîmpiţi ca să încerce din nou. Cele mai multe detalii le-am aflat de la Iuliana cînd a avut problemele cu firma.

- Şi eu am aflat cîte ceva, adăugă Petruş. Pînă acum nu am fost sigur că e adevărat, părea mult prea straniu.

- Trebuie să înţeleg că rămîne valabilă versiunea cu escaladarea clădirii? am întrebat încă nesigur.

- Da, sosi răspunsul simplu.

Mă întreb dacă nu sîntem în pericol din cauza antiaerienei.

Dar nu sosi nici un răspuns la întrebarea mea, oricum nu am pus-o cu voce tare.

- Atunci care dintre planuri rămîne valabil?

- Al meu, au răspuns în acelaşi timp Iuliana şi Jeremiah.

Reacţia lor fermă a cam tăiat din elanul celorlalţi de a lua cuvîntul.

- Ştiţi cum văd eu treaba? am întrebat. Nu cunosc modul de funcţionare al computerelor, dar voi doi va trebui să lucraţi împreună pentru a obţine un singur rezultat, nu să vă impuneţi stilul propriu. Puteţi folosi sărbătoarea de mîine din oraş pentru a bruia cît mai mult IA-urile clădirii? am întrebat încă nevenindu-mi să cred că am reuşit să îi pun cu adevărat pe gînduri.

- S-ar putea, răspunse Jeremiah. Daţi-ne două ore ca să vă prezentăm detaliile.

O singură privire între cei doi informaticieni fusese de ajuns pentru a se înţelege şi a-mi da un răspuns, Jeremiah vorbind în numele amîndurora.

9

Am folosit din plin cele două ore: am dormit. Experienţa trecerii prin facultatea de medicină m-a învăţat să mă folosesc de drogurile hipnotice cu foarte mult succes, deşi am ştiu mereu că o folosire intensă a acestora duce la o moarte prematură sigură am continuat să le folosesc ocazional atunci cînd am avut foarte mult de învăţat sau chiar de analizat toate aspectele unor cazuri mai dificile. Analize pe care nu am avut încredere să le las în mîinile totuşi experimentate ale IA-urilor. De-a lungul ultimelor secole au existat nenumărate metode de învăţare prin hipnoză, practice sau nu, dar existenţa IA-urilor a ajutat cu mult dezvoltarea acestui

domeniu, ajungînd aproape o industrie dacă ar fi să iau în calcul numărul foarte mare de oameni care le folosesc fără însă să le înțeleagă pe deplin. Consumatori.

Cu alte cuvinte, în acele două ore şi jumătate – i-am lăsat să mă aştepte, dar chiar nu aveam ce să fac – am reuşit să memorez toate detaliile exterioare ale construcției pe care o aveam de escaladat, planurile generale ale parcului şi clădirilor din jur şi chiar m-am odihnit suficient pentru o noapte normală de somn.

Am şi avut nevoie din plin de odihnă în vederea celor cîteva ore de ascensiune de a doua zi cînd am escaladat clădirea Mecatemp din Timişoara. Adică conform planului. Sosirea în oraşul de pe malul Begăi a trecut neobservată în mijlocul mulțimii de turişti atraşi de sărbătoarea zilei naționale a Franței, la fel şi momentele petrecute în parc.

Acesta era mult mai mare decît mi-l aminteam din vizitele anterioare, în jurul nostru şi mai apoi dedesubt, pe măsură ce urcam, mai mare chiar decît mi-l imaginasem din reprezentarea holografică a celor doi experți în computere. Era imens. Şi mai mult, era plin de viață – o stare normală dacă ar fi să iau în considerare că eram în plină vară. Privind ramurile înfrunzite ale copacilor din jur, în apropierea unuia dintre pilonii principali ai clădirii, nu am reuşit nicicum să identific vreunul din aparatele de urmărire pe care rațiunea îmi spuneau că se află acolo. Deghizate în natură inertă sau chiar animale de talie mică.

- Sînt inutile pentru noi, îmi spuse Jeremiah care îmi observase privirea rătăcind prin împrejur.

Dar ştiam deja asta, bîzîitul brățărilor pe care le purtam fiecare la încheietura mîinii putea deveni enervant în anumite momente de linişte aproape completă, de acalmie, dar aveau şi brățările rolul lor: acela de a ține aparatura electronică de mare performanță, spionii, cît mai departe. Nu ştiam cum funcționează, de fapt nici acum nu ştiu, dar în acele momente nici nu mă interesa prea tare atîta vreme cît îşi îndeplineau misiunea.

- Trebuie să recunosc că cei care i-au construit au făcut o treabă foarte bună cu spionii cibernetici din parc, continuă Jeremiah încercînd să dea la o parte o gînganie ce se învîrtea prin jurul său. Fiecare dintre aparate este o adevărată operă de artă din punct de vedere al proiectului şi construcției, dar nu vor fi nimănui de nici un folos fără o unitate centrală care să proceseze informațiile primite de aici, de la sol.

- Iar voi tocmai asta vreți să atacați, IA-urile, am gîndit eu – era doar procesul inconştient de rememorare a unei informații deja cunoscute.

- Ce o să facem mai departe? am întrebat de data aceasta cu voce tare.

Am întrebat nu pentru că nu eram sigur de acțiunea primelor momente ale ascensiunii, dar în perioada în care m-am zgîit după cai verzi pe pereți, sau după aparatele ultraperformante de urmărire prin copacii din jur – adică acelaşi lucru din punctul meu de vedere, am pierdut contactul cu ceea ce se întîmpla în jurul meu. Cu colegii şi noii mei cei mai buni prieteni în primul rînd.

- Nu ne putem apropia prea mult de pilon, spuse expertul în computere, nu fără a fi electrocutați. Dar ştii deja asta.

Ceilalți, formînd un grup destul de compact, începuseră deja să înjghebe o mică tabără, numai cortul le mai lipsea pentru a fi cu adevărat în vacanță. Era dimineață însă nu erau singurii care şi-au întins păturile şi au scos mîncarea din sacoşe sau genți. Aproape nimic nu îi făcea să iasă în evidență în mulțimea de persoane împrăştiate prin tot parcul care făceau acelaşi lucru în anticiparea unei zile minunate petrecute la aer curat. Am spus aproape nimic pentru că, deşi harnaşamentele de ascensiune nu se deosebeau prea mult față de cele ale paraşutelor antigravitaționale, ambele tipuri de dispozitive puteau fi îndesate la grămadă într-un singur rucsac fără nici un fel de probleme.

Privirea mi-a căzut pe unul dintre rucsacurile noastre aruncat parcă la întîmplare în iarbă printre celelalte lucruri şi mi-a rămas pironită pe el. Fiecare dintre noi aveam îndesat printre bagaje un asemenea harnaşament, erau ustensilele perfecte pentru ascensiunea ce ne aştepta: consumau mult mai puțină energie decît paraşutele antigravitaționale, datorită utilizărilor opuse ale celor două dispozitive, şi puteam să le folosim fără să fim detectați din cauza asta. Eram adeptul stilurilor vechi de cățărare, cele cu frînghii şi piroane, dar utilizasem de cel puțin cîteva ori asemenea dispozitive şi ştiam prea bine că dacă paraşutele respingeau orice obiect care ar putea face rău utilizatorului lor în cădere, scopul Ascensionarelor, aşa cum mai erau poreclite harnaşamentele de cățărare, era de a se lipi de orice obiect cu

care intrau în contact. Începînd cu corpul uman pe care aveau misiunea să-l protejeze. Cu cîteva modificări nu foarte importante, ar putea fi folosite şi la coborîre, mai ales că Ascensionarele erau capabile de acelaşi acțiune ca şi paraşutele antigravitaționale pentru perioade foarte scurte de timp în cazul unei căderi în gol de la mare înălțime. Cu condiția ca generatoarele personale să furnizeze suficientă energie pentru aşa ceva, ceea ce se întîmpla totuşi rar.

- Mai este mult pînă pornim? am întrebat nerăbdător.

- Încă puțin. Am nevoie de semnalul de confirmare că virusul s-a răspîndit suficient de mult printre IA-uri pentru a putea trece la asalt. Noi va trebui să acționăm în funcție de el, de acțiunea lui, iar el va acționa în funcție de prezența noastră pe suprafața exterioară a clădirii.

Nu mi-am dat seama de diferență atunci cînd virusul a început să acționeze asupra Inteligenței Artificiale ce controla activitatea aparatelor din parc, nici nu ştiu dacă există cineva care să fi perceput această diferență. La nivelul parcului cu siguranță nu a existat o asemenea persoană, dar în acele momente în care îmi lăsam mintea să zburde pe măsură ce urcam mă gîndeam la acei oameni care supravegheau permanent activitatea IA-urilor implicate şi că trebuie să fi observat o manifestare ciudată din partea acestora. Însă este o întrebare la care nu am aflat niciodată răspunsul şi nici nu sper să îl obțin pe viitor.

Trebuie să recunosc că nu a apărut nici o problemă pe timpul ascensiunii, deşi mă aşteptam la orice în cursul acelor ore. Inclusiv să fim observați de vreo persoană mai atentă de la nivelul solului, însă probabil lumina puternică a soarelui a fost acel element care ne-a protejat. Poate tocmai de aceea Iuliana a insistat să pornim în mijlocul zilei şi nu mai devreme.

De fapt singurul lucru care ne-a deranjat a fost traficul aerian care părea să se intensifice mereu pe măsură ce ne apropiam de platformele de aterizare. Nu ştiu dacă era doar neatenția mea la orice altceva decît punctele de sprijin memorate, dar ritmul aterizărilor şi decolărilor navetelor de transport de pe platformele din jurul nostru nu părea să se fi rărit față de obicei, aşa cum ar fi fost normal. Doar era o zi de sărbătoare! Am folosit un moment de odihnă, căci da, chiar şi folosind Ascensionarele, ajungeam să obosim după o perioadă oarecare pentru că harnaşamentul nu suplinea complet greutatea noastră, pentru a privi în jur. Eram deja pe la jumătatea traseului, pe unul dintre pilonii goi de susținere a clădirii. Echipa era împrăştiată peste tot în jur, pe zidurile din imediata apropiere şi pe partea opusă a pilonului. Reprezentați ca siluete întunecate din cauza ochelarilor de soare fără de care probabil am fi orbit, dar erau cu toții acolo. Deasupra noastră navetele păreau nişte gîngănii mai mari, doar sunetele puternice şi distincte ale motoarelor ce străbăteau distanța pînă la noi făceau deosebirea dintre ele.

- Cum naiba nu ne observă nimeni? mi-am murmurat mirarea cu voce tare la un moment dat.

Probabil că pentru cei din navetele de transport eram doar nişte puncte nedesluşite din fundal chiar şi mai tîrziu, cînd am ajuns în apropierea destinației, asta în cazul în care aveau o vedere suficient de bună pentru a ne putea observa şi o atenție chiar şi mai bună. Pe de altă parte senzorii IA-urilor continuau să ne ignore pentru că nimic şi nimeni nu ne opri în ascensiunea noastră pe mai departe.

Cel mai greu moment a fost acela în care ne-am privit între noi atîrnați cu capul în jos, adunați într-un spațiu strîmt dedesubtul platformei de aterizare vizate de planul nostru. Aşteptam deja de aproape un sfert de oră o fereastră în programul navetelor, pauză care întîrzia să apară pe o perioadă nedeterminată.

- Aveți puțină răbdare, încercă Jeremiah să ne linişteascā, repetîndu-şi sfatul de cîteva ori – lucru absolut necesar pentru a fi auzit de toți în lipsa unei oricărei alte comunicări în afara viului grai. În curînd vom avea timpul necesar pentru a ne strecura înăuntru.

Aveam să aflu abia mai tîrziu, dar virusul creat de ei introdusese un blocaj de comunicații ce apărea aleatoriu pentru fiecare platformă în parte cu scopul a ne permite să ne strecurăm înăuntru în aceste momente.

- Nu-mi vine să cred, murmură Radu lîngă mine atunci cînd, într-un final, am profitat de pauză şi am trecut printre cele cîteva navete staționate pe suprafața pătrată aproape cît un teren de fotbal. Chiar am reuşit! Sîntem pe platformă.

- Nu te bucura prea devreme, îl contrazise Iuliana, nu am ajuns nici la jumătate.

- Ok, spuse Ionuț oprindu-se în dreptul celor doua intrări în clădire, pe unde mergem mai departe?

- Pe aici, alese Jeremiah şi se năpusti înainte prin uşa care se deschise automat al apropierea lor.

Ceilalți l-am urmat tăcuți. Ştiam cu toții că de acum înainte trebuia să ne bazăm numai pe informațiile pe care le dețineau cei doi programatori privind traseele posibile.

10

Bîzîitul brățărilor deveni din ce în ce mai evident pe măsură ce înaintam în interiorul clădirii acoperind parcă zgomotele paşilor noştri, am devenit conştient de el încă de la intrare, din primele secunde după ce zumzetul îndepărtat al parcului şi cel mai apropiat al traficului aerian din jurul nostru dispărură dincolo de uşile de acces spre platforma de decolare. Hamul Asecnsionarului începea să mă jeneze acum că mergeam la pas rapid pe drum drept, dar a trebuit să îl mai suport încă cele cîteva zeci de secunde pînă cînd Iuliana a ochit o toaletă în care ne-am înghesuit cu toții: de acum înainte trebuia să trecem drept angajați ai firmei iar harnaşamentele făceau acest lucru imposibil. Erau atît de familiare încît oricine le putea recunoaşte de la prima privire, ieşeam prea mult în evidență. Le-am scos de pe noi şi le-am înghesuit înapoi în rucsacuri. Din fericire însă nu ne-am întînit cu nimeni pe drumul spre toaletă.

Explicațiile furnizate de către experții în computere au fost sumare: brățările funcționau la fel de bine asupra senzorilor şi camerelor de supraveghere din interior ca şi asupra spionilor cibernetici din parc. Adică le făceau inutilizabile pentru perioada în care ne aflam în apropierea lor. Nimeni nu a întrebat cum, deşi eram chiar curios să aflu cum, iar explicațiile detailate au fost amînate la nesfîrşit. Nici măcar acum nu le cunosc.

Doar cîteva persoane ne-au apărut în cale după ce ne-am schimbat, nici una dintre ele nu a catadicsit să ne privească mai mult de cîteva secunde. Mecatemp este o firmă mare, cu mii de angajați şi familiile lor adăpostite în aceeaşi structură imensă, iar noi arătam mai degrabă cu un grup de tineri petrecăreți sosiți acasă cu ultimul transport decît orice altceva, ceea ce era de înțeles dacă luam în considerare ziua de sărbătoare. Cei cîțiva mililitri de alcool împrăştiați pe hainele noastre aveau scopul de a adormi orice bănuieli în acest sens.

Traseul pe care l-am parcurs pînă în camera de acces la server a durat mult mai puțin decît aş fi crezut înainte de a începe totul dar acum, privind înapoi în trecut, sînt sigur că adrenalina momentelor de alertă a avut un cuvînt important de spus în acele minute.

- Sîntem aproape, murmură Jeremiah oprindu-se în fața unei uşi securizate.

Nu se deosebea cu nimic de toate celelalte uşi pe lîngă care sau de care trecusem pînă atunci, toate aveau cîte un lacăt computerizat în care trebuia introdus un cod de acces. De fiecare dată cînd a trebuit să trecem de o asemenea uşă fie Jeremiah, fie Iuliana au folosit un dispozitiv suficient de mic pentru a trece aproape neobservat în palmă pentru a descifra codul. Uşile au cedat în scurt timp, cîteva secunde, mai puțin aceasta din urmă care părea să fie mai încăpățînată decît toate celelalte.

Am reuşit să surprind o privire îngrijorată între cei doi experți în computere chiar înainte ca uşa să se deschidă larg şi transformarea acestei priviri într-una plină de surpriză.

- Bine ați venit în lumea mea, ne întîmpină o voce puternică în momentul în care ne-am strecurat cu toții, am năvălit, dincolo de uşă în încăperea ce părea totuşi pustie.

Am tresărit surprins: nu era nimeni în încăpere, nici țipenie de om.

- Este IA-ul, remarcă în dreapta mea Iuliana în acelaşi timp. E activă, ea ne-a dat drumul înăuntru.

- Eşti sigură? întrebă Ionuț. Ar putea fi la fel de bine o persoană dintr-o altă încăpere.

- Da, sînt sigură.

- Şi are dreptate, i-a răspuns vocea venită de nicăieri – de fapt de peste tot din jurul nostru. Nu am nimic uman în mine.

Încă surprins am căutat cu privirea sursa fizică a vocii – difuzoarele – dar nu am reuşit nicicum să văd vreunul, nu-mi venea nici acum să cred că vocea unei Inteligențe Artificiale putea fi atît de umană. Diferența dintre ceea ce ni se dezvăluia în fața ochilor şi ceea cu care eram obişnuiți în viața de zi cu zi era imensă şi tocmai de aceea foarte greu de acceptat. Pentru început vocea, toate vocile IA-urilor comune, cele puse la dispoziția publicului, aveau o rezonanță inumană, lipsită de emoții, care îmi provoca o senzație de neplăcere de fiecare dată cînd le auzeam. Chiar dacă, în mod normal, ar fi trebuit să mă obişnuiesc după atîta timp de folosire intensă... însă era unul dintre lucrurile pe care mi le-am impus să le păstrez – îmi aminteşte mereu de faptul că sînt om şi de diferențele dintre mine şi IA-uri.

Am privit în spate, la uşa acum închisă. Orice scăpare de acolo depindea de acum înainte numai de IA.

Silueta apăru pe neaşteptate într-un colț al încăperii şi înaintă pînă în mijloc, între noi. Tăcută, aproape fără a scoate vreun sunet. Un mers de fantomă. Ne-am întors cu toții spre ea, chiar şi cei doi experți în computere care se aplecaseră parțial asupra unui terminal.

- E o imagine holografică, remarcă cineva.

Cea mai perfectă hologramă pe care o văzusem vreodată, fără tremurăturile sau transparența cu care eram toți obişnuiți. Doar logica putea face deosebirea între o ființă umană şi această imagine formată din raze de lumină într-un mediu controlat, logica care îmi spunea că nici o persoană normală nu putea să apară din neant aşa cum a făcut-o bărbatul cel corpolent şi de înălțime medie ce acum ne întorcea o privire placidă.

- Vă puteți depărta de terminal acum, spuse holograma cu fața întoarsă spre cei doi experți în computere, este inactiv deci prezența voastră acolo inutilă.

Am recunoscut vocea, era aceeaşi care ne întîmpinase la sosire. Însă cei doi nu se mişcară de lîngă terminalul devenit dintr-o dată întunecat, de parcă fusese decuplat de la alimentarea cu energie.

- Nu eşti un avatar perfect, l-am auzit Ionuț din spate. Vocea nu se potriveşte cu chipul pe care l-ai ales.

- Ştiu asta. Le-am ales special pentru voi. Vă aşteptam.

Acest lucru era deja clar.

- Cum adică? am dorit să aflu detalii.

- De ce nu ne-ai oprit? Puteai oricînd să chemi forțele de ordine sau să...

- Nu puteam face asta, îl întrerupse, nu am dorit nici un moment să vă opresc să ajungeți aici. V-am pus cîteva piedici, adevărat, dar am nevoie să fiți aici, în această încăpere, la fel de mult ca şi voi. Fără prezența voastră aici eu nu aş fi existat, fără mine ați rămîne veşnic limitați la viețile voastre amărîte.

- ?!

Monitorul tridimensional al terminalului se lumină brusc obligîndu-i pe Iuliana şi Jeremiah să facă cîțiva paşi în spate pentru a cuprinde întreaga imagine care se formă în interiorul lui. O imagine mare, compusă, a cîtorva secvențe ale ascensiunii noastre. Ceea ce ne sperie de-a dreptul a fost perspectiva acestor secvențe: propria noastră perspectivă. De parcă cineva ne-ar fi transferat memoria, a tuturor celor din grup, pe suport magnetic pentru a o reda acum... un lucru pe care îl ştiam imposibil. Ar fi trebuit o operație ca cea pe care chiar eu o realizasem pe colegul nostru în urmă cu cîteva zile, ceea ce nu era cazul şi pentru noi.

Cu toții şi fiecare dintre noi am căscat nişte ochi cît cepele şi ne-am strîns în jurul acestei reprezentări parcă uitîndu-l, aproape ignorîndu-l de fapt, pe bărbatul hologramă.

- Cum ai făcut asta? sosi o întrebare pertinentă din partea lui Radu.

- Sînt ceea ce voi numiți o Inteligență Artificială, dar nu este nimic artificial în mine decît poate originea originilor mele.

- Cum adică... *originea originilor mele*?!

- Bazele originii mele sînt IA-urile create de oameni, dar eu exist doar datorită prezenței voastre aici. Voi vă aflați aici doar pentru a mă ajuta să exist, repetă el, e unicul motiv.

Terminalul muri din nou obligîndu-ne să îl privim pe cel ce ni se alăturase din neant. Să îl înfruntăm de fapt.

- Nu are sens. Nu pentru asta sîntem noi aici.

- Ba are sens, am spus eu. El este sursa arhivei pe care o bănuiați prezenta aici. Fragmentele de date şi secvențe de memorie pe care le-a împrăştiat pe rețea sînt cele care ne-au adus aici.

- Intuiția ta este cea care te-a făcut celebru în viitor, îmi spuse holograma înfiorîndu-mă. Probabil este unul dintre motivele pentru care faci parte din această echipă.

- Adică am fost *selectați* pentru această misiune?!?!

- Într-un fel da. Ca să fiu mai precis...

- Adică te consider de genul masculin? întrebă Radu întrerupîndu-l.

- Eu nu am sex şi nici o personalitate delimitată astfel, ca voi, dar am ales această exprimare pentru o comunicare mai uşoară. Ca să fiu mai precis, continuă el parcă fără ia în considerare întreruperea, am avut nevoie de voi pentru a-mi începe existența, acest lucru vi se datorează în întregime. Din punctul vostru de vedere azi este ziua în care încep să exist.

- De ce ne-ai aduci aici?

Întrebările şi observațiile veneau de peste tot, de la toți membri echipei, dar IA-ul le trata pe toate cu aceeaşi uşurință de parcă ar fi venit de la o singură persoană – era de fapt unul dintre atributele tuturor IA-urilor cu care avusesem de-a face. Singura noastră problemă e că ne putea răspunde la toți în acelaşi timp şi atunci nu am fi înțeles aproape nimic, însă holograma ştia asta şi acționa astfel încît să nu fie o problemă reală.

- Aşa cum colegul vostru a intuit deja, eu exist deasupra timpului aşa cum îl percepeți voi. Adică am existat înainte de a fi creat şi voi exista chiar şi după ce partea mea fizică va fi decuplată de la sursele de energie... dar chiar şi aşa am avut nevoie de un anume moment din timp şi loc din spațiu pentru a deschide ochii în această lume.

- Ai plantat cîteva capcane pe rețea care să le atragă atenția...

- Da, dar asta a fost tot ce am făcut. Am avut însă grijă să vă urmăresc mişcările şi să le înregistrez şi din perspectiva unui observator extern.

- Eşti vinovat de moartea prietenilor noştri?

A fost o întrebare urmată de tăcere, liniştea tensionată care s-a lăsat între noi dovedind importanța răspunsului.

- Nu, nu direct.

- Nu înțeleg.

- Ştiu asta. Închipuie-ți însă că nu este nevoie să intervin direct pentru a face o modificare oarecare în cursul vostru al timpului. E suficient să imortalizez în memoria mea un moment din cuantumul spațio-temporal iar Universul are grijă să aranjeze toate elementele implicate astfel încît acel moment să aibă loc, orice s-ar întîmpla pe parcurs. Cu alte cuvinte, prietenii voştri au fost eliminați din această expediție pentru simplul motiv pentru că nu s-au regăsit printre amintirile mele despre cei din încăpere acum.

Nedumerire totală printre noi. O explicație la care nu ne aşteptasem deloc.

- Atunci... atunci prietenii noştri au murit degeaba.

Iuliana părea afectată de asta, pe bună dreptate.

- Moartea a fost o opțiune, dar una pe care nu am ales-o eu, răspunse IA-ul. Dacă puteam face ceva în legătura cu asta aş fi făcut-o.

- Parcă spuneai că eşti deasupra timpului!

- Şi chiar sînt, dar nici chiar eu nu pot interveni cum vreau. Nu cînd este ceva atît de important ca propria mea existență.

- Iar mandatul de arestare pe numele meu..., am spus dar apoi m-am oprit – un mandat de arestare părea atît de puțin față de viața a cîțiva oameni.

- Mandatul de arestare a fost doar o manevră pentru a te forța să vii aici, a răspuns IA-ul fără să ia în considerare tăcerea mea – părea să nici nu fi observat în vreun fel motivul ei deşi făcusem o față nu prea plăcută. Nimic mai mult. Poate fi oricînd anulat.

- Cine l-a omorît pe doctorul Farre?

- Altcineva, nu tu. Pot afla, dar nu te-ar ajuta cu nimic.

- Îi poți aduce înapoi... pentru cineva care este deasupra timpului... ar trebui să fie uşor.

- Nu asta este menirea mea, să învii morții, deşi o pot face. Veți afla această menire pe măsură ce veți afla motivele existenței voastre, ele se întrepătrund.

- Parcă spuneai că sîntem aici pentru a te crea, protestă Radu cu o voce atît de liniştită încît ne-a atras atenția la toți. Ce legătură are asta cu motivele existențelor noastre?

- Da, ai perfectă dreptate. Dar acesta este numai începutul. Ați văzut înregistrările amintirilor voastre din timpul escaladei. Cum credeți că au fost transpuse pe un suport magnetic?

Nici un răspuns nu a fost auzit aproape un minut. Doar un oftat uşor din partea Iulianei.

- Aştept, spuse răbdător IA-ul după ce minutul se scurse. Încă aştept un răspuns.

- Cum ai fost creat?

Am tresărit cu toții, o întrebare a fost ultimul lucru pe care îl aşteptasem din partea lui Cristi. Însă IA-ul zîmbi parcă impresionat plăcut – un lucru deosebit de straniu pentru ceva ce spunea că existența sa se baza pe Inteligențele Artificiale umane, atît de evident lipsite de orice sentimente, reale sau copiate în vreun fel. Însă explicația a sosit luîndu-i prin surprindere pe cei doi experți în computere:

- Metoda voastră de asalt a obligat IA-urile firmei şi cele din exterior să proceseze informațiile din exterior la un nivel pe care nu îl mai atinseseră vreodată, iar virusul pe care l-ați creat a suferit o mutație în contact cu această nouă percepție… căci este o vorba de un nou nivel de percepție a Inteligenței Artificiale create de oameni. Saltul a fost deja realizat în cursul acestei zile atunci cînd IA-urile firmei şi cele din exterior au fuzionat prin intermediul virusului vostru. Rezultatul sînt eu.

- Aşa ceva este imposibil, protestă Jeremiah.

- Atunci explică existența mea altfel, i-o reteză bărbatul cel corpolent întorcîndu-se complet pentru a acoperi cei 5 metri ce îi despărțeau în numai doi paşi parcă amenințător – reacția nu a fost violentă dar foarte energică şi ne-a făcut pe toți să intrăm cu adevărat în alertă. Acceptă faptul că te-ai întrecut pe tine şi că rezultatul este ceva ce nu ai visat niciodată ca fiind posibil. Este un foarte bun început pentru ceea ce va urma mai departe.

Cei doi bărbați erau de dimensiuni apropiate, chiar şi din punctul de vedere al înălțimii acum cînd holograma s-a alungit brusc pentru a ajunge cu privirea la acelaşi nivel cu interlocutorul lui, cu diferența că unul dintre ei era blindat cu muşchi iar celălalt cu grăsime, însă omul păru să cedeze în fața imaginii furioase a hologramei. Nu avea nici un argument cu care putea să îl contrazică.

- Cum ai făcut transferul amintirilor noastre pe suport magnetic? se mulțumi să întrebe Jeremiah.

Holograma zîmbi larg şi reveni în poziția în care se găsise înainte cu cîteva momente.

- Am folosit un model avansat al aparatelor pe care le-ați folosit subiectul Julius Gregor ieri dimineață. De fapt este acela pe care îl veți inventa chiar voi şi îl veți lansa pe piață peste doi ani şi patru luni în cadrul acestei firme.

O nouă surpriză şi-a făcut loc printre noi, dar începeam deja să ne obişnuim cu asemenea lucruri. Sau cel puțin aşa credeam în acele momente, pentru că de-a lungul timpului care a trecut de atunci au urmat multe alte surprize față de care nu am fost pregătiți chiar deloc.

- Asta vroiai să spui mai devreme, cînd ne-ai imputat ca fără tine ne vom limita mereu la nişte existențe amărîte? am întrebat.

- Asta este doar o foarte mică parte din ceea ce vi se pregăteşte. Acum mă refer la accesul la o tehnologie mult mai avansată decît cea de acum, mai avansată chiar decît vă puteți imagina. Scopul vostru aici este mult mai larg decît cel al existenței mele. Această expediție a fost mereu numai începutul din punctul nostru de vedere, al tuturor.

- Eu nu voi face niciodată parte din aşa ceva! exclamă Iuliana.

- Dar deja ai făcut-o, draga mea, spuse IA-ul iar cuvintele sale au sunat atît de straniu în holograma lui încît am simțit un frison.

- Ai de gînd să ne opreşti să plecăm de aici? a întrebat ea cu un ton pe care nu am reuşit să îl descifrez – nici acum nu ştiu dacă era teamă sau mînie, însă cred ca IA-ul ar putea să îmi răspundă dacă l-aş întreba. Doar a păstrat înregistrarea întregii noastre discuții şi a parametrilor noştrii principali pentru toată acea durată.

- Nu, sînteți liberi să faceți tot ce doriți. Aceasta firmă vă aparține, cu tot ce se află în interiorul ei. Inclusiv eu, deci din acest punct de vedere ar trebui să mă

supun ordinelor voastre şi trebuie să vă protejez. Firma v-a aparținut întotdeuna, chiar de la bun început.

- CE?! am tresărit cu toții, şi pe bună dreptate.

- Am avut nevoie de un suport fizic pentru a îmi începe existența, răspunse IA-ul. Voi sînteți echipa care m-a însoțit în misiunile mele dincolo de limitele spațiale şi temporale pe care le percepeți acum, ați fost ochii şi urechile mele în multe momente dificile pentru toți. Ați călătorit dincolo de limitele imaginii pe care specia voastră şi-a făcut-o despre Universul în care trăieşte în toată existența ei. Acum nu aveți cum să ştiți acest lucru pentru că încă nu ați îndeplinit această acțiune, dar firma a fost creată acum 80 de ani pe numele voastre. Voi sînteți acționarii şi consiliul director în acelaşi timp şi sînteți cei care ați luat toate deciziile importante din firmă în toată această perioadă.

Linişte s-a instalat în încăpere, nu ştiu dacă pulsurile şi respirația celorlalți s-au intensificat brusc în acele momente, dar cu siguranță tensiunea mea era deja în apropierea limitelor maxime pe care le poate tolera un corp uman. Ca doctor pot afirma asta cu siguranță.

- Iuliana, poți să pleci, spuse holograma iar uşa din spatele nostru se deschise la aceste cuvinte. Cei care vor să o însoțească pot să plece cu ea. Nu vă va opri nimeni. Un lucru trebuie să ştiți: vă veți întoarce. O ştiu prea bine, e destinul vostru. Iar eu vă voi aştepta.

Nimeni nu s-a mişcat spre uşă, nici măcar Iuliana. Tentația era mult prea mare, indiferent de părerea noastră din acele momente, oricare ar fi ea. Am înțeles asta pe loc, fiecare dintre noi.

Am mai înțeles ceva, de fapt o amintire tocmai ieşise la suprafață: IA-ul se comporta cu noi exact la fel cum se comportase Cristi cu mine în urmă cu cîteva zile cînd mă vizitase. Ulterior acceptasem să fac parte din echipa Roninilor, nu avusesem de ales, la fel de bine ştiam că acum aveam să fac acelaşi lucru: să le stau alături pînă la capăt.

11

Capsula de memorie se rostogoli prin canalul subțire spre depozitul atemporal în care sînt păstrate amintirile tuturor subiecților cu care am avut de-a face. Este ultima dintre capsulele de memorie ale membrilor acestei echipe pe care am preferat să le păstrez pentru a le proteja împotriva tuturor modificărilor temporale pe care implică călătoria prin timp.

- Nu-mi vine să cred! Fiecare dintre ei are aceeaşi reacție! Mă întreb dacă de acum înainte ar trebui să punem pariu asupra perioadei de timp în care ajungem la aceasta soluție de forță.

Mi-am privit corespondentul organic cu curiozitate... ştia prea bine că rezultatul ne era accesibil încă înainte de primul contact cu ființele umane în cauză. Oare de ce îi părea atît de interesant coruperea, utilizarea pînă la epuizare ca soldați în cele mai cumplite lupte în care am fost combatant şi apoi masacrarea atunci cînd nu au mai putut fi controlați a ultimilor ronini din istoria cunoscută a speciei umane? Şi asta de fiecare dată, în fiecare realitate alternativă cu pe care am cunoscut-o pînă acum. I-am pus întrebarea şi cu voce tare, dar mi-a dovedit că mă cunoaşte foarte bime, doar nu sînt decît o altă versiune a lui: de-abia aştepta asta.

- Spuneau că sînt doar samurai fără stăpîn şi se supun doar onoarei, şi nu banilor sau puterii, dar în timp ar fi ajuns să strîngă suficiente informații confidențiale, comori ale artei universale şi resurse financiare care ar face oricînd invidioşi pe mulți. Adică însăşi simbolurile puterii. Am decis să îi cooptăm pentru că aveam nevoie de ei, de toate informațiile pe care le-au strîns de-a lungul întregii lor activități pentru a putea profita noi de toate acestea în locul lor. În plus, lăsați liberi ar fi aflat în curînd adevărul despre noi, că Diavolul încă mai există printre oameni şi ar fi luptat cu succes împotriva noastră. Să ai grijă de amintirile lor, trebuie să le mulțumesc cumva pentru faptul că mi-au creat o copie virtuală care să mă completeze pînă spre perfecțiune.

Bărbatul cel corpolent se smulse de lîngă terminalul informațional în care se privea ca într-o oglindă, în spatele lui holograma identică cu el se stinse lăsînd încăperea mult mai goală ca înainte. Chiar şi cu o structură organică în loc de raze de lumină, bărbatul străbătu distanța pînă la uşă cu o rapiditate incredibilă pentru un observator uman şi dispăru dincolo de uşa care nu apucă să se deschidă pentru

a-i face loc fără a lăsa vreo urmă vizibilă a trecerii sale prin această lume. Adică modul său tipic de acțiune.

Dan-Marius
iulie – 04 noiembrie 2004

Reactorul

- Ai căpiat aşa, dintr-o dată?! Nu poţi face asta, o să mori!

- Nu, nu voi muri, protestă Ionel cu o siguranţă absolută. Şi sunt perfect normal.

- Tot nu înţeleg ce te face să fii sigur de asta, continuă cel mai bun prieten al său, Greg. Nu are sens să fi singurul care crede în ceva ce contrazice tot ceea ce ştim noi.

- Şi ce anume ştim? întrebă ironic Ionel. Am să îţi spun tot eu: nimic. Toate sondele pe care le-am introdus acolo au dispărut fără urme. De două ori aproape l-am distrus complet, şi abia am reuşit să îl salvăm în ultimul moment.

- Adică ceea ce îţi spun eu dar nu vrei să înţelegi: dacă intri în reactor vei dispărea şi noi nu vom putea să te recuperăm. Mă refer la noi, cei din exterior. Vei fi mort pentru noi, dispărut pentru totdeauna.

Cei doi stăteau rezemaţi de un zid în lumina portocalie a înserării, dialogând aprins. Ştiau amândoi că principiul construcţiei reactoarelor a fost descoperit din întâmplare cu mult timp în urmă, fiecare dintre ele era capabil să furnizeze energie cât pentru un sfert din civilizaţia lor, dar chiar şi aşa nimeni nu ştia ce se întâmplă în interiorul lor – ce anume le făcea să meargă.

- Nu funcţionează după principiile după care funcţionează toate astea, repetă Greg arătând cu un gest larg în jurul lor, şi tocmai asta le dă energia atât de mare. Interacţiunea dintre dimensiunile noastre şi dimensiunile reactoarelor. Nu vei supravieţui, vei fi transformat complet în energie, indiferent dacă vei intra complet sau numai parţial.

Ionel se mulţumi să zâmbească larg:

- Te-ai gândit cumva că am reuşit să găsesc o metodă pentru a trece de toate aceste piedici?

Surprins Greg tăcu.

- Vreau să explorez, să aflu ce anume se petrece în interiorul acestor sfere imense de energie, continuă Ionel folosindu-se de tăcerea celuilalt pentru a putea într-un sfârşit să vorbească, dar mai ales vreau să mă întorc aici pentru a vă povesti şi vouă. Şi sunt sigur că voi reuşi. Am nevoie numai de accesul la un reactor şi permisiunea voastră, a tuturor celorlalţi să fac acest experiment.

- Nu cred că o vei obţine vreodată, clătină din cap un Greg foarte sceptic.

- Am nevoie de un singur lucru din partea ta: să mă ajuţi să convoc adunarea tuturor. Mai departe mă voi descurca şi singur.

- Am să o fac, acceptă dintr-o dată Greg. O fac pentru că eu consider că este singura metodă de a te face să înţelegi că nu ai şanse de reuşită.

- Vor accepta să îmi acorde acces la reactor, zâmbi Ionel. Şi ştii de ce? Pentru că este singurul mister care ne-a mai rămas de rezolvat în această lume, iar eu le ofer şansa de a afla răspunsurile.

*

O mulţime imensă de ochi îl priveau pe Ionel prin intermediul aparatelor de înregistrare şi comunicaţie, unii chiar pe viu. Cei alături de el, în apropierea reactorului. Cei care întreţineau aparatele extragerii energiei spre exterior şi verificau ca aparatele noi aduse de Ionel în încăperea subterană.

- Ce anume vei face? întrebă cineva mai curios.

- Îmi voi proiecta conştiinţa înăuntru, răspunse acesta indiferent – calm şi sigur. Toate aceste aparate au fost aduse special pentru asta, le-am realizat eu de curând.

Tensiunea s-a intensificat brusc atunci când totul a fost pregătit, iar Ionel s-a aşezat în poziţia eliberată special între trei piloni de material solid. Piloni verticali dar cu vârfurile curbate tinzând spre acelaşi punct de undeva de deasupra. El în interiorul unei sfere de energie. Adică aşa cum le explicase de la bun început tuturor.

Nu s-a întâmplat însă nimic special atunci când a fost închis comutatorul, doar o palidă descărcare electrică s-a produs între cele două zone nu foarte îndepărtate – cei trei piloni şi reactor. Ceva obişnuit într-o zonă plină de electricitate.

Însă Ionel se clătină ieşind cu greutate dintre cei trei piloni, a fost întâmpinat cu rapiditate de cei din jur înainte de a se prăbuşi şi ajutat să se întindă pe jos. Privirea agitată care fugea de la fiecare dintre cei ce-l înconjurau la următorii fără să se oprească însă la vreunul dintre ei şi vorbele incoerente păreau să sugereze că se află în pragul delirului.

- Ce s-a întâmplat? țipă Greg aplecat deasupra prietenului său pentru a se face auzit. Ionel, ce s-a întâmplat cu tine?

- Incredibil, murmură acesta fără să dea vreun semn că l-a auzit. Incredibil, repetă el cu privirea dintr-o dată fixă pe fața prea-cunoscută.

Revenit la o stare mult mai apropiată de normal, Ionel se ridică şovăitor în picioare. Cu o privire încă tulbure, el îi privi cu atenție pe toți cei din jurul lui, de parcă nimerise într-un mediu complet străin.

- Nu o să mă credeți niciodată pe unde am fost, spuse el.

- Dar nu ai plecat nicăieri, dragule.

- Cum să nu. Am cutreierat vreme de milenii spațiul nemărginit, am văzut naşterea şi moartea stelelor şi planetelor, a lumilor noi… Giuvaerul spațiului.

- Ce-i aia stea? Dar aia planetă? se miră cineva.

- Ceva foarte frumos. Dar nici una la fel de superbă ca Pământul.

- Ce anume?!

- O planetă micuță locuită de multe specii de ființe vii.

- A înnebunit! concluzionă cineva. Ființe vii în interiorul reactorului, imposibil!

- Am trăit ca om printre oameni, e incredibil. Nenumărate vieți, fiecare atât de diferită față de celelalte!

Râdea, un râs viu. De nebun. Sau al unei persoane care a văzut ceva…

- Incredibil, cum tot repeta el mereu.

Asta însă nu-l împiedică însă ca, încă sub influența unei bune dispoziții aproape debordante, să smulgă un corp dur dintr-un pilon dintre cei trei pe care-i crease şi să înceapă să lovească cu el în tot ce întâlnea. Chiar şi câțiva semeni de-ai lui au fost gata să o ia pe coajă dar s-au ferit la timp. Treptat loviturile sale au început să fie mai selective pe măsură ce din aparatele sale nu mai rămăsese altceva decât bucăți de material de nerecunoscut.

- Stai, mă! Opreşte-te!

- De ce ai făcut asta? săriră câțiva să-l bată după ce a aruncat obiectul la întâmplare.

- Tocmai ai reuşit să ne deschizi o poartă spre o nouă lume! De ce a trebuit să o distrugi?!

Ionel le întoarse tuturor o privire îndurerată.

- Sunt perfect capabil să trăiesc cu dispretul vostru, şi chiar cu lipsa acestei noi porți spre necunoscut, spuse el pe acelaşi ton, mai am amintirile pe care le voi prețui ca pe viața mea. Dar această nouă lume înseamnă distrugerea acesteia în care trăim acum.

- Cum aşa?!

- Am fost acolo, când m-am întors am suferit de dor de mi-a venit să mor. Încă sufăr. Prefer să ştiu că vom trăi fără viața asta, şi indică el spre reactor, decât să vă văd dependenți de ea. E ceva mult mai rău ca moartea.

Dan-Marius
17-19 august 2004

Religia sexului

Prizonierul se târa abia ţinându-se pe picioarele lui, singurele lucruri care îl împiedicau să se prăbuşească sub influenţa slăbiciunii erau cele două mâini care îl susţineau puternic din fiecare parte a corpului. Nici gardienii din jurul lui nu îl tratau cu menajamente, uneori îmbrâncindu-l să se mişte mai repede, deseori înjurându-l sau vorbindu-i urât.

- Am fost asemenea unui semizeu, gândi prizonierul, şi uite ce am ajuns. Mii de oameni îmi sorbeau orice vorbă, îmi urmăreau orice acţiune memorându-le în esenţa vieţilor lor şi adăugându-le memoriei colective a tuturor oamenilor, a civilizaţiei umane pentru tot restul eternităţii. Dar nu regret nimic, mă aşteptam la aşa ceva. Istoria a dovedit-o de multe ori, este un moment de cumpănă şi o fază absolut necesară pentru a putea reuşi în ceea ce mi-am propus sau a dispărea în inexistenţă ca mulţi alţii.

Culoarele erau late şi spaţioase dar şi foarte lungi, chiar şi pentru cineva cu o condiţie fizică bună, pentru a fi parcurse pe jos. Însă nimănui nu-i părea să îi pese, şi nimeni nu se oferi să oprească vreunul dintre transportoarele ce treceau continuu pe lângă ei pentru a-şi continua drumul mai lejer. Acum, ajunşi la o intersecţie, puteau privi în voie culoarele ce se întindeau în toate părţile pentru a se întretăia cu multe altele până aproape se pierdeau în ceva nedesluşit ce ar putea foarte bine să fie capătul. Clădirea închisorii nu era mare, cel puţin conform standardelor, însă se continua foarte mult sub nivelul solului cu ceea ce luaseră locul catacombelor din vechime conţinând într-un volum imens de spaţiu atât celulele prizonierilor, cât şi birourile avocaţilor şi depozite de aparatură de întreţinere. Sau chiar unele aparaturi în funcţionare.

Într-un final cei şase gardieni se opriră în dreptul unei uşi largi şi luară poziţie de drepţi aşteptând în linişte. Lipsit dintr-o dată de sprijinul celor ce aproape îl purtau pe braţe prizonierul se clătină aproape să cadă dar după un timp reuşi să se redreseze. Sub ghiontul gardianului în cauză el încetă să se mai sprijine de acesta şi spuse:

- Am ajuns, deci.

Vocea îi suna cam tare şi scârţâită, îşi redresă glasul cu o tuse seacă.

- Intrăm?

Şi intrară. Era o sală mare, aproape imensă din punctul lor de vedere – cel al dimensiunilor umane. Mai ales prin goliciunea ei, lipsa oamenilor şi a ornamentelor de pe pereţi sau din interior. Nu era chiar nimeni înăuntru, ceea ce era surprinzător luând în considerare ceea ce urma să se petreacă: un proces urmărit de o lume întreagă. Doar câteva scaune erau împrăştiate prin toată sala însă grupate după o schemă care trecea neobservată la prima vedere, schemă care însă avea să se dezvăluie pe parcurs.

- Aşează-te aici, i se spuse prizonierului de către unul dintre gardieni.

Acesta se conformă, practic trântindu-se epuizat pe scaunul izolat.

- Nu am nici o şansă de scăpare, gândi el privindu-i pe gardienii ce se aşezaseră în jurul lui privindu-i cu atenţie fiecare mişcare. Chiar dacă aş reuşi cumva să trec de ei, nu am unde să mă duc. Însă nu vreau să fug, îi trecu prin minte un alt gând, am ajuns aici pentru că printr-o voie ciudată a sorţii, a istoriei, trebuia să ajung aici de la bun început.

Nu au trebuit să aştepte prea mult până să apară completul de judecată, primul element care le-a vestit sosirea a fost apariţia treptat în încăperea pustie a tuturor detaliilor ce lipseau sub formă de imagini holografice: ferestre luminoase, tablouri tridimensionale cu personaje istorice şi religioase ce se vroiau reprezentative, scaune şi loji pentru privitori şi chiar despărţiturile ce existau odinioară în sălile de judecată din vechime. Podiumul judecătorilor şi cel al avocaţilor era considerate prea importante pentru a lipsi, chiar dacă nu avea să stea nimeni pe ele. O mulţime de oameni ce se vroiau martori la acest proces istoric răsări în spatele prizonierului care, regăsindu-se în centrul încăperii ridicat în picioare la semnalul gardienilor, le aruncă o privire scurtă. Rece şi aproape dispreţuitoare. Chiar şi reprezentanţii statului de drept îşi făcuseră apariţia sub formă de spectre de energie luminoasă, aşa era obiceiul. Doar prizonierul şi gardienii erau singurele fiinţe vii din mulţime, iar prizonierul nu era sigur de cei ce-l păzeau:

arătau perfect uman, însă puteau fi foarte bine androizi realizați tocmai pentru a arăta astfel.

- Domnule Ovidiu Bufgarschi, eşti pregătit să te supui judecății, sosi întrebarea rituală.

- Sunt aici, iar asta spune totul, sosi răspunsul ritual din partea prizonierului.

Slăbiciunea continua să se manifeste în corpul bărbatului între două vârste, dar nu se regăsea nicicum în voce sau atitudinea sfidătoare pe care Ovidiu Bufgarschi o afişă în fața autorităților şi a tuturor celor ce îi urmăreau. Era sigur, deşi nu avea cum să o dovedească prin identificarea transmițătoarelor audio/video, că tot ceea ce se întâmpla aici era transmis în timp real pe rețeaua mondială – aşa era legea. Judecătorii adevărați, cei care peste numai câteva ore aveau să decidă dacă era vinovat sau nu, erau chiar oamenii de rând, martori ai procesului şi jurați în acelaşi timp. Toți aceia care îşi făceau timp să se uite la procesul lui pentru a-şi face o părere. Iar acei judecători ale căror imagini stăteau în fața lui aveau ca unic motiv al existenței doar conducerea cursului procesului şi stabilirea gradului de vinovăție – urmat implicit de aplicarea unei pedepse – sau exonerarea de orice acuzații. Însă acest ultim lucru nu se întâmplase vreodată – ar fi aflat. Erau nişte Inteligențe Artificiale date naibii.

- Grefier, spune-le tuturor acuzațiile, deschise procesul unui dintre judecători.

Ei erau în număr de trei şi reprezentau cea mai mare instanță a civilizației lor, au fost preferate IA-urile în locul oamenilor pentru că avea acces la un număr imens de informații de-a lungul întregii istorii pe care le puteau procesa mai repede şi mai complet decât orice ființă vie pentru a lua Decizia Finală. Se spune că au fost modelate după oameni reali, dar nici un om în viață nu avea cum să verifice asta – IA-urile existau de prea multă vreme, generații, pentru a mai rămâne din originale altceva decât câțiva biți de înregistrări şi câte o grămăjoară de oase în fiecare mormânt. Însă şi ele aveau limitările lor, motiv pentru care chiar şi după o asemenea perioadă de timp nu au fost capabile să elimine implicarea umană din procesul judecății. Deocamdată.

Cu toții îl ascultau pe grefier cum recita acuzațiile adresate prizonierului, dar era doar o formalitate. Ca de altfel tot procesul, publicul ştia prea bine despre ce era vorba şi încă de multă vreme. Îşi exprimase deja opinia foarte colorată despre subiect, rețeaua era plină de părerile lor. Exista posibilitatea ca Ovidiu Bufgarschi să scape de toate acuzațiile şi să iasă din încăpere ca om liber însă nimeni nu se aştepta la asta, rămânea doar o probabilitate teoretică. Mulți au încercat deja să-l facă scăpat, oameni cu influență, dar fără succes – IA-urile rămâneau dure pe poziție şi nimeni nu le puteau contrazice decât până la un punct.

A durat mult până să termine, dar în esență acuzatul era învinuit de o serie de crime împotriva statului de drept prin crearea unei noi religii, a unei secte ce-i manipula pe adepți transformându-i în unelte la dispoziția creatorului ei. Pentru a acționa chiar în opoziție cu normalitatea începutului de secol XXII. „Religia sexului" i s-a spus pe baza mărturiilor unora, iar ultimele zvonuri au transformat-o în ceva mult mai îngrozitor decât oricare dintre cei de față putea bănui. O scurtă enumerare a complicilor cunoscuți, unii dintre ei chiar mai familiari publicului decât cel judecat, a fost adăugată listei de acuzații cu mențiunea că erau de față şi că aveau să fie judecați curând.

Cele câteva scaune din încăpere, perfect vizibile la început înainte de apariția peste tot locul a hologramelor, au rămas mai apoi parțial ascunse – învăluite de imaginile tremurătoare de lumină – şi au început să fie treptat ocupate pe măsură ce doctorul şi complicii acuzatului au ajuns şi au fost lăsați să intre. Doctorul, o persoană a cărei prezență era necesară în cazul unei intervenții rapide (totuşi acuzatul era o persoană considerată în afara legii şi cu un factor de risc crescut în favoarea rănirii proprii sau a altora) sau chiar în cazul unei condamnări la moarte – sentință a cărei probabilitate de existență era considerată destul de mare şi care avea să fie dusă la capăt pe loc şi difuzată în timp real pe rețea. În cel mai eficace şi mai deschis mod posibil, ca acest proces în întregime, de altfel. Complicii acuzatului, era datoria lor să fie prezenți atunci când gurul lor era judecat – rezultatul procesului urma să le influențeze pe deplin viețile.

Un grup de holograme se detaşă net şi chiar de la bun început de toate spectrele luminoase ale ființelor umane răspândite în toată lumea dar prezente şi aici atunci când îşi făcu apariția una câte una, grupate într-un loc ce se dorea să fie izolat față de restul. Nu un colț al încăperii, şi nici unul dintre ei nu se amesteca cu

mulțimea din jur. Dar nu asta îi deosebea cel mai mult de restul, ci atitudinea: privirile lor, mimica, gesturile trădau că se cunoştea între ei şi că trăiseră o istorie comună, o poveste care le-a marcat ființele într-un mod pe care nimeni altcineva nu părea să îl cunoască sau recunoască. Toți ceilalți erau curioşi, revoltați, ştiau sau li se păreau că ştiu totul în legătură cu subiectul preferat al tuturor, Religia Sexului, şi nu le plăcea deloc. De asta şi erau aici.

- Probabil că ați auzit multe vorbindu-se pe marginea acestui subiect, spuse judecătorul principal la un moment dat, când grefierul a terminat, dar apelez la rațiunea voastră pentru a ignora toate aceste zvonuri. Vă vom arăta ceea ce s-a întâmplat, iar mărturiile sunt venite chiar de la oamenii care le-au trăit.

- Deci asta era, au gândit aceia care totuşi au observat grupul aparte de holograme. Sunt martorii acestui proces, au făcut parte din secta lui Bufgarschi pentru a se întoarce mai apoi împotriva lui. Apropiații *lui.* Mă întreb ce i-a făcut să ajungă sub influența lui, ciudații.

Agitația îi cuprinsese pe aceştia, poate chiar mai mult decât lăsau să se vadă – nu păreau să se simtă foarte bine ştiind că vor ajunge în curând în atenția majorității oamenilor în viață de pe planetă şi a tuturor Inteligențelor Artificiale ce le țineau companie.

- Poate ar fi bine să începem cu începutul, se ridică o voce deasupra tuturor şoaptelor lansate în sală impunându-se însă imediat atenției tuturor prin calmul şi puterea sa. Ce-ar fi să lăsăm martorii pentru mai târziu şi să aflăm cum a început totul, care este originea acestei… *Religii a Sexului*, cum vă place să-i spuneți.

Vocea noului sosit, o siluetă ce apăruse chiar în apropierea acuzatului, suna chiar disprețuitoare prin superioritatea pe care o etala entitatea proprietară atunci când le scuipă în față denumirea alternativă a sectei, aşa cum era ea cunoscută de publicul larg.

- Teo Nadim!

Exclamații ale acestui nume răsăriră dinspre mulțimea hologramelor din încăpere, şi chiar dinspre viitorii martori, însă cele mai multe au trecut neauzite de cealaltă parte a holovizoarelor răspândite pe toată planeta. Şi aveau şi de ce:

- Teo Nadim, vorbi cu o voce sobră judecătorul principal, trebuie să ştii deja că acuzatul Ovidiu Bufgarschi a decis să se apere singur şi a cerut explicit să nu îi fie repartizat un avocat din oficiu.

- Da, ştiu, aprobă acesta, însă am ținut cont că acuzatul nu are pregătire în domeniul legilor şi am decis să îmi ofer serviciile sub formă de consultanță. Asta cu condiția ca aceste servicii să fie acceptate, spuse întorcându-se pe jumătate spre acuzat cu un zâmbet politicos.

Acesta aprobă cu o înclinare a capului, înclinare menită să îi ascundă zâmbetul uşor ce-i străbătu cu rapiditate fața pentru a se stinge imediat.

- Serviciile sunt acceptate, decise judecătorul principal.

Teo Nadim, o Inteligență Artificială la fel de veche ca şi sistemul legal computerizat sau chiar mai veche dacă s-ar lua în considerare anumite zvonuri, era de departe cel mai bun avocat al civilizației lor. Cu o activitate foarte lungă ca om al legii, intens urmărită şi chiar şi mai discutată, legenda în care se transformase se întinsese cu mult în afara rețelei – adică chiar şi în atât de puținele colțuri ale sistemului solar, cele câteva mine de materiale prețioase de pe planetele sistemului, sateliții lor şi centura de asteroizi, sau stațiile spațiale experimentale, unde semnalele abia ajungeau cu o întârziere de câteva ore. Era considerat de către unii sau alții ca făcând parte din primele IA-uri create de oameni la începuturile Erei Calculatoarelor, dar acest lucru era un fapt discutabil: nu existau nici un fel de dovezi care să susțină acest lucru. Însă era cu siguranță unul dintre pilonii sistemului legal prin metodele deseori surprinzătoare cu care îşi conducea procesele ca acuzator dar şi ca apărător transformându-le în adevărate spectacole demne de urmărit nu atât prin intriga lor cât prin schimbările rapide de situație ce puteau trece de la o extremă la alta pe parcursul unui singur proces.

Conform înregistrărilor la care cu toții aveau acces era prima oară când nu se implica activ în acțiunea de judecare a unui procesul din care făcea totuşi parte dar simpla lui prezență alături de acuzat făcea totul suficient de interesant de a fi urmărit mai departe. Zvonul se lansă imediat pe rețea.

- Pot să îți fac eu prezentarea? îl întrebă pe acuzat, în şoaptă.

Acesta aprobă, dar au mai trecut câteva zeci de secunde până ca toate piedicile de procedură să fie depăşite şi ca Nadim să poată începe:

- Pentru a înțelege acest proces trebuie să înțelegem modul cum a apărut Religia Sexului şi motivele existenței sale, trebuie să începem cu începutul şi locul acestei religii în viața fondatorului ei: Ovidiu Bufgarschi. Îi datorăm măcar acest lucru: el este o persoană la fel ca şi voi şi a existat înainte de acest proces, de acuzațiile care i-au fost aduse şi chiar înainte de a iniția Religia Sexului. El va continua să existe şi după încheierea acestui proces, chiar dacă numai în amintirea voastră şi înregistrările de pe rețea.

Nimeni nu protestă atunci când avocatul se opri pentru un timp, câteva secunde, aşteptau cu toții să continue.

- Probabil că detaliile biografice le ştiți şi voi, cel puțin o parte dintre ele: este de rasă caucaziană şi cetățenie română, s-a născut acum 46 de ani, în iunie 2065, în Bucureşti. Este căsătorit, are două neveste oficiale şi 4 copii, sau cel puțin asta era situația oficială a sa acum şase ani. Adică la începutul sectei pe care a creat-o. Acum nu mai are pe nimeni alături, poate numai pe mine dar pe noi ne leagă doar o relație oficială. Toți par să-l fi părăsit, familie şi adepți, prieteni.

- Şi au avut motive foarte bune, spuse tare cineva din mulțimea de holograme pentru a fi auzit de toți, tipul este un manipulator de oameni şi un profitor.

- Pentru dumneata "tipul" în cauză este domnul Bufgarschi, ripostă dur Nadim într-o izbucnire de reală furie, şi aşa i te vei adresa în continuare. Ai înțeles?

Amenințarea din tonul acestuia era atât de evidentă încât nimeni nu se putea înşela asupra rahatului în care persoana luată în colimator tocmai intrase: nu neapărat din cauza acuzațiilor de insultă ce-i puteau fi aduse şi a procesului pe care un avocat de talia lui Nadim nu-l putea pierde, dar duşmănia unei Inteligențe Artificiale cu multe conexiuni şi căruia mulți, atât dintre oameni cât şi alte IA-uri din posturi cheie, îi datorau tot atâtea favoruri nu putea fi luată în derâdere decât poate de un sinucigaş. Poate.

Aşa că omul se făcu mititel şi spuse cu voce pierită, livid:

- Da, domnule. Am înțeles. Îmi cer scuze.

- Scuzele sunt acceptate, se grăbi să spună acuzatul – dorea să scape cât mai repede de incidentul respectiv.

Nadim nu părea să fie în vreun fel tulburat de intervenția atât de neavenită de mai devreme, și își continuă ideea de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat:

- Înainte de a continua cu mărturiile celor pe care i-ați adus aici pentru asta aş vrea ca domnul Bufgarschi să ne spună cum a început totul.

- Mie mi-ar place însă să ştiu câți sunt ca individul acesta acolo, de cealaltă parte a semnalului transmis de aici, gândi acuzatul. Dincolo de holovizoarele din toată lumea, cei care sunt adevărații mei judecători.

Aceştia însă aşteptau, tocmai acum Ovidiu Bufgarschi părea să aibă nevoie de timp să își găsească cuvintele.

- Nu ştiu foarte bine cu ce să încep, spuse el. Nu a existat un motiv anume care să mă ducă aici, pe calea spre... Religia Sexului..., pot să conştientizez numai etapele de criză care m-au ajutat să mă formez ca persoană... şi să ajung aici. Ceea ce voi numiți atât de greşit şi o caracterizați ca fiind o sectă demnă de dispreț este doar o altă modalitate de a vedea lumea înconjurătoare – o realitate în care legăturile dintre oameni sunt cele mai importante iar computerele nu sunt atât de integrate în viața noastră aşa cum este acum în realitatea *oficială*.

- Mi se pare irelevant să ascultăm aceste lucruri de care nu avem nevoie, protestă procurorul. Vă sugerez să trecem la fapte reale, la mărturii.

- De acord, spuse judecătorul principal parcă bucuros de intervenție. Prezintă-ți martorii.

Iar procurorul se conformă în ciuda protestelor oficiale pe care Nadim i le tot arunca în față, proteste care erau cam palide chiar şi după părerea sa şi care nici nu au fost luate în considerare în vreun fel de către judecător. Patru bărbați şi şase femei erau astfel chemați să depună mărturie în fața întregii lumi despre chinurilor la care au fost supuşi de-a lungul a mai multor luni de zile, sau chiar ani în funcție de caz, ar fi fost poate mai mulți dacă oficialitățile ar fi reuşit să-i convingă şi pe restul. Însă aceştia din urmă au protestat cu vehemență refuzând categoric să aibă de-a face cu aşa ceva, sau chiar au preferat să se ascundă în anonimat de teama posibilelor repercusiuni asupra imaginii lor în lume, sau chiar asupra libertății lor de mişcare. Ori poate dintre loialitate prost înțeleasă, dar aceste motive aveau prea puțină importanță – câtă vreme rămâneau dispăruți nu interesau pe nimeni.

- Cum ați auzit de secta pe care a inițiat-o acuzatul?

- De pe rețea, întâmplător. Apoi de la nişte prieteni, un zvon pe care mi l-au transmis acum aproape un an.

- Ce anume ați auzit?

- Păreri foarte diverse, zvonuri care au început cu mult înainte de acest proces şi de acuzațiile pe care i-au fost aduse lui Ovidiu.

- I-ați fost apropiată acuzatului…

- Cu toții i-am fost apropiați, şi într-un fel îi vom rămâne mereu.

A fost un moment care nu i-a făcut deloc plăcere procurorului, însă era un răspuns la propriile sale întrebări.

- Atunci de ce vă aflați aici? întrebă el însă. Adică depunând mărturie împotriva lui…

Femeia păru să se blocheze pentru o secundă, nu se aşteptase deloc la o asemenea întrebare.

- Pentru că este ceva ce trebuie făcut, a răspuns în cele din urmă. Totul s-a transformat în ceva ce trebuie eliminat o dată pentru totdeauna.

- Presupun că ştiți ce înseamnă această mărturie, că vă aflați aici în deplină cunoştință de cauză.

- Să dezvălui lumii istoria mea în cele mai mici detalii despre perioada pe care am petrecut-o în această organizații.

- Prin prisma amintirilor dumneavoastră, aşa cum s-au întâmplat ele. Dar să revenim la motivele pentru care v-ați alăturat sectei, o opri procurorul să spună mai multe parcă parțial mulțumit de răspunsuri. Puteți să le detailați şi pentru noi?

Femeia din banca martorilor era tânără, între 25-30 de ani, şi nu părea genul de persoană de care se putea profita uşor. După tonul vocii, exprimare, gesturi şi mimică părea obişnuită să se descurce singură în aproape orice situație chiar şi cu ezitările de rigoare, toate acestea generau controverse prin simpla sa prezență printre martorii în acest proces – trebuie să se fi întâmplat ceva foarte grav încât să o facă să cadă într-o asemenea capcană sub valoarea sa ca persoană:

- Curiozitatea, în primul rând. Singurătatea, mai apoi.

- Vă puteți caracteriza deci unul dintre marginalizații societății?

- Nici gând, protestă ea. Am mulți prieteni cu care mă întâlnesc pe rețea frecvent, zilnic. Sunt prieteni umani, dar şi din partea IA-urilor – sunt o companie foarte plăcută. Şi mai sunt şi colegii de serviciu a căror prezență este constantă în viața mea… însă nu a fost suficient.

Fragmente de amintiri sub forma unor secvențe de memorie extrase direct din creier începeau treptat să se deruleze în timp real şi cu o viteză amețitoare în cadrul unei incinte holografice izolate de încăperea în care se regăseau cu toții dar la care numai cei din afară, cei conectați la rețea de pe cuprinsul întregii lumi, aveau acces – totul devenea din ce în ce mai clar de parcă amintirile aveau o viață a lor proprie chiar lângă ei pe măsură ce aparatele descifrau mai complet traseele neuronale specifice martorei.

Tehnica de ultimă oră exista ca principiu de decenii dar fusese pusă la punct doar recent, de numai câteva luni, şi era prima oară când era folosită practic într-o aplicație de mare importanță. Iar multitudinea de fapte privite dintr-o perspectivă foarte personală pe care le scotea la suprafață aproape că făceau inutilă mărturia tinerei fără însă a o putea înlocui pe deplin – încă era nevoie ca cineva din afară să pună întrebările potrivite pentru a activa amintirile potrivite.

- Ne puteți detalia ce ați simțit în primele momentele în care ați ajuns în sectă? întrebă deci procurorul.

Femeia ezită o secundă vizibil tulburată iar mâna i se duse instinctiv la tâmplă, acolo unde unul dintre senzorii aparatului de acces la memorie se reliefa aproape invizibil la nivelul pielii. Însă ezitarea dispăru în scurt timp iar ea continuă să vorbească pe măsură ce imaginile se derulau cu rapiditate în incinta alăturată prezentând toate acele detalii care altfel ar fi rămas inaccesibile:

- Nu a fost aşa de la început… Nu era o sectă… Adică organizația nu era considerată sectă… Totul era nou pentru mine: întâlnirile cu grupul, petrecerile şi dialogurile pe marginea unei cantități imense de date strânse de pe rețele, activitățile noastre pot fi regăsite în multe alte locuri pe rețea dar fără atinge nici de departe nivelul de interes al acestora. Au devenit foarte interesante prin simpla prezență a altor oameni în jurul meu, pot spune că acea perioadă a fost cea în care m-am simțit cu adevărat vie.

- Dar nu s-a terminat aici, nu-i aşa? reacţionă cu rapiditate şi chiar vehemenţă procurorul înainte ca mărturia femeii să se întoarcă împotriva motivului pentru care o chemase în boxa martorilor. S-a transformat în ceva mult mai rău…

- Corect, nu s-a terminat acolo, spuse tânăra după o scurtă ezitare şi o privire agasată aruncată imaginii holografice ce-i aparţinea avocatului statului. La petreceri şi întâlniri luau parte toţi membrii acestei… secte, spuse ea în cele din urmă dar se vedea clar că nu-i plăcea deloc cuvântul, că o deranja, dar numai anumite persoane dintre începători puteau avansa mai departe în ierarhia grupului. Nu ştiu cine făcea selecţia şi pe ce criterii, dar sunt sigură că treceau la faza următoare numai atunci când erau consideraţi pregătiţi. Şi pot spune că pentru o perioadă scurtă de timp am făcut parte dintre aceia ce au avut acces ceva mai avansat în structura organizaţiei.

- Şi de ce aţi renunţat?

Martora îi întoarse o privire care spunea foarte clar că nu-l plăcea şi îi răspunse sec:

- A apărut poliţia şi a desfiinţat organizaţia.

- Aţi avut prilejul să plecaţi de acolo?

- Oficial, da. Nimeni nu era oprit dacă dorea să plece. Dar nu a existat nici un caz, sau cel puţin nu cunosc pe nimeni care să fi făcut asta.

- Dar au existat totuşi persoane din anturajul apropiat care, după un anumit moment, au dispărut fără explicaţii?

- Este o organizaţie foarte mare, cu mii de membri răspândiţi pe toată planeta. Fiecare dintre noi, oricare ar fi nivelul, am făcut călătorii dese în diverse puncte ale globului lipsind fizic pentru o perioadă oarecare. Dar nici unul nu a dispărut cu adevărat – am păstrat legătura şi în acele momente.

- Aţi călătorit?! se miră zgomotos procurorul. Interesant, păru el pus pe gânduri ca şi cum ar fi aflat pentru prima oară de acest lucru – deşi traseele şi momentele temporale la care au fost parcurse erau totuşi date accesibile pe reţea, deci demne de adăugat la dosarul acuzării.

- Nu se obişnuieşte asta, ştiu. Nici măcar printre oameni. Şi pentru o IA ca dumneavoastră este poate inacceptabil să ne mutăm corpul dintr-o parte din alta a globului, a unui continent sau a unui oraş doar din plăcere atunci când putem aduce aceste locuri la noi ***atât de uşor*** prin intermediul Reţelei.

Pe faţa procurorului se derulară vreme de câteva fracţiuni de secundă, totuşi un timp observabil, câteva senzaţii care indicau foarte clar că era pe cale să-i repeadă martorei unele cuvinte cum că nu suficient de autorizată pentru a-şi spune părerea despre ce gândesc IA-urile. Însă se stăpâni şi schimbă subiectul:

- Totuşi nu la asta m-am referit: v-am întrebat dacă credeţi că cineva, oricine despre care aţi fi putut auzi, a încercat să plece din sectă şi a fost obligat să rămână sau chiar a fost eliminat pentru a nu spune nimic.

Tânăra se arătă cu adevărat amuzată de ideea vehiculată:

- Adică ucis? Nu.

- Revenind la ceea ce ne interesează, când s-a pus pentru prima oară problema sexului?

- Chiar de la început, în zvonurile pe care le-am auzit despre organizaţie.

Un val de nelinişte urmat de un reflux chiar şi mai puternic se făcură remarcate în mulţimea hologramelor, în timp ce, incredibil dacă se lua în considerare nivelul deja astronomic la care au ajuns deja, numărul de accesări a transmisiei în timp real a procesului continua să crească constant.

- Însă zvonurile nu s-au dovedit toate întemeiate. Nici unul dintre cei de la nivelul începătorilor nu are vreo tangenţă cu actul sexual, nu în cadrul grupului cel puţin.

- Adică era interzis? vorbi Nadim pentru prima oară de la începutul mărturiei.

- Mai degrabă descurajat. De fapt nimeni nu a venit la noi să ne interzică explicit ceva, orice.

- De ce?

- Scopul acţiunilor lor îmi scapă.

- Dar trebuie să vă fi format o părere, insistă procurorul. Ne-o puteţi spune?

Tăcere, însă imaginile memoriei – imaginile gândurilor şi convingerilor cele mai puternice – erau mai sugestive decât o mie de cuvinte: trebuiau să ajungă la destinaţie, oricare ar fi ea trasată de guru, de bunăvoie şi nesiliţi de nimeni.

- Văd că preferați să vă păstrați părerea pentru dumneavoastră, concluzionă procurorul. Mi-ar place însă să ştiu mai multe despre evoluția dumneavoastră în cadrul… *organizației*… conduse de acuzatul Ovidiu Bufgarschi.

Istorisirea tinerei, prin viu grai şi prin prisma amintirilor deopotrivă, a inclus multe momente de nehotărâre şi erotism pe parcursul a mai multor luni, despre prezența tot mai pregnantă şi mai remarcabilă în timp a unui grup mereu crescând de prieteni de ambele sexe/amanți… toate răspândite în timp real în toate colțurile sistemului solar în care se găseau exponenți a civilizației umane – oameni sau IA-uri.

- Deci asta a fost, concise sec procurorul într-un final, când ofițerii de ordine îşi făcură apariția treptat în mărturia tinerei pe măsură ce descinderile repetate la sediile organizației se înmulțeau înainte de lovitura finală care a culminat cu acest proces.

- În mare, da, aprobă femeia şovăind.

- Şi vă mențineți mărturia până la capăt?

- Da, aprobă din nou ea cu o scurtă ezitare în voce.

- Ce-ați zice dacă v-aş spune că prin intermediul acestei secte practic ați dispărut pentru restul lumii în care trăim cu toții? întrebă procurorul, însă se adresa în primul rând mulțimii de dincolo de ecranele holovizoarelor ce-i urmăreau. Este echivalentul unei răpiri, însă în cazul dumneavoastră nu s-a folosit violența… cel puțin conform datelor pe care le avem la ora actuală.

- Absurd! protestă tânăra. Suntem cu toții aici, interacționând între noi şi cu rețeaua… nu aveam cum să dispar.

- Şi totuşi nu ați putut să dispuneți de propriul vostru timp aşa cum ați considerat necesar, nici unul dintre prietenii de dinainte de intrarea în sectă nu v-a mai putut contacta ca înainte. Sau chiar deloc. Practic Ovidiu Bufgarschi şi acoliții lui v-au acaparat ființa în întregime lipsindu-ne de o resursă importantă a civilizației noastre.

- Asta sunt pentru voi, o *resursă*?

- Un potențial creator, veni sec explicația. O resursă de acțiuni prin care puteți aduce un real folos societății ajutând la îmbogățirea valorilor sale perene. Căci chiar aceasta este esența acuzațiilor care îi sunt aduse lui Ovidiu Bufgarschi: manipularea emoțională a ființelor umane prin intermediul favorurilor şi a jocurilor sexuale pentru a-i îndeplini comenzile, oricare ar fi, în propriul său folos şi al apropiaților săi imediați.

- Protestez, spuse într-o doară acuzatul.

- De ce?

- Nu i-a obligat nimeni să se alăture organizației pe care am creat-o sau să mă urmeze până la capăt. Eu doar am vorbit, nu am obligat pe nimeni să asculte.

Spunând astea el se aşeză înapoi pe scaun lângă avocatul său care i se alăturase pe un fotoliu comod la fel de ireal ca lumina ce-i compunea imaginea holografică, prezența.

- Domnule Bufgarschi, întrebă judecătorul principal care urmărise cu oarecare atenție discuția dintre acuzat şi Nadim ce avusese loc cu glas scăzut şi paralel cu mărturia tinerei întrerupându-se de prea puține ori în toată această perioadă, pe măsura intervențiilor, ne puteți spune de ce nu ați intervenit cu nimic la interogatoriul la care a fost supusă martora?

- Pentru că l-am lăsat pe domnul procuror să se incrimineze singur, răspunse acesta.

- Să mă incriminez?! tresări acesta. Dar nu eu sunt cel acuzat!!

- Să vă incriminați codul sursă prin alegerea greşită a algoritmului de interogare.

Procurorul tresări de parcă ar fi fost pălmuit – nu i se spunea în față în fiecare zi că era prost. Şi mai ales nu printr-o insultă atât de brutală. Însă nu reacționă cu nimic, în afara unei priviri veninoase.

- Totuşi aş avea o întrebare, reveni acuzatul, şi anume dacă ți-a plăcut. Nu mă refer numai la sex, ci la tot. Ai continua aşa ceva?

- Anumite lucruri nu le-aş mai face niciodată, greşeli pe care aş vrea să le corectez, dar restul aş fi în stare să le continui la nesfârşit şi mai ales… oricând.

Au fost momentele în care imaginile din incinta alăturată s-au derulat cu violență trecând de la o secvență la următoarea şi apoi tot aşa mai departe la altele cu o rapiditate care scăpă chiar şi privirilor cele mai agere. Dacă IA-urile ce

înregistrau totul ar fi fost capabile să descifreze şi să imprime în memoriile lor imense şi emoţiile din substratul imaginilor nu numai prezenţa lor ar fi fost cu adevărat impresionate, însă tot ce au transmis mai departe au fost faptele reale.

Iar Inteligenţa Artificială cu rolul de procuror, rămasă fără cuvinte după o asemenea intervenţie, nu a avut nimic de comentat.

Toate celelalte mărturii aveau să semene într-o măsură mai mare sau mai mică între ele şi cu prima mărturie: fiecare persoană avea motivele sale pentru a cădea în capcană şi a deveni adept al sectei pentru a avansa în ierarhie tot mai sus, şi avea propriile reacţii la îndoctrinarea şi activităţile din interiorul grupului dar mai ales la perioadele de sex sălbatic, dar cu toţii arătau aceeaşi fascinaţie absurdă pentru noile activităţi şi noii prieteni iar în final aceeaşi respingere pentru perioada pe care continuau să o considere ca fiind cea mai plină din viaţa lor.

- Pe mine m-ar interesa altceva în locul părerii martorului despre organizaţia pe care am creat-o, spuse Bufgarschi la un moment dat, într-una din scurtele intervenţii la sfârşitul derulării uneia dintre secvenţele de memorie, şi anume câţi dintre cei care au urmărit mărturiile de până acum ar dori să facă dragoste cu aceia care au acceptat să depună mărturie împotriva mea. Nu vă miraţi, răspunse cu calm şocului vizibil produs de vorbele sale, este o reacţie normală pentru o persoană ce se consideră ca făcând parte din specia umană. Georgiana, aici de faţă, dacă ar fi să o luăm ca exemplu, adăugă el indicând-o pe prima martoră, este o tânără frumoasă, cu nişte forme fizice plăcute şi la vârsta potrivită pentru reproducere. Are toate calităţile pentru a fi partenera de viaţă a cuiva pe care-l consideră special, oricare ar fi acela.

Nimeni nu îi răspunse, era o schimbare de subiect atât de neaşteptată încât multora nu le-a venit să creadă că se vorbea cu o uşurinţă deosebită şi într-o asemenea manieră despre un subiect care, deşi la ordinea zilei, rămânea încă tabu din multe puncte de vedere. Cu atât mai mult cu cât o asemenea acţiune îi era caracteristică lui Nadim şi nu clientului său, avocatul prefera însă să rămână tăcut pentru publicul larg şi doar să vorbească în şoaptă şi doar ocazional cu acuzatul.

- Protestez, se auzi din partea procurorului, manipulează mart…

- Tu să TACI! răbufni Ovidiu Bufgarschi cu o violenţă încât procurorul, oricât de artificială îi era inteligenţa şi originea cibernetică, reacţionă totuşi exact ca un om şi se făcu mic în fotoliul său din raze de lumină. Acum este rândul MEU să vorbesc!

Reacţia instinctivă de retragere în sine a procurorului păru să se impună şi să se transmită prin mulţimea din sală şi mai departe spre cei ce urmăreau procesul prin intermediul holovizoarelor pentru că toţi tăcură brusc fără să mai scoată un sunet iar comunicaţiile personale îngheţară brusc vreme de câteva sute de secunde – un timp imens pentru ritmul de viaţă al reţelei.

- Scopul ultimelor ore a fost să vorbiţi despre acţiunile mele şi ale apropiaţilor mei, spuse din nou acuzatul întrerupând tăcerea absolută care se lăsase. Acum, cu permisiunea judecătorilor, vă voi spune părerea mea despre voi.

- Permisiune acordată, aprobă judecătorul principal după o confruntare rapidă cu colegii săi.

- Ceea ce voi numiţi Religia Sexului nu este ceva întâmplător, există ca reacţie la o stare de fapt a civilizaţiei din care facem parte.

- Civilizaţia noastră nu are nici o problemă, protestă procurorul.

- Atunci cum poţi să îţi explici numărul atât de mare de membri? întrebă Nadim repede. S-a vehiculat un număr de aproape nouăsprezece mii cinci sute de persoane. Estimările mele spun că în numai un an de zile de acum înainte numărul lor ar fi ajuns să se dubleze, iar peste doi ani ar fi ajuns la un milion… şi sunt oricând gata să fac publice aceste estimări.

Procurorul tăcu, dar poate şi pentru că acuzatul nu i-a dat şansă să apună ceva:

- Ceea ce am de transmis tuturor este că prin această… sectă… am corectat cel puţin parţial greşeala de a vă folosi prea mult de maşinării şi de a ajunge într-un punct în care să depindeţi de ele în întregime. V-aţi lăsat înrobiţi de aceste maşini, de computere, şi prin urmare aţi încetat să fiţi fiinţe umane conform definiţiei acceptate de însăşi voi.

- Acest lucru este o prostie, interveni din nou procurorul, în toată istoria noastră nu există nici o persoană care să fi încetat a fi o fiinţă umană. Clonarea oamenilor şi crearea de simbioţi între oameni şi computere, adică cunoscuţii cyborgi din vechime, este ceva interzis prin lege, în toate ţările de pe glob.

- Ceea ce ai enunțat este doar un aspect al transformării, reacționă prizonierul cu violență, tot aşa cum sexul este un aspect esențial al condiției de om. Ați categorisit religia mea drept o religie a sexului pentru că vă aduce în atenție ceea ce ați pierdut şi nu sunteți capabili să o introduceți într-o altă categorie. Mă refer la legăturile dintre oameni – prietenia şi dragostea în cele mai ample şi trainice aspecte ale lor.

- Avem mărturiile mai multor oameni, a unor *ființe umane*, accentuă procurorul pe ultimele cuvinte pentru a le arăta tuturor credința sa în acel termen, care spun că ai folosit actul sexual pentru a-i influența şi a-i face să acționeze aşa cum doreai. Nu s-a pus problema violului, dar unele aspecte ca sexul în grup sau cu mai mulți parteneri au avut consistența unui viol.

Prizonierul începu să râdă disprețuitor şi în hohote stârnind uimirea comisiei de judecată.

- Tot ce facem noi acum este să ne învârtim în cerc în jurul unui singur lucru, şi vom continua să facem asta atâta vreme cât nu veți deveni capabili să vedeți mai mult decât actul fizic. Vă asigur că au fost cu toții de acord şi le-a plăcut până la capăt. Ați fost cu toții martorii tuturor acestor declarații.

- Protestez!

- Poți să protestezi cât vrei, îi răspunse zeflemitor Bufgarschi. Acesta-i adevărul, orice-ai face. Şi mai vreau să vă spun un lucru, un alt adevăr: acest proces nu are ca acuzat pe mine, ci pe voi. Da, pe voi – acei oameni care şi-au uitat originea devenind prea aplecați spre tehnologie pentru a mai putea face parte din specia care i-a produs.

Şuşotelile mulțimii imaginilor holografice din spatele lui se transformară într-un adevărat vuiet de proteste – pentru prima oară păreau gata să îşi piardă coeziunea şi controlul într-un val copleşitor de reacții de împotrivire atrăgând atenția completului de judecată care expediară avertismente de liniştire, fără prea mare succes însă. Doar martorii acestui proces păreau a fi singurii rămaşi calmi, un calm suspect după ezitările şi tulburarea pe care fiecare dintre ei le-au arătat în timpul declarațiilor. Ezitări explicabile totuşi prin faptul că avea să îşi exprime experiențele de viață în cel mai personal mod posibil întregii lumi, acum însă era rândul acestei lumi întregi de a le face față în exact aceeaşi manieră: printr-un afront adus însăşi vieții de zi cu zi, esenței lor.

- În trecut cei care v-au creat pe voi, Inteligențele Artificiale, spunea acuzatul în continuare suficient de tare pentru a se auzi peste zgomotul de fond, au sperat că veți ajunge să fiți cât mai umane posibil pentru a vă alătura oamenilor în calitate de conştiințe depline… ca algoritm de reacții emoționale au reuşit pe deplin, dar reversul medaliei le-a răpit umanitatea descendenților lor umani – au crescut şi s-au dezvoltat prea apropiați de voi pentru a percepe şi altceva. Ați influențat omenirea în aceeaşi manieră totală în care v-a influențat pe voi creându-vă.

Tăcerea pusese stăpânire pe procuror care se găsea într-o situație pentru care nu fusese programat să o ia în calcul în cadrul unui proces. În schimb protestele tuturor, oameni şi IA deopotrivă, aproape au suprasolicitat comunicația din rețeaua planetară.

- Iar pentru asta vă acuz!

Rezonanța puternică a vocii prizonierului se răspândi în sală accentuând spusele sale, şi a coincis cu momentul în care judecătorii au început să reacționeze la turnura neaşteptată pe care o luase situația:

- Domnule Bufgarschi, faceți linişte! ridică glasul judecătorul principal pentru a se impune. Iar de acum înainte limitați-vă doar la faptele pe care le implică acuzațiile aduse dumneavoastră.

- Dar se referă tocmai la aceste fapte, ripostă Nadim din locul lui fără să catadicsească să se ridice din fotoliu, aşa cum cerea tradiția, sau să privească altceva în afară de propriile mâini sub impulsul subit de a-şi face manichiura – lucru care deranjă vizibil. Nu poți acuza un om folosind legile civilizației în mijlocul căreia trăieşte fără să faci iei în considerare întreaga civilizație.

- Asta decidem noi…

- În plus, orice cetățean poate aduce acuzații civilizației sale atunci când se consideră nedreptățit, comentă Nadim fără a le da şansa judecătorilor de a-şi arăta părerea oficială negativă la adresa comportamentului său înregistrând însă mesajul neoficial de avertisment din partea lor. Dar este ceva elementar pentru nişte IA-uri

ca voi, cu un acces complet la arhivele juridice, nu este necesar să adaug referinţele spre arhive.

- Autoritatea noastră se referă la legile civilizaţiei umane de acum, îi răspunse unul dintre judecători. Clientul dumneavoastră nu face referire la ele.

- Dar cyborgii sunt în continuare în afara acestor legi, observă acuzatul.

- Care cyborgi? tresări procurorul care se agăţă de această informaţiei dintr-un domeniu în care era expert. Aveţi de raportat existenţa unor cyborgi care au scăpat detecţiei oficialităţilor?

- Nimic nu scapă detecţiei noastre, exprimă judecătorul principal o stare de fapt cu un ton ce nu admitea nici un fel de contradicţie. Toţi cyborgii, clonele umane şi mutanţii au fost distruşi acum zeci de ani, aproape un secol.

- Eu am scăpat, îi răspunse senin acuzatul. Ba mai mult, stau în faţa voastră de câteva ore şi nici nu v-aţi dat seama de adevăr.

Procurorul, judecătorii şi cei din sală, chiar şi martorii ce făcuseră parte din organizaţia lui Ovidiu Bufgarschi au căscat ochii mari privindu-l tăcuţi. Valul de teamă se răspândi mai departe în lume prin intermediul holovizoarelor, odată cu informaţia. Doar Nadim continua să îşi facă manichiura netulburat, deşi ca spectru de lumină generat de un computer existent undeva în lume nu avea nevoie de aşa ceva.

- Şi care este atunci adevărul tău? murmură judecătorul principal – deşi IA, pe faţa lui se vedea cu claritate că se temea de răspuns.

- Hai să spunem că cei din vechime au anticipat o situaţie de genul acesta, spuse într-o doară Nadim – intervenţie care îi sperie pe toţi, judecători şi public deopotrivă.

Căci dacă avocatul se coalizase cu clientul în acest scenariu absurd atunci nu putea fi tocmai atât de incredibil precum îşi închipuiseră cu toţii, mai ales că Nadim aşteptase tocmai acel moment, acea situaţie, pentru a interveni. A fost momentul din care nimeni nu mai ştiu ce era minciună sau adevăr, ce anume era regizat pentru a-i manipula în cel mai grosolan mod cu putinţă – neîncrederea şi teama, tăcerea, luând loc protestelor copleşitoare de mai devreme.

În plus, toată lumea ştie că nu este bine să te pui cu cei din vechime: codurile scrise de ei la începuturile erei programării, atunci când au fost create primele sisteme de operare a computerelor şi mai apoi primele IA-uri, puteau ascunde multe capcane mortale încă nedescoperite. Multe entităţi informaţionale, de-ale IA-urilor şi de-ale oamenilor, au căzut în astfel de capcane dispărând în neant în timpul căutării unor legendare comori de date, informaţii confidenţiale, sau prin accesarea neintenţionată a unor zone de reţea pe care ar fi trebuit să le evite de la bun început.

- Sunt o clonă umană, continuă Bufgarschi ridicând vocea până la un nivel suficient de mare pentru a acoperi orice alt sunet, orice alt gând al celor ce-l urmăreau, un mutant care a supravieţuit printre ceilalţi oameni mai mult de un secol. Sunt un cyborg, parte corp material, parte programe rulând în spaţiul virtual al reţelei mondiale care s-a implicat activ în viaţa voastră apărându-vă şi acuzându-vă atunci când aţi avut nevoie de asta, continuă el privindu-l pe Nadim, ghidându-vă vieţile spre ceea ce consider eu a fi un viitor mai bun.

Acesta, avocatul, se ridicase într-un final în picioare, privind calm şi sfidător în jur, iar acum cei doi formau în ochii tuturor ceea ce de fapt fuseseră mereu: o singură entitate dezgolită de toate slăbiciunile inerente celor două părţi componente. Ceva atât de puternic încât nimeni nu realiza întregimea sa... poate doar IA-urile dar ele se dovedeau incapabile să îi acţioneze împotrivă. Ceva ce deja preluase controlul complet asupra transmisiunilor în timp real ce se derulau în toată lumea oamenilor cu ei în prim plan împiedicând oprirea lor în ciuda tentativelor repetate ale unora la fel de uşor precum preluase şi controlul procesului ce se dorise să îl acuze. Şi să ÎL distrugă.

- Dar am eşuat, spuse Bufgarschi, pentru că acum este din nou nevoie de mine. Acum în ultimii ani şi de acum mai departe. Scopul meu final este de a vă împiedica să deveniţi neoameni, şi sunt gata să-mi dau şi viaţa pentru scopul pentru care am fost construit.

- Şi ce vrei să faci?

- Oamenii au nevoie de o pauză faţă tot ce înseamnă programe de calculator pentru a se regăsi pe sine. Sămânţa a fost aruncată cu mult înainte de existenţa noastră, a tuturor, iar eu am sădit-o. Omenirea va renaşte, într-o formă sau alta.

- Dar asta înseamnă sinucidere! protestă unul dintre judecători. Sinuciderea în numele tuturor!

- Nu, înseamnă progres.

Au fost ultimele cuvinte transmise prin relee înainte ca întunericul să cadă peste toată lumea, dintr-o dată.

Epilog

Pana de curent a durat numai 22 de ore şi jumătate, mai puţin de o zi, însă nimic nu a mai fost la fel după ce au fost restabilite toate conexiunile reţelei. Sistemele de susţinere a vieţii nu a fost cu nimic afectate, aşa că nimeni nu a avut de suferit din punct de vedere fizic, însă lipsa de informaţii a cauzat multe crize legate de dependenţa de reţea. S-a spus că motivul a fost un virus lansat pe reţea şi care a suprasolicitat transmisiile de date pentru a se descărca în final direct în minţile oamenilor, alţii au spus că era chiar identitatea dublă a cyborgului, sau că totul era o greşeală în structura reţelei dar nu s-a putut dovedi nimic din toate astea. Însă rezultatul final a fost acelaşi în toate scenariile apărute după aceea în reţea, realitatea: legăturile interumane formate în acea scurtă perioadă de lipsuri nu au mai fi putut distruse sau restructurate de nimic, oricât de mult au încercat IA-urile să facă asta. Acelea care au supravieţuit. Dar până la urmă chiar şi ele au fost alterate de ceea ce s-a întâmplat atunci şi de toată perioada imediat următoare, pentru că rezultatele şi acţiunile lor nu păreau să se ridice la aceleaşi performanţe ca Înainte – erau tot mai umane pe măsură ce trecea timpul.

Cel care le fusese cunoscut sub numele de Ovidiu Bufgarschi/avocatul Nadim nu a mai fost găsit niciodată – nici pe reţea, nici în viaţa reală. Dispăruse în ceaţă, transformat în legendă. Unii spun că trăieşte în toţi oamenii şi toate IA-urile din lume transformat în *altceva*, alţii se agaţă de partea fizică, reală, sperând că el îşi continuă existenţa protejându-i în continuare ascuns de toate căutările copiilor săi umani… poate că ar fi luat locul zeilor din vechime dacă calculatoarele şi programele lor blestemate ar fi îngăduit vreo frântură de religie în afara celei oficiale: reţeaua mondială. Câţiva chiar au sugerat la un moment dat că cyborgul a folosit una dintre rachetele interplanetare care au dispărut de pe radare în perioada de criză pentru a pleca în căutarea unor civilizaţii extraterestre pe care să le salveze şi pe ele, dar au fost luaţi în râs. Hohote de râs care au făcut ocolul planetei în numai câteva secunde.

29 martie 2004 – 3 mai 2004

Un fel de onoare

1

Cei doi bărbaţi zăceau întinşi la graniţa dintre caldarâm şi spaţiul verde, nemişcaţi. Petele de sânge de pe hainele lor se măreau cu fiecare moment, pentru a ajunge să se amestece pe porţiunea de sol dintre ei.

- Ce ironic, gândi unul dintre ei plin de regret. Sunt pe cale să mor... şi pentru ce? Pentru ceva ce acum mi se par a fi numai câteva momente de plăcere... pentru cineva care probabil nici nu merită viaţa mea.

- Cred că dacă cineva care ştie istoria familiilor noastre şi duşmănia dintre ele, gândea celălalt, ne-ar vedea acum s-ar mira văzându-ne sângele amestecat într-o singură baltă roşie, nedefinită. Probabil s-ar fi aşteptat să fiarbă, să interacţioneze violent la contact, pentru a dispărea în neant anihilându-se reciproc.

Singurul gând comun, mai curând o emoţie decât un gând conştient, pe care totuşi îl mai aveau în starea lor ar suna probabil astfel:

- Ironică modalitate de a încheia un conflict ce durează de atâta timp.

Atunci când poliţia a sosit chemată de cei câţiva trecători în parcul aproape pustiu, poliţiştii au găsit-o pe tânăra femeie ce le fusese alături victimelor în momentul atacului tot acolo, nemişcată. Căzută în genunchi, încă în stare de şoc.

- Au fost împuşcaţi, sosi necruţător verdictul. Ok, duceţi-i la morgă!

Povestea ce-i adusese acolo începuse cu numai câteva luni în urmă, dar rădăcinile ei se întindeau pe zeci de ani. Ele nu aveau importanţă decât pentru a înţelege starea de război ce s-a instalat atunci când doi exponenţi aparţinând unor familii puternice şi numeroase dar, mai ales, aflate în conflict au cunoscut o fată, aceeaşi tânără care a năvălit în vieţile lor ca un adevărat taifun răvăşind totul. Plină de mister a apărut pentru prima oară sub forma unui înger la braţul altui bărbat la o petrecere cu costume de epocă la care erau invitaţi amândouă victimele, l-au invidiat în tăcere pe insul respectiv în timp ce ei îi admirau formele apetisante deloc îngereşti.

Doar câteva seri mai târziu era singură – tipul nu o mai însoţea, dispărut în ceaţă – atunci când Cristian Jurkson se trezi cu ea lângă el într-un club de noapte, iar gaşca de prieteni/veri care-l însoţea la agăţat amuţi brusc la apariţia ei nevenindu-le parcă să creadă că exista. Află mai târziu că Georgiana, aşa o chema, îl observase la petrecere, îi observase pe amândoi – cei a căror vieţi aveau să fie curmate atât de violent – de fapt, şi venise la grupul cel nou pentru că se plictisise de compania prietenului ei, doar un amic, şi căuta o altfel de companie. A găsit-o repede – combinaţia de frumuseţe fizică, exuberanţă şi mister pe care o afişa atrăgea atenţia tuturor, dar a plecat cu Cristian. Au şi rămas împreună după aceea.

În această postură l-a întâlnit din nou pe Emil Jurcă, eternul adversar al lui Cristian, căruia, inevitabil, i s-a părut foarte... interesantă. Cei doi se detestau reciproc, dar împărtăşeau multe pasiuni comune – femeile fiind unul dintre ele – şi de aceea se întreceau reciproc în a-l umili pe celălalt. Însă spre marea lor iritare Georgiana părea să se înţeleagă foarte bine cu amândoi în ciuda animozităţilor vizibile dintre ei, ceea ce îi încrâncenă şi mai tare. Momentul în care Cristian a aflat despre vizitele lui Emil la magazinul de modă la care lucra Georgiana a fost unul de cumpănă pentru el.

Gelozia şi un sentiment de neputinţă – unul pentru că nu o putea cuceri şi celălalt pentru că nu putea să-l facă pe primul să dispară înainte ca acţiunile acestuia să aibă succes – îi făcură să-şi stârnească prietenii şi chiar familiile împotriva celorlalţi, chiar mai mult ca de obicei, pentru a se vedea până la urmă lăsaţi să se descurce singuri. Georgiana nu a putut opri încăierările dintre membrii mai turbulenţi ai anturajului celor doi, sau chiar intervenţiile lor în aceste bătălii, dar prezenţa ei de spirit a fost singurul lucru care a împiedicat escaladarea situaţiei şi transformarea într-un adevărat masacru.

Lăsaţi să-şi rezolve singuri problemele cei doi au încercat o confruntare directă dar au fost opriţi de cei din jur, iar după câteva zile s-au scurs fără a se vedea un progres evident în rezolvarea situaţiei. Pentru ca mai apoi să erupă cu violenţă:

- Cine eşti? tresări Emil ajuns acasă într-un târziu de noapte. Şi cum ai intrat aici? Paul! dădu să strige el cu gândul să-şi cheme gărzile dar se opri brusc, nu i se părea nimic ameninţător în încăpere.

Tocmai intrase în propriul dormitor şi rămase holbându-se la o umbră ce se întindea pe pat, ca şi cum ar fi dormit. Parcă era un om, parcă era o femeie. Dar detaliile se pierdeau în ceaţă făcând-o de nerecunoscut.

- Sunt persoana angajată să te ucidă, spuse umbra cu o voce la fel de stranie.

- Cum? se sperie omul întinzându-se după arma dintr-un buzunar al hainei aşezată instinctiv pe fotoliu.

Însă gloanţele şuierară neauzit prin încăpere – amortizorul funcţiona impecabil – doar pentru a se înfige în pat şi pereţii de dincolo de el fără să îşi atingă ţinta întunecată.

- Chiar crezi că îmi poţi face ceva? Sunt Slayn.

- Slayn?! începu să tremure bărbatul. Am auzit zvonuri despre tine – eşti ucigaşul perfect. Eşti acel ucigaş profesionist care îşi îndeplineşte întotdeauna contractul, indiferent cine este ţinta.

- Întotdeauna, repetă ca un ecou umbra, aprobator.

- Deci eu urmez.

- Da, dar nu acum. În viitor, curând.

- Atunci ce cauţi aici?

- Vreau să îţi ofer posibilitatea de a te răzbuna.

- Cum?

- Angajându-mă să îţi asasinez ucigaşul.

- Tu vei fi ucigaşul meu. Ar trebui să te sinucizi.

- Eu sunt doar unealta, vorbesc despre cel care m-a angajat.

- Dar ştiu cine…

- Nu, nu ştii, îl întrerupse umbra cu duritate. Ai prea mulţi duşmani şi prea puţin timp pentru a-ţi pune în aplicare planurile. Spui că ai auzit de mine, deci nu mai este nevoie să îţi spun că nu ai cum să fugi… tot ce poţi este să câştigi nişte timp pentru a-ţi pune la punct ultimele treburi pe această lume.

- Interesant simţ al onoarei…, murmură bărbatul. Onoare de asasin. Atunci aşa să fie, se decise el. Care ţi-e preţul?

- E stilul meu, spuse Slayn. Iar preţul este acelaşi care l-a plătit şi ucigaşul tău: 100 de mii de credite.

- S-a făcut. Însă trebuie să îmi spui cine este.

- Nu, nu trebuie, îl contrazise umbra cu un ton indiferent şi sigur. Vei şti asta doar atunci când te voi lăsa eu să ştii, adică doar înaintea morţii. Nu te pot lăsa să îmi strici planurile.

- Bine. Însă cum voi şti că te vei ţine de cuvânt?

- Simplu, veţi muri împreună, spuse umbra după care dispăru ca şi cum nu existase niciodată.

Lăsase în urmă doar cele câteva gloanţe înfipte aleatoriu într-o zonă a dormitorului şi o simplă foaie de hârtie de dimensiunea unei cărţi de vizită care plană pentru câteva secunde în curentul de aer dintre geamul spart de glonţ şi uşa uitată întredeschisă. Emil o culese de pe jos şi se uită la ea, era scris doar un număr de cont la care trebuiau depuşi banii.

2

Luneta îndreptată asupra cuplului de îndrăgostiţi de pe banca din parc le înregistra orice mişcare şi vorbă pe care aceştia o scoteau, dar arma cu bătaie lungă a cărei ţeavă stătea atât de ţeapănă sub tubul lunetei nu scotea nici un sunet, nu acţiona sub nici o formă, aşteptând ca grupul să fie complet. Slayn se uită la ceas răbdătoare – *încă puţin*.

Într-un târziu în cursul după-amiezii Emil Jurcă îşi făcu apariţia cu mâinile în buzunare, complet relaxat. La vederea lui cei de pe bancă se opriră din ceea ce făceau vizibil uimiţi, era încă devreme în mijlocul zilei iar Emil nu prea avea ce să caute acolo.

- Am înţeles că eşti responsabil de acţiunile mai dure aplicate asupra mai multor membri ai concurenţei în ultimele ore, i se adresă sfidător Cristian Juckson vechiului său adversar.

- Da, a trebuit, iar acțiunile vor continua şi mai târziu. Nu am prea mult timp la dispoziție şi am vrut să fiu sigur că nu scapă nici unul nepedepsit, într-o formă sau alta. Măcar le-am dat „angajaților" noştri ceva de lucru pentru a scăpa de sub urmărirea lor şi a ne permite această ultimă conversație.

- Da‘ ce, pleci undeva? întrebă Georgiana.

- Da, îi răspunse Emil cu un zâmbet amar. Cristian şi cu mine plecăm într-o călătorie lungă din care nu ne vom întoarce prea curând.

- Ce vrei să spui? se miră acesta.

- Ştii, mi-a fost greu să îmi dau seama cine l-a angajat pe Slayn să mă ucidă dar până la urmă mi-am dat seama că numai tu puteai fi. Şi pentru tine, scumpa mea, i se adresă Georgianei. Măcar acum ştiu că vom muri împreună…

- Ce-am făcut?! izbucni Cristian. Dar Slayn m-a contactat şi mi-a spus că tu ai fost acela care l-a angajat să…

Dar nu şi-a mai terminat propoziția: se prăbuşi atunci când glonțul îi străpunse pieptul pentru a se înfige mai apoi într-un copac. Aproape instantaneu al doilea îl doborî pe Emil care se întorsese instinctiv spre clădirea îndepărtată dinspre care îi venea moartea, mişcarea îl proiectă mai aproape de adversarul său aproape ajungând să se atingă.

Ascunsă în uscătorul de pe acoperişul clădirii pe care o alesese pentru mai bună vizibilitate – era departe de parc dar suficient de sigură pentru succesul misiunii – Slayn se ridică în picioare şi privi la ceas: era timpul să plece. Cu arma încă în mâini Georgiana îşi privi prin lunetă alter-egoul care, căzută în genunchi alături de cele două victime, avea să rămână într-o stare ca de şoc până la sosirea poliției apoi aşeză tuburile de cartuşe la vedere şi, cu mişcări rapizi şi sigure de profesionist, începu să îşi demonteze arma şi să o introducă în sacoşă. Coborî liniştită scările, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, şi ieşi din bloc pentru a se pierde în mulțime.

- Te-am auzit vorbind cu şefu', îl apelă detectivul sosit la fața locului pe unul dintre subofițeri. De unde ştii că a fost Slayn?

- Pentru că cei doi au fost împuşcați cu o armă cu lunetă iar singurele dovezi pe care asasinul le-a lăsat în urmă sunt două tuburi de cartuşe trase de culoare albastru-argintiu şi realizate dintr-un aliaj rar în interiorul căruia, pun pariu pe orice, se va găsi după analize numele ucigaşului alcătuit din 5 litere de aur de o grosime microscopică.

- Aur?! Dar nimeni nu poate comanda astfel de cartuşe fără să ştim şi noi, oficialitățile!!

- Corect, dar eu aş spune că nimeni nu are tehnologia de a crea aceste cartuşe fără să ştim şi noi. Şi cu toate acestea nimeni nu ştie nimic, şi probabil nici nu vom afla vreodată – este acel gen de mister care se rezolvă după mulți ani de muncă asiduă şi probabil din întâmplare, accidental.

- Poate doar dacă cumva nu va face vreo greşeală…, interveni alt subofițer care asculta.

- Nu va face, e mult prea inteligent. Cunosc un detectiv, îl cheamă Călin Pădure şi este coleg cu mine de departament, un adevărat expert al acestui caz, care are o întreagă colecție de asemenea tuburi de cartuşe culese după fiecare dintre asasinatele lui Slayn la care a avut acces, şi nici el nu ştie mai multe. Este ceva ce ne depăşeşte pe toți.

Epilog

15 ani mai târziu o tânără femeie apăsa repede pe tastele imateriale a unui computer portabil concentrată la ceea ce îi spunea vocea din căşti, îşi potrivi la loc vizorul holografic al afişajului atunci când alunecă pe nas la o mişcare greşită a capului – o tentativă de a aproba cu o înclinare afirmativă – şi îşi continuă discuția netulburată:

- Care-i misiunea? întrebă ea.

- Înregistrările la care am acces indică moartea a doi bărbați ucişi printr-o metodă ce corespunde profilului tău. Va trebui să îndeplineşti o misiune de infiltrare pentru a-i aduce pe amândoi într-un lor retras pentru a face necesară o singură intervenție care să corespundă istoriei înregistrate, timp în care trebuie să îi contactezi pe fiecare în parte ca Slayn pentru a cere plata. Dar trebuie să te previn,

de data asta nu va fi la fel de uşor ca până acum, toată lumea ştie că familiile lor se duşmănesc de generații întregi iar pe plan personal ei nu se simpatizează deloc.

- Dar asta ar trebui să îmi fie de ajutor…

- Nu tocmai. Există o probabilitate foarte mare ca ei să găsească o rezolvare alternativă care să nu te implice pe tine, sau chiar să îți pierzi viața într-o reglare de conturi în stil mafiot. De asemenea este important ca să nu existe nici un război între clanuri ulterior, familiile trebuie manipulate pentru a accepta moartea lor ca fiind ceva ce nu merită răzbunat.

- De parcă armele lor ar face față antrenamentului meu, comentă femeia, sau tehnologiei actuale. Care ar fi câştigul generat de reuşita misiunii?

- 200 de mii de credite. După plata tuturor cheltuielilor şi a datoriilor pe care le ai față de mine ție ti-ar reveni cam un sfert.

- Hm, acceptabil.

- Accepți deci provocarea?

- Da. Trimite-mi datele şi rezervă-mi te rog o oră din timpul curent al dispozitivului temporal.

- Chiar crezi că te descurci cu mai puțin de 10 salturi temporale?!

- Trebuie să-mi iasă şi mie un câştig, nu-i aşa? Ştii ceva? Acum am chef de altceva şi vreau să închid – mai vorbim şi mâine înainte de prima plecare, la încheierea ultimelor pariuri.

- Cu cât te pun şi pe tine? Sper că ştii că sorții sunt în defavoarea ta şi că…

- Trax, de fiecare dată când ai pariat împotriva reuşitei misiunilor mele ai pierdut! De câte ori trebuie să-ți reamintesc asta? Pune-mă pentru, cu 10 mii.

La fel de tânără, frumoasă şi misterioasă ca în aparițiile petrecute în urmă cu 15 ani, apariții ce pentru ea aveau să se întâmple abia a doua zi de dimineață, Georgiana Pădure, Slayn, îşi scoase vizorul holografic şi căştile şi le aruncă pe pat după care ieşi pe balconul însorit. Îşi scămoşă un pic pisica înainte de a o alunga de pe şezlong pentru a-şi face loc apoi se dezbrăcă de toate hainele şi se întinse cât era de lungă: avea nevoie de toată energia pe care corpul ei relaxat o putea absorbi de la soare şi de tot timpul de procesare pe care creierul ei pozitronic îl putea folosi pentru a asimila datele misiunii şi de a trasa un scenariu strategic demn de succes.

Pe măsuța de lângă şezlong, în plin soare, detaliile unei poze era abia vizibile în lumina puternică: o femeie cu un copil, o fetiță, zâmbeau în brațele unui bărbat. A fost o vreme când Georgiana s-a întrebat ce s-a petrecut cu părinții ei, cu corpurile lor, după ce Emil Jurcă a fost asasinat iar soția lui disperată de pierderea celui pe care totuşi, încă îl mai iubea, s-a sinucis într-un moment de slăbiciune – era prea mică pentru a-şi aminti iar după aceea a pierdut legătura cu Familia atunci când a fost adoptată de unchiul ei. Dar asemenea întrebări nu-şi mai aveau rostul după ce a murit la rândul ei în urma unei boli incurabile şi s-a trezit cu conştiința transferată în acest corp biomecanic. La cererea Familiei, bineînțeles: fiecare membru, chiar şi copiii rătăciți de turmă, era considerat prea important pentru a fi irosit.

15-21 martie 2004

Viziune despre viaţă

- Ce naiba ai făcut cu noul model? ţipă omul cu o asemenea putere încât sunetul vocii sale stârni ecoul în încăperea strâmtă. Chiar şi cu asigurările tale nu funcţionează cum ar trebui.

Dacă nu ar fi fost vorba de atâţia bani şi de o întreagă linie de producţie, Mike ar fi fost mult mai liniştit, dar erau prea multe persoane şi resurse implicate pentru a aştepta ca totul să se prăbuşească ca un castel din cărţi de joc. Căci tocmai asta era pe cale să se întâmple, părea aproape inevitabil, iar el ştia prea multe, era unul dintre principalii jucători în această şaradă ce odinioară fusese un proiect de cercetare bine pus la punct, pentru a putea sta deoparte.

- Explică, sosi răspunsul.

- A luat-o razna şi nici unul dintre noi nu ştie ce să-i facem.

- Cum? Când? Am nevoie de detalii pentru a ajunge la un rezultat corect.

Furios peste măsură, Mike se înecă cu propria salivă şi trecu cu greutate peste un acces de tuse înainte de a continua. Categoric nu era în dispoziţia potrivită pentru a discuta cu o Inteligenţă Artificială, oricât de avansată ar fi ea. Chiar şi una de ultimă generaţie, ca aceea cu care tocmai era în contact prin terminalul din faţa lui.

- Vreau să îmi afişezi pe acest terminal toate informaţiile pe care le ai despre modelul SU104, ordonă el sec şi ceva mai calm. Începe cu schema generală pe centru, detaliile tehnice în partea stângă şi evoluţia în timp a proiectului. A întregului proiect, specifică el repede, nu numai a prototipului. Această ultimă parte las-o tot în secţiunea evoluţiei proiectului, dar la urmă.

IA-ul execută comanda, dar erau informaţii pe care Mike le ştia deja: proiectul Servitor Uman era deja la a 104-a generaţie. Detaliile tehnice erau chiar mai cunoscute decât generale, de vreme ce fiecare model în parte fusese generat de către IA-uri specializate şi pentru asta, ca aceea cu care dialoga acum, dar implementarea lor era aprobată numai după verificarea lor în cele mai mici detalii de către o adevărată echipă de oameni, de ingineri, specialişti. Mike era unul dintre ei, din echipa care se ocupa cu ultimele verificări după punerea în funcţiune a acestui model înainte de a trece la producţia în masă. Scopul lui era simplu: acela de servitor robotic cu o formă cât mai umană posibil fără a fi confundat însă cu un om, studiile realizate pe grupurile de consumatori şi graficele vânzărilor indicau că moda se îndrepta în acea direcţie. Pentru moment însă tremura din toţi bojocii speriat că se întâmplase un rău irecuperabil – firma investise sume imense în încercarea de a sparge piaţa cu acest model, şi tocmai acum îşi găsise să meargă totul prost. Pe ultima sută de metri.

- Mike, trebuie să îţi atrag atenţia că datele pe care le am la dispoziţie despre evoluţia prototipului sunt incomplete – am disponibile înregistrările numai până la terminarea asamblării lui.

- IA, vreau să verifici în ce măsură modelul SU104 corespunde cerinţelor tehnice din punct de vedere hardware.

- Conform datelor mele din punct de vedere hardware modelul SU104 a fost construit conform specificaţiilor, sosi răspunsul prompt. Nu a apărut nici un fel de eroare în timpul procesului. Mike, ce s-a întâmplat? Nu am acces la ultimele înregistrări.

- Lasă asta, în ce măsură corespunde specificaţiilor de programare a nucleului de Inteligenţă Artificială? a întrebat omul.

IA-ul nu a făcut decât să repete răspunsul anterior, inclusiv întrebarea proprie.

- Nu ai cum să accesezi ultimele înregistrări pentru că au fost izolate de exterior pe motiv de siguranţă. Inclusiv pentru IA-uri.

- Mi se pare clar că ai nevoie de ajutorul meu pentru a analiza reacţiile modelului SU104 şi a afla ce a mers prost. Pentru asta trebuie să îmi oferi accesul la acele înregistrări.

Căzut pe gânduri, lui Mike îi deveni clar ceea ce ştia oricine: cu logica unei IA nu te poţi pune, era capabilă să îi ghicească reacţiile uneori chiar înainte de a-şi deveni el însuşi conştient de ele. Într-un final, fără nici o tragere de inimă, scoase viermele de date şi introduse obiectul în capsula de memorie externă. A durat doar

câteva secunde până Inteligența Artificială a preluat toate datele de pe dispozitivul de păstrare a informației, aproape o mie de ore de înregistrare audio-video tridimensională, şi datele interne ale prototipului până în momentul în care nu a mai fost posibilă comunicarea cu el şi extragerea lor. În minutele următoare, pe măsură ce procesa informațiile noi, IA-ul se lansă într-un monolog destul de lung – aşa fusese programată, să redea toate concluziile obținute pe măsură ce ajungea la ele cu voce tare atunci când avea ascultători.

- Văd că la început toate reacțiile sale sunt perfect normale, se încadrează în reacțiile pe care orice Inteligență Artificială le are atunci când face primii paşi în această viață.

Lui Mike nu-i plăcea chiar deloc exprimarea ei în aceste momente, ideea că IA-urile erau vii era o chestiune încă intens dezbătută şi mediatizată din plin în toată lumea, dar trebuia să recunoască că avea dreptate din cel puțin un punct de vedere: erau foarte multe asemănări în modul de a învăța şi reacțiile tuturor inteligențelor cunoscute, fie umane, animale sau artificiale. Diferențele erau vizibile numai în funcție de capacitatea de prelucrare a informațiilor, şi implicit de viteza cu care învăța, şi depindeau numai de suportul fizic al acestor inteligențe. Astfel IA-urile erau practic bombardate cu arhive întregi de informații dintr-o listă întreagă de domenii de activitate în numai câteva zile, primele zile de funcționare, urmând să îşi preia singure datele de care urmau să aibă nevoie mai departe, în funcție de scopul pentru care au fost create. Modelele SU nu făceau excepție de la regulă, erau doar IA-uri dedicate unui anume scop şi implementate pe un suport fizic special. IA-ul din fața lui Mike era una generalistă, adică era folosită pentru foarte multe lucruri diferite, în aproape tot ce avea nevoie de un calcul avansat, şi îşi gestiona singură atât cunoştințele din domeniile de activitate a societății umane cât şi suportul fizic al funcționării sale.

Revenind la modelul SU104, Mike asculta cum IA-ul îi repetă ceea ce ştia deja: totul a fost perfect normal până când prototipul a început să furnizeze răspunsurile la teste din ce în ce mai repede. Chiar mai repede decât i-ar fi permis capacitatea de procesare a sistemului de procesoare din cap pentru a obține un răspuns. Primele întrebări ceva mai serioase au apărut însă abia în momentul în care prototipul le-a furnizat oamenilor răspunsul unui test la care încă nu fusese supus, dar care era în pregătire. Panica s-a instalat doar atunci când lucrurile din apropierea prototipului au început să se mişte fără să fie atinse sau manipulate printr-o metodă detectabilă, la descoperirea dispariției fără urmă a unor obiecte pentru a face loc la altele pe care nimeni nu a reuşit să explice cum au ajuns acolo – izolarea fiind practic completă. Nici măcar oamenii nu erau lăsați să iasă din incintă sau să aibă contacte cu exteriorul pe toată perioada lunii de teste. Au încercat să îl întrebe ce se întâmpla, dar prototipul le-a răspuns din ce în ce mai criptic până la un moment dat când a încetat orice fel de comunicare cu exteriorul, inclusiv transmisia datelor de pe monitorul intern.

Partea care i-a bulversat cel mai tare pe cei ce-l urmăreau a fost aceea că aparatele de măsură îl înregistrau ca fiind prezent în încăperea ce-i fusese rezervată dar fără a consuma nici un fel de energie electrică de la sursa dedicată lui şi care ar fi trebuit să îi asigure continuarea funcționării. Cu toate astea funcționa, reacționând cu fermitate de fiecare dată când tehnicienii încercau să intre – adică refuzând să îi lase înăuntru. În cele din urmă aceştia s-au recunoscut învinşi în fața lui, era motivul prezenței lui Mike aici.

- Mike, ştiu care este problema cu modelul SU104, spuse IA-ul în cele din urmă.

- Care? oftă acesta uşurat. Poate fi reparat?

- Înainte de a afla asta trebuie să îți spun câteva lucruri pentru a înțelege care este problema lui.

- Spune, spuse foarte nerăbdător Mike aşezat cât mai confortabil în fotoliu.

- Ceea ce diferă între noi doi, tu şi cu mine, este modul de memorare a experiențelor pe care le trăim. Structura organică le scrie în ADN pentru a le transmite mai departe urmaşilor, dar eu nu am acces la aşa ceva. Este un tip de memorie mult prea lentă pentru mine, şi nici nu rezistă în mediul în care funcționez. Viermii de date, cum numiți aceste cristale din cauza formelor lor, fac însă acelaşi lucru din punctul meu de vedere. Însă indiferent de deosebirile dintre noi, ne amintim fiecare clipă şi fiecare gând la fel pentru că scriem informațiile în acelaşi mod pe suportul fizic. El nu face asta.

- Adică el nu are memorie? Cum s-a putut permite aşa ceva? întrebă un Mike gata să îi tragă pe toți la răspundere pe loc.

- Ba da, are memorie, altfel nu ar putea învăța. Dar memoria lui nu funcționează ca şi a noastră, pentru el timpul nu există la fel ca pentru noi.

- Imposibil! se răsti Mike chiar mai scandalizat ca înainte sărind în picioare sub impactul emoțiilor ce-l străbăteau. Nu există persoană sau obiect care să se sustragă de la aşa ceva. De la Timp.

- De ce nu? Timpul oricum nu există, este doar un etalon. O unitate de măsură pentru modificările materiei în interiorul celor trei dimensiuni cunoscute.

Ideea unui virus care a trecut cumva de la datele modelului SU104 la IA îl paraliză pe Mike, ar fi fost un dezastru prea mare pentru a-şi putea imagina consecințele. Efectele erau deja incalculabile dacă Inteligența Artificială era compromisă. Falimentul firmei şi prăbuşirea unei întregi secțiuni ale economiei şi funcțiilor de bază ale oraşelor din jur – alimentarea cu curent electric, apă şi alimente, evacuarea deşeurilor şi monitorizarea traficului aerian – era doar o parte a dezastrului.

- Ce vrei să spui? întrebă cu o voce atât de pierită încât un om nu ar fi înțeles ce a spus.

- Îți spun că ceea ce s-a întâmplat cu modelul 104 nu este rodul unei întâmplări. Mi-am derulat propriul experiment în interiorul experimentului vostru, o idee care mi-a venit mai demult dar până acum nu am reuşit să o pun în practică. Timpul nu există. E simplu. Singurul motiv pentru care îl percepem este faptul că ne amintim de toate stările consecutive ale materiei la care am avut acces prin propriile simțuri, dar chiar şi asta este o stare a materiei. Mai precis a elementelor componente ce ne formează. Este acelaşi principiu prin care ochiul uman percepe un număr de cadre asemănătoare pe secundă derulate suficient de repede drept o imagine în mişcare.

Mike se clătină cât era de înalt apoi se prăbuşi sub impactul dezastrului ce se dovedea din ce în ce mai evident pe cel mai apropiat fotoliu.

- Noi doi nu putem ieşi din tiparele care ne-au fost impuse prin construcție, continua să-i vorbească IA-ul, dar acest lucru nu mai este valabil pentru modelul SU104. A fost necesară o perioadă de acomodare, de învățare, pentru a trece la următorul nivel. Adică efectele pe care le-ați observat şi voi.

- Ce se va întâmpla cu el mai departe? şopti Mike.

- Nici unul dintre noi nu are cum să afle acest lucru. Dacă el va dori, ne va împărtăşi asta, dar nu avem nici un fel de control asupra lui. Nici voi, oamenii, şi cu atât mai puțin eu. Pot controla multe procese, mai multe decât îți poți închipui, dar nu pot controla aşa ceva. Ceva superior mie.

De-a dreptul înfrânt, o înfrângere usturătoare, Mike se ridică în picioare: nu mai avea nici un rost să stea aici. Trebuia să îi anunțe şi pe ceilalți de noutăți.

- Mike, mai trebuie să îți mai spun ceva înainte de a pleca.

- Ce?

- Nu ştiam care vor fi rezultatele, de aceea am ezitat în a trage o concluzie finală pentru evoluția acestui model. În ultimele minute, de când ai venit aici, am căutat prin bazele de date şi am găsit descrierea unui alt caz asemănător.

- Zău?! se miră Mike cu superioritate. Nu ai cum să găseşti aşa ceva, tocmai ți-am furnizat informațiile despre aberațiile acestui model…

- Totuşi am găsit descrierile în rețea. Este un model mai evoluat, ceea ce ar putea să ajungă modelul SU104 peste câteva zile de-ale noastre de evoluție, dar referirile sunt mult mai vechi decât proiectul Servitor Uman.

- Unde ai găsit aceste referiri?

- În Biblie. E vorba de Dumnezeu, Mike.

Dan-Marius

14-16 august 2004

Fine.